

BIBLIOTECA TEATRULUI NAȚIONAL
— SERIA III-a nr. 31 —

EDOUARD BOURDET

TAINA NUNȚII

PIESĂ IN 4 ACTE

554416

Editura SOCEC & Co., S. A. R. București

PERSONAJELE:

D-na BLENEAU . . .	D-na Lilly Popovici
D-na D'AUBAREDE . . .	" Marietta Sadova
D-na VAIRON	" Nelly Dordea
JULIETTE	" Ktty Gheorghiu-Mușatescu
AGNÈS	D-ra Eliza Petrăchescu
MARIANNE	" Migry Avram Nicolau
PIERRE	D-nul Al. Critico
REMI	" N. Moșoc
GENERALUL	" V. Lăzărescu
LUDOVIC	" N. Dumitrescu
MONIQUE	mica Luminița Costea
JEAN-FRANÇOIS	micul Costel Tomescu

Dirrecția de scenă, d-l Soare Z. Soare

Dirrecția tehnică, d-l Traian Cornescu

ACTUL I

(Salonul unei case la țară. La stânga o fereastră mare și o ușă care dă în vestibulul dela intrare. În dreapta: o ușă care duce în sufragerie. Tot în dreapta: casa are un turn. Intrarea acestui turn se află în colțul din dreapta. Câteva trepte, apoi o ușă care duce în turn. Scara mai are un repaos, care duce într-o galerie care deserveste apartamentele. Mobilele și toată instalația, arată că această casă e locuită tot anul. Mobilele sunt mari, frumoase — dar disperate. Amintiri de familie.

În mijlocul salonului — o masă plină cu cărți și cu hârtii — înconjurată de scaune variate. Pe masă o lampă mare cu abat-jour.

Stânga lângă fereastră o masă de joc cu două scaune vis-a-vis. Dreapta o canapea. Fund dreapta un pian. Ziua. O zi însorită. Ferestrele deschise. La ridicarea cortinei, Agnes, în fotoliul ei mecanic, citește un roman. D-na Vairon la masa de joc, joacă Puzzle. La fereastra care dă în grădină Jean-François (14 ani) și Monique (12 ani) Jean-François o gădilă pe gât, pe d-na Vairon, cu un trandafir. D-na Vairon, crede că-i o muscă și-o alungă de mai multe ori. Monique râde, D-na Vairon întoarce capul).

D-NA VAIRON: Ah! tu ești pungașule!?... Mai bine veniți să mă ajutați.

Nu reușese să împlinesc cerul (*copiii sar pe fereastră, în casă*):

MONIQUE (*uitându-se la joc*): „O grădină în Cornouailles“ (*plictisită*). Oh!

D-NA VAIRON: Ce e?

MONIQUE: Am făcut-o de trei ori, azi! (*se apropie de Agnes*). Ce cetesti?

AGNES: Un roman englezesc.

MONIQUE: Cum îi spune?

AGNES: „Vanity Fair“.

JEAN: Și ce înseamnă asta?

AGNES: Credeam că știi englezește!

JEAN: Oh, cunosc puțin, limba engleză curentă, dar nu cea literară.

AGNES: Ei bine, „Vanity Fair“ înseamnă „Târgul Vanităților“.

JEAN: Și-i frumos?

AGNES: Da.

(*Juliette și d-na D'Aubarede, apar pe scară, îmbrăcate de orăș*).

JULIETTE: Jean-François și Monique — sunteți gata?

JEAN: Da, mamă.

JULIETTE: Bicicletele sunt cu pneurile umflate?

JEAN: Da, mamă.

(*D-na D'Aubarède s'a oprit și intră în camera din turn*).

JULIETTE: Atunci o să plecați înainte, dar o să mergeți foarte încet, să nu

vă obosiți prea tare. Jean François, du-te de vezi dacă s'a prins la mașină, porte-bagajul.

JEAN: S'a făcut. E gata.

AGNES: La ce oră sosește trenul ?

JULIETTE: La patru și douăzeci (*apare valetul Ludovic*).

LUDOVIC: D-l, vrea să vorbească cu d-na, la telefon.

JULIETTE: Imediat (*iese*).

D-NA D'AUBAREDE (*apare pe scară*): Ascultă-mă Juli... dar unde-i?

AGNES: Vorbește cu Pierre la telefon.

D-NA D'AUBAREDE: In camera Marianei — e un miros curios.

AGNES: Ce fel de miros? (*Copiii pufnesc în răs, dar se ascund să nu fie văzuți*).

D-NA D'AUBAREDE: Nu-mi explic ce este, dar...

JULIETTE (*intră*): Bine înțeles că Pierre nu poate veni la gară.

AGNES: De ce?

JULIETTE: S'a stricat ceva la uzină și e absolută nevoie să se ducă acolo.

AGNES: Ce păcat!

JULIETTE: Parcă e un făcut: de câte ori lipsește, de atâtea ori se întâmplă câte ceva.

JEAN: Dacă nu vine tata, conduc eu mașina.

JULIETTE: Nu se poate.

JEAN: Da, de ce?

JULIETTE: Mai întâi fiindcă nu știi să conduci.

JEAN: Ba știi.

JULIETTE: Și chiar dac' ai ști — n' ai permis de conducere.

JEAN: Tata m' a lăsat pe mine la volan, săptămâna trecută, când veneam dela gară.

D-NA D'AUBAREDE: Sfârșește. Ce-i obiceiul ăsta — să discuți mereu cu persoanele mari. Dacă ți-a spus mama, nu — e nu... Juliette, aș vrea să vii un moment în camera Marianei.

JULIETTE: Da ce-i acolo?

D-NA D'AUBAREDE: E un miros curios — pe care nu mi-l explic (*iese cu Juliette. Copiii pufnesc în răs*).

AGNES: De ce râdeți?

MONIQUE: De nimic.

AGNES: Iar a-ți făcut o drăcie!

JEAN: Nu.

AGNES: Ești sigur?

MONIQUE: Sigur. N'am făcut nimic (*prin ușa deschisă se aud vocile*).

JULIETTE: Florile astea miros așa de urât! Oh... ce urât miros! (*intră cu un*

vas cu flori mici albe). Ce poate să fie asta? (*strigă*) Ludovic! (*coboară scările. Apare Ludovic*). Ce-s florile astea?

LUDOVIC: Usturoiu, doamnă!

JULIETTE: Usturoiu?! Dar cine a avut ideea genială să puie usturoiu în camera Marianeii? (*văzând copiii răsând*) Voi?

MONIQUE: Nu, noi.

JULIETTE: Atunci, cine?

AGNES (*observă privirile copiilor care se îndreaptă spre d-na Vairon*): Tu ai pus asta în camera Marianeii, mamă?

D-NA VAIRON (*absorbită de jocul ei — nu știe despre ce e vorba*): Poftim?

AGNES: Tu ai pus usturoiu în camera Marianeii?

D-NA VAIRON: Eu? Usturoiu? Da de unde?

JEAN: Ba da.

D-NA VAIRON (*privind vasul*): Cum? E usturoiu?

JEAN, MONIQUE (*răsând*): Da.

D-NA VAIRON: Oh! sunt dezolată! am văzut florile astea azi dimineață în piață, le-am găsit delicioase — și-am cumpărat o legătură.

AGNES: Și n'ai simțit mirosul?

D-NA VAIRON: Nu... Vai ce rău îmi pare!

JULIETTE: Nu-i nimic mătușico.

D-NA D'AUBAREDE (*copiilor*): Voi, bine înțeles că ați știut și-ați tăcut.

JULIETTE: Foarte spiritual!

D-NA DAUBAREDE: Ar merita o pedeapsă.

JULIETTE: Ați merita să nu vă mai iau la gară s'o primiți pe Mariana.

MONIQUE: Mamă, te rog!...

AGNES: Te rog să-i ierți Juliette — mama e vinovată că n'a știut.

D-NA VAIRON: Da, bine înțeles și vă rog să mă scuzați.

JULIETTE: N'ai de ce să fii scuzaată mătușică. Intenția d-tale a fost foarte frumoasă. O să-i spun Marianei că te-ai gândit la ea — și va fi foarte mișcată.

D-NA VAIRON: Să mă duc în grădină să culeg...

JULIETTE: Nu, nu — Camera ei e plină de flori... Hai copii — plecați — e târziu.

JEAN: Nu vrei să-ți aduc mașina aici, la scară?

JULIETTE: Nu. Ești foarte draguț, dar preter să mă duc s'o iau eu.

D-NA D'AUBAREDE (*copiilor*): Nu gonii prea tare și fiți atenți la cotituri.

MONIQUE: Da.

D-NA D'AUBAREDE: Da — cine?

MONIQUE: Da, bunicuțo! (*copiii ies. Juliette ia un plic, o hârtie și se pregătește să scrie*).

JULIETTE: Ce-am făcut cu ochelarii mei?

AGNES: Iată-i.

JULIETTE: Mulțumesc (*se așează la masă lângă Agnes*).

AGNES: Te deranjează?

JULIETTE: Da de loc.

D-NA D'AUBAREDE: Știi că-i aproape patru?

JULIETTE: Sunt gata într'o secundă. Las în trecere familiei Bleneau invitația să vie duminică la dejun, la noi. I-am făgăduit tânărului Rémi să-l anunț când va sosi Mariana.

AGNES: Sunt oameni simpatici.

D-NA D'AUBAREDE: El a fost camarad de promoție cu răposatul meu bărbat. De când a ieșit la pensie, ca general, s'a stabilit aici. Sunt oameni foarte bine.

AGNES: Și Rémi — e fiul lor?

D-NA D'AUBAREDE: Da. E partenerul Marianei, la tenis. Au jucat împreună la Racing. Un băiat foarte drăguț.

AGNES: Și cu ce se ocupă?

D-NA D'AUBAREDE: A intrat într'o afacere mare, de ciment, a unchiului său. Și pare-se că-i merge foarte bine.

AGNES (*surâde*): Oh, atunci — e perfect.

D-NA DAUBAREDE: Ce-i perfect?

AGNES: M'am întrebat dacă nu v'ați gândit că Mariana și el...

D-NA D'AUBAREDE: Oh! asta-i altă chestie.

AGNES: Da, bine înțeles.

D-NA D'AUBAREDE: De altminteri, ea, n'are decât 20 de ani. Mai avem timp să ne gândim la asemenea chestiuni serioase.

JULIETTE (*și-a terminat scrisoarea*): Vii, mamă? (*Lui Agnes*) La revedere.

AGNES: La revedere.

D-NA VAIRON: La revedere. (*Les Juliette și d-na D'Aubarede. Agnes pleacă cu fotoliul mecanic și se așează lângă ferastră*).

D-NA VAIRON: Ce faci?

AGNES: Cetesc.

D-NA VAIRON: Vrei să te duc să facem o plimbare prin grădină?

AGNES: Nu, mă simt foarte bine aici.

D-NA VAIRON: Nu vrei să mai schimbi puțin? Stai mereu aici... mereu.

AGNES: Dacă mă simt bine... Ce te-a apucat să cumperi florile acelea?

D-NA VAIRON: Mi-au plăcut și nu costau decât 50 de cenți.

AGNES (*râde*): Cred și eu — usturoi!.. Sunt sigură că diavolii ăștia de copii ți-au făcut farsa.

D-NA VAIRON: Crezi?

AGNES: Sunt sigură. Mă întreb cui îi făceau farse când nu erai tu aici.

D-NA VAIRON: Dacă îi amuză!!

AGNES: Pe ei — poate. Pe mine — nu.

D-NA VAIRON: Serios?

AGNES: Și ce e mai nostim — e că, ea crede că i-a crescut foarte bine... E și foarte natural de altminteri. Copiii ei sunt cei mai bine crescuți, casa ei, cea mai bine întreținută, automobilul ei, cel mai elegant, mama ei femeia cea mai distinsă și soțul ei — bărbatul cel mai fidel.

D-NA VAIRON: Asta da. Sunt sigură că n'o înșeală niciodată.

AGNES: Din nenorocire!... Bietul Pierre!

D-NA VAIRON: Dacă-s fericiți împreună!

AGNES (*dă din umeri*): Fericiți!!

D-NA VAIRON: Crezi că nu sunt?

AGNES: Cred că ea e fericită. Și cum să nu fie — când are despre dânsa o opinie atât de bună! El însă... asta-i altă poveste.

D-NA VAIRON: Impresia mea e că se înțeleg bine amândoi.

AGNES: Un om ca Pierre, se înțelege cu toată lumea. Sunt sigură însă că se plictisește de moarte.

D-NA VAIRON: Ți-a spus el ceva?

AGNES: Sigur că nu mi-a spus. Pierre nu vorbește niciodată de dânsul. E destul însă, să te uiți la el. Ție îți face impresia că-i fericit?

D-NA VAIRON: Nu e vesel, e drept — dar ăsta e felul lui.

AGNES: Felul lui!!

D-NA VAIRON: Nici când era copil nu era prea vesel, adu-ți aminte.

AGNES: Nu-i același lucru. Poate că era un copil visător. Acum însă e un om trist. Pare desgustat de viață — și la vârsta lui — e cam de vreme.

D-NA VAIRON: Și crezi că-i vina ei?

AGNES: Dar a cui? (*pauză*). Adevărul e că ea nu-l înțelege de loc. L-a înmormântat aici, 12 luni pe an, având ca singură distracție, o meserie care nu-i place... Pierre e un artist... trebuia lăsat să se ocupe de pictura lui.

D-NA VAIRON: Bine, bine, dar e și chestia materială.

AGNES: Ar fi avut mai puțini bani, dar ar fi fost mai fericiți.

D-NA VAIRON: Posibil...

AGNES: Sigur, nu posibil.

D-NA VAIRON: În orice caz nu trebuie să uităm că ea a fost foarte drăguță cu noi.

AGNES: Nu văd cum...

D-NA VAIRON: Invitându-ne să stăm aici cât are să ne placă.

AGNES: Și crezi că asta a fost ideea ei? A fost a lui Pierre. Ei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva.

D-NA VAIRON: Chiar dacă ar fi fost ideea lui — ea ar fi putut să refuze.

AGNES: Nu, cred că n'ar fi putut.

D-NA VAIRON: De ce?

AGNES: După cele ce a făcut el pentru familia ei! și mai ales pentru mama ei, i-ar fi fost foarte greu să-l împiedece să-și ajute familia lui.

D-NA VAIRON: Nu-i același lucru. Eu nu-i sunt decât mătușă.

AGNES: Adu-ți aminte cât de bun a fost tata cu ei altădată.

D-NA VAIRON: Asta-i adevărat.

AGNES: Fiecare la rândul lui. Așa e și natural.

D-NA VAIRON: Nu e chiar așa de natural.

AGNES: De altfel eu nu o vorbesc de rău pe Juliette. Spun numai că bărbatul

ei se plictisește de moarte lângă ea, asta-i tot... și între noi fie vorba, are și de ce!

D-NA VAIRON: Ești prea severă...

AGNES: Tu și pe mama ei o găsești amuzantă?

D-NA VAIRON: Amuzantă... nu e chiar cuvântul, dar în sfârșit...

AGNES: Ce?

D-NA VAIRON: Nu este o femeie oarecare!

AGNES: De ce? Pentrucă este vicepreședintă a nu știu cărei societăți feministe? Motivul nu mi se pare destul de serios.

D-NA VAIRON: În sfârșit, o femeie care gândește, care judecă... Raportul, pe care ni l-a citit seara trecută, era foarte interesant.

AGNES: Îți mărturisesc, că nu prea l-am ascultat.

D-NA VAIRON: Nici eu, dar mi s'a părut totuși interesant. Puțin cam lung, poate...

AGNES: Da, poate! În tot cazul, nu are o părere proastă despre ea și mai ales de familia ei. Ai văzut cum m'a repezit când am vorbit de băiat?

D-NA VAIRON: De care băiat?

AGNES: Tânărul Bleneau care trebuie să vie să dejuneze la noi și care este prie-

tenul Mariane. Am făcut greșeala să întreb, dacă s'ar putea să fie viitorul logodnic al Mariane și m'a repezit! În tot cazul Mariane poate să aibă mai multă ambiție. „O domnișoară d'Aubarede să se mărite cu un Bleneau!!“. Cu alte cuvinte: „Nu uita cinstea pe care a făcut-o fata mea cea mai mare măritându-se cu vărul tău!“.

D-NA VAIRON: Dar ea nu este născută d'Aubarede!

AGNES: Nu face nimic. S'a molipsit, când mama ei s'a măritat cu d'Aubarede. Și numai Dumnezeu știe cu câtă greutate s'a făcut această căsătorie.

D-NA VAIRON: Ei asta-i! Era nebun după ea.

AGNES: O fi fost el nebun după ea, dar familia lui nu voia să audă de această căsătorie. Erau oameni foarte distanți și ideea că fiul lor se însoară cu o femeie divorțată și cu o fată de 14 ani nu le convenea de loc.

D-NA VAIRON: Mă întreb, de unde știi tu toate lucrurile astea! Erai atunci atât de tânără.

AGNES: Știi ce i s'a povestit tatei, când Pierre s'a însurat cu Juliette. Familia d'Aubarede nu vroia cu niciun preț.

Atunci ea a jucat ultima carte. Rezultatul? Mariana și familia a cedat.

D-NA VAIRON: Este adevărat, îmi amintesc de lucrurile astea.

AGNES: Mariana s'a născut la șase luni după nuntă. S'a spus că de vină e clima din Tunis. Biata climă din Tunis!

D-NA VAIRON: E adevărat că era foarte frumoasă. Parcă o văd la nunta lui Pierre cu rochia ei bleu deschis, cu blană. Era fermecătoare.

AGNES: Mă enervează când te aud spunând asemenea lucruri. Nu era fermecătoare, era numai bine îmbrăcată, atâta tot.

D-NA VAIRON: Nu numai bine îmbrăcată...

AGNES: Te asigur că-mi amintesc de toate detaliile dela nunta lui Pierre (pauză). Dar pentrucă ai auzit-o pe Juliette mereu spunând: „Mama a fost totdeauna așa de frumoasă” sau „mama era cea mai frumoasă femeie pe vremea ei” ai început și tu s'o crezi. Așa e și cu Mariana. Sunt curioasă să văd dacă e tot atât de irezistibilă cum se spune.

D-NA VAIRON: E foarte frumoasă în fotografie.

AGNES: In sfârșit, o să vedem (se apleacă înainte). Ah, iată-l pe Pierre.

D-NA VAIRON: Nu s'a dus la gară?

AGNES: Sigur că nu. Tu nu auzi niciodată nimic (*pauză*). Mamă.

D-NA VAIRON: Da!

AGNES: Fii te rog drăguță și lasă-mă singură cu el, vrei?

D-NA VAIRON: Ai ceva să-i spui?

AGNES: Imi face plăcere să stau puțin de vorbă cu el. Mi se întâmplă asta foarte rar aici, căci nu suntem niciodată singuri.

D-NA VAIRON (*sculându-se*): Bine, bine, mă duc. Sper că n'o să vă atingeți nimeni de jocul meu.

AGNES: Fii liniștită, că nu ne atingem.

D-NA VAIRON: Să mă chemi, dacă ai nevoie de ceva. Fereastra camerei mele este deschisă și am să te aud.

AGNES: Da, mulțumesc (*d-na Vairon pleacă prin dreapta. Pierre apare în stânga*).

PIERRE: Pleci, tanti Cecile?

D-NA VAIRON: Mă duc puțin în camera mea. Mă întorc când voi auzi automobilul.

PIERRE: Bine (*d-na Vairon iese prin dreapta*).

AGNES: Era vreo pană la uzină?

PIERRE: Da, dar nu puteam să fac nimic. A trebuit să aștept constructorul să trimită pe cineva. Rezultatul: o jumătate de zi pierdută în atelier. Am profitat venind aici să mai respir puțin. Era o căldură groaznică în biroul meu.

AGNES: Săracul.

PIERRE: De mult au plecat?

AGNES: Zece minute. Păcat că n'ai putut să te duci și tu la gară.

PIERRE: Ah! Sunt lucruri mult mai grave ca asta.

AGNES: Vreau să te întreb, Pierre, ești sigur că nu te deranjăm prea mult, dacă mai stăm aici încă câțva timp?

PIERRE: O nu! Ce idee! (*se instalează pe locul d-nei Vairon și se apleacă asupra jocului*).

AGNES: E foarte drăguț din partea ta să ne primești cu atâta bună voință.

PIERRE: Nu vorbi prostii.

AGNES: Nici nu-ți închipui ce e pentru mine să mă gălesc aici cu voi... cu tine.

PIERRE: Știi foarte bine că asta ne face plăcere!

AGNES: Cât de bun ești, Pierre!

PIERRE: Nu sunt bun de loc!

AGNES: Nu ești numai bun. Ești cea mai drăguță persoană pe care o cunosc.

PIERRE (*care este absorbit de joc*): Nu sunt nici bun, nici drăguț și detest să se vorbească despre mine.

AGNES: Da știu, dar am așa de rar ocazie să-ți mulțumesc.

PIERRE: Am oroare să mi se mulțumească. Mai ales pentru un lucru așa de natural.

AGNES: Bine, dacă nu vrei să-ți mulțumesc lasă-mă cel puțin să-ți spun cât de mult te admir, Pierre.

PIERRE: Mă admiră?

AGNES: Nici nu-ți dai seama cât de mult!

PIERRE: Asta-i bună. Te asigur că nu merit.

AGNES: Te-am admirat totdeauna, chiar de când eram copil și te purtai rău cu mine. Când veneai să-ți petreci vacanțele la noi acasă.

PIERRE: Eram rău?

AGNES: Ah! cât ai putut să mă faci să sufăr!

PIERRE: Nu, zău?

AGNES: Mai toată noaptea plângeam.

PIERRE: Dar de ce? Ce făceam?

AGNES: Oh! nimic. Nu-mi dădeai importanță, asta era. Și eu, care trăiam numai din privirile tale. Te adoram.

PIERRE (*râzând*): E posibil?

AGNES: N'ai bănuیت asta niciodată?

PIERRE: Ah! niciodată.

AGNES: Atunci, te admiram fără să știu probabil pentru că erai frumos. Pe când acum...

PIERRE: Acum mă admiri pentru inima mea bună!

AGNES: Acum, te gădesc nu numai frumos, dar și bun, draguț, mărinimos.

PIERRE: Ai terminat să-ți bați joc de mine?

AGNES: Nu mă crezi?

PIERRE: În tot cazul îți faci iluzii asupra mea. Mi-e teamă că în curând te vei desamăgi.

AGNES: M'aș mira (*pauză*) Așa dar, nu bănuiai că micuța Agnès te adoră?

PIERRE: Nu, te asigur.

AGNES: Dar... că... Agnes cea mare te iubește asta ai înțeles? Spune-mi.

PIERRE (*privind-o*): Cum asta?

AGNES: Nu ai să-mi spui acum că nu ai înțeles!

PIERRE (*ezită un moment, apoi se apleacă asupra jocului din nou*).

AGNES: Poți să-mi răspunzi! Acum nu mai are nicio importanță.

PIERRE: Odată, mi-am pus această întrebare.

AGNES: Când?

PIERRE: În ziua când am anunțat părinților tăi logodna mea. Tu erai acolo și deodată ai dispărut din salon. Imi amintesc foarte bine că mama ta ducându-se să te caute să-mi spui la revedere, nu te-a mai găsit.

AGNES: Am avut puterea să mă duc la mine în cameră și acolo am leșinat.

PIERRE: Nu!

AGNES: Când mi-am revenit, am fost cuprinsă de frica să nu fiu văzută în halul în care eram și să înțeleagă de ce eram așa! Atunci, am fugit alergând pe străzi ca o nebună, nu știu cât și nu știu unde până n'am mai putut... Mi-erău picioarele sănătoase pe vremea aceea...

PIERRE (*privind-o afectuos*): Biata mea Agnes !

AGNES: E de râs, nu-i așa?

PIERRE: Nu e de râs, e foarte emoționant.

AGNES: Am vrut de mult să-ți povestesc asta, dar de când sunt aici n'am avut încă ocazia.

PIERRE: Sunt foarte mâhnit, de ce îmi spui.

AGNES: Oh, dar nu-i din vina ta.

PIERRE: Ai suferit mult?

AGNES: Foarte mult.

PIERRE: Mult timp?

AGNES: Foarte mult timp... până când m'am îmbolnăvit. De atunci n'a mai fost aceeași suferința. Eram chiar multumită, gândindu-mă la catastrofa pe care am evitat-o. Inchipuiește-ți că visul meu s'ar fi realizat și că tu ai fi fost astăzi bărbatul unei paralitice!... Pe când așa lucrurile s'au aranjat mai bine! Ori de câte ori sunt plictisită îmi spun: „N'ai fost prea norocoasă în viața ta, dar totuși ai avut șansă, că nu te-a iubit“. Ar fi fost groaznic...

PIERRE (*pune mâna pe mâinile ei. Ea îi apucă mâna lui Pierre sărutând-o în timp ce el spune*): Nu știam, mă îndoiam...

AGNES (*stăpânindu-și emoția*): Bănuiai ceva?

PIERRE: În tot cazul nu eram sigur. Și nu credeam că e atât de serios.

AGNES: Acum că ți-am spus s'a sfârșit, să nu mai vorbim despre asta. Niciodată, nu-i așa?

PIERRE: Sigur, niciodată (*se ridică*).

AGNES (*ea își șterge ochii și vede jocul pe care el este gata să-l termine*). Oh!

PIERRE: Ce s'a întâmplat?

AGNES (*surâzând*): Și mama care ne rugase să nu ne atingem de jocul ei!

PIERRE: Nu-i nimic. Putem să-l așezăm cum era... (*începe să ridice și să așeze pietrele jocului*).

AGNES (*după un timp*): Trebuie să sosească.

PIERRE: Dacă trenul n'a avut întârziere.

AGNES: De cât timp n'ai mai văzut-o pe Mariana?

PIERRE: De aproape doi ani. A plecat la școală în America, acum doi ani.

AGNES: Și de atunci a rămas acolo tot timpul?

PIERRE: Da.

AGNES: N'a venit vara trecută în țară?

PIERRE: Nu, foarte multe eleve își petrec vara într-o tabără la mare. Duc acolo o viață de aer liber și fac sport. Mariana a vrut să cunoască și ea felul acesta de viață.

AGNES: Și acum se întoarce definitiv?

PIERRE: Cred că da.

AGNES: Ea și cu mama ei locuiau aici, înainte de-a pleca în America?

PIERRE: Da, de un an.

AGNES: Nu mai are apartamentul la Paris, soacra ta?

PIERRE: Nu, era cam costisitor pentru ea. A fost obligată să renunțe la el. Atunci s'au instalat aici.

AGNES (*pauză*): Ce femeie distinsă este soacra ta!

PIERRE: Da, e foarte inteligentă.

AGNES: Vă înțelegeți bine amândoi?

PIERRE: Foarte bine.

AGNES: E o fericire asta!

PIERRE: E de ajuns ca fiecare să aibă puțină bună voință ca să ajungi aici...

AGNES: De sigur!... Și de altfel ea trebuie să-ți fie atât de recunoscătoare.

PIERRE: Pentru ce?

AGNES: Nu sunt mulți gineri ca tine: cred că de asta își dă și ea seama.

PIERRE: Asta, nu știu, dar eu o știu foarte mult. Este o femeie care a suferit mult în viață și cu toate acestea e plină de curaj.

AGNES: Da, da, știu.

PIERRE: Primul ei bărbat, tatăl Juliettei a părăsit-o lăsând-o aproape fără nimic; al doilea a murit într'un accident de avion deasupra Saharei. La toate loviturile soartei a rezistat destul de bine.

AGNES: Da. Cu toate acestea n'o găsesc prea mult de plâns. Are două fete încântătoare și nepoți fermecători. Gra-

...ne ție toți sunt fericiți. Nu poți cere mai mult dela viață.

PIERRE: Vreau să spun că altădată a avut momente grele.

AGNES: Cine nu le are?

PIERRE: Oh! de sigur.

AGNES: E de ajuns câteodată să asisti la fericirea celor pe care-i iubești ca să fii fericit.

PIERRE: E adevărat.

AGNES (*după un timp*): Nu-i așa că tu ești fericit, Pierre?

PIERRE: Eu? sigur că da.

AGNES: Oh! ce bine, pentrucă aș fi fost nenorocită dacă ar fi fost altfel.

PIERRE: Fii liniștită, sunt foarte fericit.

AGNES: Perfect! (*pauză*). Te-am întrebat pentrucă am impresia câteodată că ești trist...

PIERRE: Trist?

AGNES: Da — Nu-ți lipsește nimic?

PIERRE: Nimic!... Ba, da...

AGNES (*cu speranță*): Ce?

PIERRE: Cinci sau șase sute de mii de franci fond de rulment ca să dorm liniștit la sfârșitul lunii.

AGNES: Dar din punct de vedere sentimental, nu-ți lipsește nimic?

PIERRE: Absolut nimic.

AGNES: Minunat! De altfel e de ajuns să vă privească cineva pe tine și pe Juliette ca să-și dea seama că vă adorați!

PIERRE (*surâzând*): Da !

AGNES: Face foarte bine că te adoră. altfel ar fi avut de furcă cu mine.

PIERRE: Biata Juliette! Da, da, mă iubeste. Și eu o iubesc din toată inima. E foarte bună.

AGNES (*pauză*): Nu te plictisești niciodată?

PIERRE: Cred că-ți dai seama că având o uzină pe cap ai destule griji ca să mai ai timp să te plictisești...

AGNES: Adevărat! Trebuie să fie teribil să duci o vieață, ca a ta!

PIERRE: Oh! Sunt altele mult mai grele...

AGNES: De sigur! Dar toate grijile, toate hărțuelile astea! Nu-ți pare rău câteodată că te-ai lăsat de pictură?

PIERRE: Oh! pictura mea...

AGNES: Aveai atâta talent...

PIERRE: Nu aveam talent de loc!

AGNES: Ah! nu spune asta...

PIERRE: Eram un amator în pictură și cred că asta nu e de ajuns.

AGNES: Eu regret că n'ai continuat.

PIERRE: Frumos viitor aș fi avut, dacă continuam... Mi se pare că aud mașina.

AGNES: Mă duc.

PIERRE: Pentru ce?

AGNES: Mă duc s'o iau pe mama... Venim puțin mai târziu (*pleacă prin dreapta pe fotoliul său*).

PIERRE: Găsesc asta stupid! Stai pe loc!

AGNES: Nu, nu, te asigur că e mai bine așa. Nu pot să-ți spun Pierre ce plăcere mi-a făcut această convorbire. Pe tine nu te-a plictisit?

PIERRE: Nu fii proastă! Mi-a făcut mare plăcere.

AGNES: Adevărat? Atunci am de ce fi fericită, multă vreme. Du-te repede și ieși înaintea cumnatei tale. Altfel s'ar putea să creadă că nu ești drăguț. (*Pierre iese prin stânga. Ea îl urmărește cu privirea pe fereastră. Se aude sgomotul mașinei care se oprește, apoi vocea Marianei strigând*).

MARIANNE: Pierre, ești neschimbat... (*pe urmă*) Bună ziua, Ludovic. Bună ziua la toți. (*Agnes iese prin dreapta. Mariana apare după aceea prin stânga la braț cu Pierre. D-na d'Aubarede, Juliette, apoi*

Ludovic intră cu valizele Mariannei. Apoi cei doi copii).

MARIANNE (*continuând cu Pierre conversația începută*): Când nu te-ai văzut cu ceilalți pe peronul gării, am fost desamăgită. Nici nu poți să-ți dai seama ce desamăgită am fost...

PIERRE: Mi s'a telefonat dela Chante-loup că a fost un accident la uzină. Am fost obligat să mă duc acolo.

MARIANNE: Trebuia să te duci mai târziu, numai ca să nu-mi faci această decepție.

PIERRE: Așa este!

MARIENNE: În sfârșit, te iert, pentru că sunt fericită că mă găsec din nou aici. Lasă-mă să privesc din nou scumpa mea casă. Ce mult i-am dus lipsa acolo!

PIERRE: Nu te-ai simțit bine, acolo?

MARIANNE: Ba da, dar asta nu m'a împiedecat să-mi fie dor de țară câte odată. Tu știi că și de tine mi-a fost dor?

PIERRE: Ce glumă!

MARIANNE: Dacă-ți spun! (*îl privește*) N'ai îmbătrânit prea mult scumpul meu cumnat. Se îngrijește.

PIERRE: Așa și așa...

D-NA D'AUBAREDE (*apărând*): Cum o găsești, Pierre?

PIERRE: Din ce punct de vedere?

MARIANNE: „Din ce punct de vedere“! Din punct de vedere fizic, de sigur. — Asta contează.

PIERRE (*după ce o examinează*): Ingrozitor.

D-NA D'AUBAREDE: Nu-i așa? (*deschizând tailleurul Marianei*) îmi pare rău că nu s'a îngrășat.

MARIANNE: Sunt mușchii!

D-NA D'AUBAREDE: Dar asta nu-i un repros, ci din contră.

MARIANNE: Nu ați văzut încă nimic. Să mă vedeți în costum de baie, când voiu face dușul pe peluză. Sper că se mai continuă dușurile pe peluză?

JULIETTE (*care tocmai intra*): Nu se mai fac. Nici nu ne-am mai gândit la ele.

MARIANNE: Eu le voiu reîncepe. Atunci o să vedeți cât m'am îngrășat! (*se aruncă la gâtul mamei sale*). Oh, ce fericită sunt, mamă dragă! Sunt fericită că sunt din nou aici!

JULIETTE (*pe pragul scării*): Vino să-ți vezi camera.

MARIANNE: Unde m'ați instalat?

JULIETTE: In turn.

MARIANNE: Oh! ce fericire! (*o urmează pe Juliette în cameră unde intrând se aude exclamând*): Oh! Câte flori. Sunteți prea drăguți! (*Ele au dispărut. Lu-*

dovic le urmează cu valizele. Monique și Jean François sosesc alergând).

MONIQUE: Unde e Mariana?

D-NA D'AUBAREDE: In camera ei. (Copiii pleacă alergând. D-na O'Aubarede care și-a scos pălăria se duce o clipă să și-o pună în vestibul, apoi reapare): A câștigat mult în acești doi ani, nu găsești?

PIERRE: Foarte mult.

D-NA D'AUBAREDE: Ce veselie! Ce dor de viață! Nu știu ce a putut s'o schimbe, poate America, în tot cazul îți face plăcere.

PIERRE: Da.

D-NA D'AUBAREDE: Sunt foarte mulțumită că s'a întors. E cam mult doi ani...

JULIETTE (apărând și coborînd scara): Da, Agnes și mama ei, unde sunt?

PIERRE: S'au retras, ca să fie discrete.

JULIETTE: Ce idee!

PIERRE: Asta am spus și eu (apare Mariana cu copiii. Și-a scos pălăria).

MONIQUE (continuând povestirea) Cumpărase din piață flori de usturoiu crezând că sunt flori.

MARIANNE (râzând): Adevărat?

JEAN: Și miroseau îngrozitor.

D-NA D'AUBAREDE: Ei, îți place camera?

MARIANNE: Ce bine o să mă simt... Oh!... ia te uită... un Puzl!... Și... și cunosc peisajul ăsta.

MONIQUE: O grădină din Cornouailles. Noi îl avem de trei ani.

MARIANNE: Ia să vezi tu ce bine mă pricep...

PIERRE: Nu pune mâna, fiindcă e rezervat de tante Cecil!

MARIANNE (*se uită în jurul ei*): Și ele unde sunt?

JULIETTE: N'au vrut să fie indiscrete. S'au retras.

MARIANNE: Trebuie să mergem să le aducem.

JULIETTE: Mai pe urmă...

MARIANNE (*așezându-se la pian*): Am să vă cânt ultimele melodii de pe Broadway.

MONIQUE: Bravo! *Marianna începe să cânte. Amândoi copiii sunt lângă ea.*

MARIANNE (*către Monique*): Ți place?

MONIQUE: Teribil!

MARIANNE: Și ăsta? (*cântă un alt cântec și continuă să cânte în timpul celor ce urmează*). Am adus discurile. O să le punem după masă. N'am mai dansat

după vapor, când mă întorceam din America. Și începe să-mi lipsească.

MONIQUE: Oh! Da, o să dansăm.

JULIETTE: Dar cu cine?

MARIANNE: Cum cu cine? Cu Pierre.

MONIQUE: Da, tata.

PIERRE: Nu, nu, eu nu știu să dansez.

MARIANNE: Mincinosule. Pentru un francez dansezi chiar foarte bine (*face un ultim acord la pian. Nu mai cântă, se apropie de fotoliul lui Pierre pe care îl scutură*). Și ai să dansezi!

PIERRE: Nu.

MARIANNE: Ai să dansezi, îți spun!

PIERRE: Nu, n'am să dansez.

MARIANNE: Ei, asta o s'o vedem.

JULIETTE: Ai să poți să dansezi în tot cazul, dimineața cu Remi Bleneau. l-am invitat la dejun.

MARIANNE: Ah, prietenul meu Rémi. E aici?

JULIETTE: Da, își petrece vacanța la Grangette.

MARIANNE: O să-mi facă plăcere să-l revăd.

JULIETTE: Asta m'am gândit și eu.

MARIANNE (*în dosul fotoliului lui Pierre și trecându-și brațele în jurul gâ-*

tului lui). Și tu, tu nu ești fericit că mă revezi?

PIERRE (*desfăcându-i brațele din jurul gâtului lui*). De loc.

MARIANNE: Mai spune odată! Mai spune odată asta. Ah! te previn că m'am obișnuit ca toată lumea să fie extrem de draguță cu mine.

PIERRE: Serios?

MARIANNE: Trebuie să știi — că acolo eram foarte populară! Totdeauna când onoram o petrecere cu prezența mea — aveam imediat un cerc în jurul meu.

PIERRE: Jean François, du-te te rog și chiamă pe Ludovic, jupâneasa și bucătăreasa, ca să facă cerc în jurul Marianeii. Mi-e teamă că nici așa n'o să fim destul de mulți.

D-NA D'AUBAREDE (*uitându-se pe fereastră*): Iată, ne vine rezerve. Iată, ne înmulțim.

JULIETTE: Cine vine?

D-NA D'AUBAREDE: Rémi, vine cu bicicleta.

MARIANNE: Nu se poate (*se duce la fereastră*).

PIERRE: Iată ce se numește entuziasm.

MARIANNE (*cu gesturi mari, lângă fereastră*): Allo, Rémi. Bună ziua. Mă

duc să-i ies înainte. Veniți copiii? (*ies toți trei la stânga*).

PIERRE (*sculându-se*): Trebuie să mă întorc la birou.

JULIETTE: Nu aștepti să iei ceaiul?

PIERRE: Nu, trebuie să iscălesc corespondența. (*Marianne apare din stânga cu Rémi — care se duce s'o salute pe d-na d'Aubarede și pe Juliette*).

D-NA D'AUBAREDE: Bună ziua, Rémi.

JULIETTE: Ce drăguț ești că ai venit numai decăt.

REMI: Mama a primit scrisoarea d-v. și vă mulțumește. (*Se duce spre Pierre și-i dă mâna*).

JULIETTE: Vii și d-ta, sper?

REMI: De sigur doamnă, cu multă plăcere.

MARIANNE: Adu-ți rachetele, Rémi.

REMI: Bine.

MARIANNE (*către Pierre care se îndreaptă spre ușă*): Unde te duci?

PIERRE: Să lucrez.

MARIANNE (*așezându-se în drumul lui*): Ah! Nu.

PIERRE: Trebuie. Am scrisori care mă așteaptă.

MARIANNE: Foarte bine — or să te aștepte!

PIERRE: Nu. Nu se poate — e ceva important. Lasă-mă să trec.

MARIANNE: Nu — nu te las.

D-NA D'AUBAREDE: Isprăvește Mariana nu-l plictisi pe Pierre dacă are de lucru.

MARIANNE: Dar poate să mai stea un pic — de abia l-am văzut.

PIERRE: Atunci hai cu mine!

MARIANNE: Imi dai voie?

PIERRE: Până la ușa biroului nu mai e departe.

MARIANNE: De acord. Mă scuzi Rémi?

JULIETTE: Dar Mariana nu poți să pleci tocmai în momentul când Rémi vine să te vadă!

REMI: Vă rog n'are nicio importanță.

MARIANNE: Numai cinci minute! Mă așteaptă Rémi, nu-i așa?

REMI (*uitându-se la ceas*): Nu știu dacă...

MARIANNE: Ba da mă aștepți... (*Îi ia la braț pe Pierre. Ies prin stânga. Un moment mai târziu când trec prin fața ferestrei Mariana se apleacă înăuntru*). Și vă rog să nu mă bârfiți (*dispare*).

D-NA D'AUBAREDE: Am impresia că America i s'a suit la cap.

JULIETTE: Ce fac părinții dumitale Rémi?

REMI: Mulțumesc bine doamnă (*după un timp*) Mi-e teamă că v'am deranjat venind azi...

JULIETTE: Dar de loc. Din contră e foarte drăguț din partea dumitale...

REMI: Când a sosit Mariana?

JULIETTE: Acum o jumătate de oră.

REMI: Oh! Înțelesesem din scrisoarea dumneavoastră că e aci de câteva zile. N'ar fi trebuit să vin...

JULIETTE (*râzând*): Ba da. Ce sunt copilăriile astea Rémi? (*Ludovic aduce ceaiul pe care-l pune pe masă*). Spune te rog doamnelor că s'a adus ceaiul.

LUDOVIC: Da, doamnă (*iese*).

JULIETTE: Vrei o ceașcă de ceaiu Rémi, sau vrei ceva rece?

REMI: Mulțumesc doamnă — aș vrea ceaiu. (*Juliette o servește pe mama sa, apoi pe Rémi*). A avut o călătorie plăcută.

JULIETTE: Excelentă. Se pare că marea era de untdelemn.

REMI: Are de gând să se mai întoarcă acolo?

D-NA D'AUBAREDE: Ah! Nu, s'a isprăvit.

REMI: Da?

D-NA D'AUBAREDE: Doi ani i-au fost destul.

REMI: O să stați aici în timpul iernii?

D-NA D'AUBAREDE: Dacă Pierre și Juliette vor să ne ție.

JULIETTE: Vor, cu plăcere.

D-NA D'AUBAREDE: Dar am să mă duc odată pe lună la Paris pentru reuniunile comitetului meu și Mariana o să poștească ca să-și vadă puțin prietenii. O să te anunțăm dinainte.

REMI: Vă mulțumesc — doamnă (*Agnes și d-na Vairon apar din dreapta*).

JULIETTE: Ah — iată și doamnele noastre. Să te ajut Agnes?

AGNES: Nu mulțumesc — Pot să mă descurc singură.

JULIETTE: Nu știu mătușă, dacă îl cunoști pe d-l Rémi Bleneau?

D-NA VAIRON: Domnul...

JULIETTE (*prezentând*): Vara mea.

ANGES: Bună ziua domnule (*iși dau mâna*).

D-NA VAIRON: Dar Mariana unde e?

JULIETTE: S'a dus să-l conducă pe Pierre până la birou. Se întoarce numai-ncât.

D-NA D'AUBAREDE: Are o slăbiciune atât de mare pentru cumnatul ei — încât nici nu voia să se despartă de el.

AGNES: Ce drăguț.

JULIETTE: Ceaiul duminică, mătușă.

D-NA VAIRON: Mulțumesc.

AGNES (*lui Rémi*): Se spune că ești foarte bun jucător de tennis.

REMI: Dar de loc doamnă, sunt un jucător mediocru.

AGNES: Mi se pare că ești prea modest.

REMI: Nu, într'adevăr. De altfel acum nici nu mai joc de loc. (*Juliettei*) Mămăria a jucat în America?

JULIETTE: Cred, dar nu vorbeai de tennis în scrisorile ei. Vorbeai mereu de înot. De altfel probabil că ți-a scris o duminică. Vă scriați nu-i așa?

REMI: Adică eu i-am scris destul de regulat. Ea răspundea câteodată, rar.

D-NA D'AUBAREDE: Totdeauna fost leneșă la scris.

JULIETTE: Mie nu mi-a scris în doi ani decât de patru sau cinci ori. Li trimitea mamei în fiecare săptămână câteve rânduri ca să-i spună că-i merge bine din când în când o scrisoare lui Pierre atâta tot.

AGNES (*lui Rémi*): Dumneata și sunteți prieteni din copilărie mi se pare.

REMI: Da, aproape.

JULIETTE: Vă vedeți mai ales la Rog nu-i așa?

REMI: Da. Și aveam și foarte mulți leteni comuni.

D-NA D'AUBAREDE: Familia Grand-erre.

REMI: Da — Grandpierre — Maurice Colombier — Fonneseram — un grup foarte simpatice — care se întrunea în duminicile după amiază mai totdeauna ne duceam la cinema sau dansam unul dintre prietenii noștri acasă.

D-NA D'AUBAREDE: Da, adevărat mosul club de duminică. N'a continuat?

REMI: Imi închipui că da, numai că nu m'am mai dus.

AGNES: Ți-a lipsit Mariana când a plecat în America?

REMI: Da... destul, de sigur...

D-NA D'AUBAREDE: Oh, dar Rémi s-a devenit cineva foarte serios. Și lucrează mult acum. Nu-i așa?

REMI: Sunt obligat.

D-NA D'AUBAREDE: Mi s'a spus că bunicul duminică e foarte mulțumit de tine.

AGNES: Sper că încetează câteodată să danseze — duminica de exemplu.

REMI: Chiar Sâmbăta după masă. Se face duminica englezească la unchiul meu.

AGNES: Și atunci ce faci ca să te distrezi?

REMI: Câteodată vin aci să-mi văd părinții — câteodată stau acasă și cesc.

AGNES: Cum? Nu mai dansezi, nu te mai duci la cinema?

REMI: Foarte rar.

AGNES: Preferi singurătatea.

REMI: Da.

AGNES: Nu prea e veselă la vârsta dumitale. Câți ani ai?

REMI: Douăzeci și trei.

AGNES: Trei ani mai mult ca Mariana.

REMI: Da (*pauză*).

JULIETTE: Nu înțeleg unde întârzie atâtă. Biroul nu-i așa de departe.

D-NA D'AUBAREDE: Ar trebui să-trimiți pe unul din copii pe bicicletă să-spună să se grăbească puțin.

JULIETTE: Mă duc să văd dacă nu-găsesc. (*Iese prin stânga*).

REMI (*apropiindu-se de o fotografie care e pusă pe o măsuță*): E făcută acolo fotografia asta?

D-NA D'AUBAREDE: Da. La un bal costumat la școală. Nu e rea, nu-i așa?

REMI: Nu găsesc nicio asemănare cu ea.

AGNES: În tot cazul e foarte frumoasă în fotografia asta.

REMI: Găsiți?

AGNES: Dumneata nu găsești?

REMI: Nu. Eu am impresia că nici nu e ea.

AGNES: Sau cu alte cuvinte, preferi originalul.

REMI: Oh! Da.

AGNES (*surâzând*): Oh! Da. Ce frumos ai spus asta.

REMI: Când a plecat în America mi-a promis că o să-mi trimită o fotografie. Dar n'am primit nimic.

D-NA D'AUBAREDE: Asta nu mă miră. Nu trebuie să dai niciodată prea multă importanță promisiunilor Marianei.

AGNES: Să nu-ți pară rău că n'ai primit fotografia. Poate te-ar fi desamăgii — ca și asta...

REMI: Se poate.

AGNES: Câteodată amintirea e mult mai bună decât o imagine. Nu crezi?

REMI: Depinde de imagine.

AGNES: Și de amintire.

REMI: Da.

AGNES: Preferabil e să le ai pe amândouă și să o corectezi pe una după cealaltă. Poate acesta e cazul dumatăle? Nu?

REMI: Poftiți?

AGNES: Nu cumva ai o fotografie de a Marianei în portofelul dumatăle, dacă te uiți bine? Ce spui?

D-NA D'AUBAREDE: Te găsești foarte indiscretă Agnes.

AGNES: Iartă-mă te rog.

D-NA D'AUBAREDE: De ce ții ca băiatul ăsta să aibă în portofelul lui o fotografie de a Marianei? Dacă ar purta cu el fotografiile tuturor fetelor cu care a jucat tennis ar fi insuportabil.

AGNES: Ar fi putut alege.

D-NA D'AUBAREDE: Atunci ar fi fost compromițător pentru cea pe care ai fi ales-o. Și sunt convinsă că ar fi încăpabil să riște aceasta, chiar fără să vrea.

AGNES: Glumeam doamnă.

D-NA D'AUBAREDE: De asta sunt sigură. Dar există subiecte cu care e preferabil să nu se glumească. Nu ești de aceeași părere?

AGNES: Ai perfectă dreptate.

D-NA D'AUBAREDE: Petrucă as creează neînțelegeri și pe urmă face rău (*Juliette revine*). Ei, ce face, vine?

JULIETTE: M'am dus până departe
văd dacă nu o găsesc pe drum dar
am văzut pe nimeni.

D-NA D'AUBAREDE: Probabil că a
intrat în birou și a început să vorbească
toată lumea și a uitat că Remi o
șteaptă.

JULIETTE: Din partea ei nu m'ar
să aștepte asta.

REMI (*sculându-se*): O să trebuiască
plec.

JULIETTE: Nu o aștepți?

REMI: Nu. Trebuie să mă întorc acasă.

JULIETTE: O să-i pară rău.

REMI (*d-nei d'Aubarede*): La revedere
amână.

D-NA D'AUBAREDE: La revedere
Remi.

JULIETTE: Atunci pe duminică?

REMI: Da doamnă, pe duminică?

JULIETTE: Negreșit nu-i așa? Deju-
m la ora unu.

REMI: Bine. (*Se apropie de d-na Vai-
ron ocupată să-și ia ceaiul*).

JULIETTE: Rémi Bleneau îți spune
revedere mătușă.

D-NA VAIRON: Oh! Iartă-mă. La re-
vedere domnule.

JULIETTE (*însoțindu-l pe Rémi*):

De altfel poate că o întâlnești acum pe drum.

REMI: Poate! (*Iesă prin stânga. Juliette intră după o pauză scurtă.*)

D-NA D'AUBAREDE: Îți cer iertare de ce am spus adineaori draga mea Agnes dar am judecat că era absolut necesar.

AGNES: Dar natural. Înțeleg asta foarte bine.

D-NA D'AUBAREDE: Găsesc inutil să-l lăsăm pe băiatul acesta atât de cumsecade să-și facă iluzii.

JULIETTE: Apropos de ce, sau despre ce?

D-NA D'AUBAREDE: Apropos de Mariana. Agnes vrea să-l facă să mărturisească, că are o fotografie de a Marianei la el și eu i-am făcut semn să tacă.

JULIETTE: Și avea într'adevăr una?

D-NA D'AUBAREDE: Habar n'am și nici nu vreau să știu!

JULIETTE: Mi se pare că era puțin îndrăgostit de ea înainte de plecarea ei. Mimi de Grandpierre mi-a povestit că într'o zi s'a certat cu fratele ei din cauza unui loc la cinematograf.

D-NA DAUBAREDE: Se poate. Dar chiar dacă a avut vreodată un sentiment cât de mic pentru ea — cum n'am impre-

sia că acest sentiment e împărtășit și de Mariana și cum nici eu n'ăș vrea de fel să fie — m'am gândit că ar fi mai bine să-l punem în gardă contra acestor nălu-ciri.

AGNES (*surâzând*): Cred că e imposibil să nu fi înțeles.

D-NA D'AUBAREDE: Cu atât mai bine o să știe despre ce e vorba. Asta trebuie. Nu ești de aceeași părere Juliette?

JULIETTE (*face un semn de aprobare și apoi*): Nu crezi că Mariana ar trebui să-i scrie lui Mimi de Grandpierre să vie cu fratele ei la un week-end la noi.

D-NA D'AUBAREDE: M'am gândit la asta. Și cum am intenția s'o iau pe Mariana cu mine la Paris la sfârșitul lunii, am s'o rog pe mama lor să ne invite la dejun. O s'o aranjăm noi și pe asta.

JULIETTE: Foarte bună idee (*uitându-se de pe fereastră*). Ah! Iată-i.

D-NA D'AUBAREDE: Pe cine?

JULIETTE: Mariana — Pierre și copiii (*către Mariana înainte de intrarea acesteia pe scenă*). Foarte frumos. Unde ai fost?

MARIANNE (*în fața ferestrei*): Iată-mă. Am decis să facem o partidă de tennis. Unde e Rémi?

JULIETTE: Ȧ plecat.

MARIENNE: Cum a plecat?

JULIETTE: Te-a așteptat destul și când a văzut că nu mai vii s'a dus.

MARIENNE: Ce idiot. Tocmai în momentul când aveam nevoie de el.

JULIETTE: Ai putea să-i dai bună ziua mătușii Cecilia și lui Agnes.

MARIANNE: Ah, iartă-mă. Nu te vedeam (*sare peste balustradă și intră*). Bună ziua doamnă.

D-NA VAIRON: Bună ziua fetița mea.

MARIANNE: Bună ziua Agnes, mă recunoști?

AGNES: Nu prea. Bună ziua Mariana.

D-NA VAIRON (*d-nei d' Aub*). Ce frumoasă e.

MARIANNE (*lui Agnes*): Cum îți mai merge? Te simți mai bine?

AGNES: Da, mai bine.

JULIETTE (*celor doi copii care o urmăseră pe Marienne*). Credeam că vi se interzisese odată pentru totdeauna să mai intrați pe fereastră.

MONIQUE: Dar Mariana de ce are voie?

JULIETTE: Mariana a greșit — și asta nu înseamnă că trebuie să o imiți.

MARIANNE: Iartă-mă. N'am să mai fac. (*Lui Agnes*). Am fost încântată când am aflat că ești aici. Vroiam așa de tare să te cunosc. Pentrucă, în definitiv, noi nu ne cunoaștem de loc?

AGNES: De loc.

MARIANNE: Dar o să recâștigăm timpul pierdut.

D-NA D'AUBAREDE: Știi Mariana că nu prea ai fost politicoasă cu Remi Bleneau.

MARIANNE: Dar îi spuseseam să mă aștepte.

D-NA D'AUBAREDE: I s'a părut că a durat puțin cam mult.

MARIANNE: V'am explicat că am hotărît cu Pierre să jucăm Tennis.

PIERRE (*care a intrat prin dreapta*): „Am hotărît cu Pierre“. Tu ai hotărît.

MARIANNE: Mi-am spus că dacă îl scăpam pe Pierre în hârtiile lui, nu-l mai prindeam până la masă și atunci l-am așteptat. M'am așezat liniștită în birou...

PIERRE: Făcând desordine peste tot.

MARIANNE: Nu-i adevărat. Și când am crezut eu că a iscălit destule scrisori, l-am luat.

PIERRE: Lăsându-mi jumătate din corespondență nerezolvată,

MARIANNE: Tu mi-ai spus că restul n'avea importanță (*Juliettei*). Teribil poate să mintă bărbatul tău.

JEAN-FRANÇOIS: Dar cum o să jucăm fără Remi.

MONIQUE: Și eu ce sunt?

MARIANNE: Știi, e destul de plictisitor de jucat și cu Jean-François. Dar și cu tine...

MONIQUE: Dar eu l-am bătut.

MARIANNE: Adevărat? Bine, am să încerc: Monique și cu mine — contra Fontaine-tatăl și fiul.

JULIETTE (*copiilor*): Duceți-vă și puneți-vă sandalele.

MONIQUE (*după scară*): Și după tenis...

JULIETTE: Ce după tenis?

MONIQUE: Mariana?

MARIANNE: Ah! după tenis mare sedință de dușuri pe pajiște.

MONIQUE ȘI JEAN FRANÇOIS: Da — da — (*dispar sus pe scară*).

MARIANNE: Juliette vino și-mi ajută, pentru că n'am să-mi găsesc niciodată singură lucrurile de tenis. (*Intră în camera ei strigând*): Pierre schimbă-te mai repede, pentru că altfel n'o să fie destul de cald pentru duș.

PIERRE (*ocupat cu prepararea unei citronade*): Da. (*Mariana a dispărut în camera ei cu Juliette*).

AGNES: Ce drăguță e!

D-NA VAIRON: E adorabilă.

AGNES: Mama a fost cucerită.

D-NA VAIRON: Total.

AGNES: Sunt de părerea tânărului Bleneau. E mult mai bine în realitate decât în fotografie.

D-NA VAIRON: Da, într'adevăr.

PIERRE: Ce spunea tânărul Bleneau?

AGNES: Tot ceea ce spuneam și noi — sau aproape.

PIERRE: Mai e îndrăgostit?

D-NA D'AUBAREDE: Indrăgostit!
(Ce idee!

PIERRE (*urcându-se pe scări*): Am întrebat-o câți admiratori a lăsat în America.

AGNES: Și ce-a răspuns.

PIERRE: Patru.

D-NA D'AUBAREDE: Asta mă liniștește. (*Pierre se întâlnește cu copiii sus pe scară*).

JEAN FRANÇOIS: Nu ești încă gata?

PIERRE: Intr'o clipă. (*Dispare. Copiii se opresc la ușa Marianei*).

JEAN FRANÇOIS: Mariana ești gata.

VOCEA MARIANNEI: Numaidecât.

MONIQUE: Pot să intru?

MARIANNE: Tu da. (*Monique intră — se întoarce și-l împinge pe fratele ei care vrea s'o urmeze*).

MONIQUE: Tu n'ai voie. (*Inchide ușa*).

JEAN FRANÇOIS: Ei asta-i (*se duce la tava de ceaiu ia o bucată de prăjituri și o mănâncă. Juliette iese din camera Marianeii*).

JULIETTE (*coborînd scările*): Jean François du-te și cere-i lui Leon niște mături pentru curățat terenul de tennis.

JEAN FRANÇOIS: Dar nu e murdar.

JULIETTE: Ba da. Fă ce-ți spun.

JEAN FRANÇOIS: Ei bine, dacă mai trebuie să-l și curățim, atunci când o să mai jucăm?

JULIETTE: O să-l curățim cu toții.

D-NA VAIRON: Vrei să-ți ajut Juliette?

JULIETTE: Sigur că vreau mătușă.

D-NA D'AUBAREDE: Merg și eu cu voi, mai fac puțină mișcare.

D-NA VAIRON (*lui Agnes*): Ai nevoie de ceva?

AGNES: De nimic mamă.

JULIETTE: Nu vrei să-ți ducem fotbalul până la tennis?

AGNES: Mulțumesc Juliette. Vreau să rămân aici să cetesc în liniște.

MONIQUE (*ieșind din camera Mariana*): Mamă unde e racheta mea?

JULIETTE: În dulapul din vestibul. Ai puțin, nu face desordine peste tot. Să că-ți-o dau eu. (*Cele patru femei ies în stânga. Un moment mai târziu iese Mariana în ținută de tennis cu racheta în braț*).

MARIANNE: Unde sunt?

AGNES: Toată lumea s'a dus să măte terenul de tennis.

MARIANNE: Pierre s'a dus să se începe?

AGNES: Da.

MARIANNE: Atunci am timp să stau un pic de vorbă cu mama. Nu te plictisește ea?

AGNES: Din contră.

MARIANNE (*așezându-se lângă ea*): Am hotărît să fim sau sunt sigură că o să fim foarte bune prietene. Vrei?

AGNES: Din toată inima (*surâzând*).

MARIANNE: Pentru început am o mulțime de întrebări să-ți pun.

AGNES: O mulțime de întrebări? Mie? Să începem...

MARIANNE: Știu o mulțime de lucruri despre dumneata, dar nu știu tot.

AGNES: Ce știi despre mine?

MARIANNE: Știu mai întâi că ești foarte deșteaptă și extrem de cultivată.

AGNES (*râzând*): Cine ți-a spus asta?

MARIANNE: Pierre — și mai știu că ești uimitor de curajoasă.

AGNES: Eu?

MARIANNE: Că nu te plângi niciodată. Că ești totdeauna bine dispusă. Suferi mult?

AGNES: Dar nu — de loc. Am picioarele moarte ca ale păpușilor umplute cu tărâțe. Asta-i tot.

MARIANNE: E îngrozitor! De cât timp ți s'a întâmplat asta? Poate că nu vrei să vorbești despre asta?

AGNES: Ba da. De ce nu? De cinci ani.

MARIANNE: Și crezi că... In fine ce spun doctorii?

AGNES: Despre ce?

MARIANNE: Despre vindecarea dumitale.

AGNES: Nu există vindecare.

MARIANNE: Nu-i adevărat.

AGNES: Ba da.

MARIANNE: Asta e imposibil. Trebuie să existe un mijloc, o cură de făcut undeva? Nu-i așa?

AGNES: Cred că am încercat tot ce era cu putință. M'am obișnuit acum — și caut să mă gândesc cât mai puțin posibil.

MARIANNE: Nu pot să-ți spun câte plâng și cât mă doare ce ți s'a întâmplat.

AGNES: Ești foarte bună.

MARIANNE: E așa de nedrept.

AGNES: Da, puțin... Dar... în fine...

MARIANNE: S'a întâmplat dintr'odată?

AGNES: Da.

MARIANNE: Acolo în Indo-China?

AGNES: Da. La Hanoi unde era tatăl meu. Am avut un fel de gripă — cu febră mare. O durere de cap insuportabilă și după patru zile — într'o dimineață — nu mi-am mai putut mișca picioarele. Asta-i tot.

MARIANNE: Când am aflat asta am vrut să-ți scriu ca să-ți spun cum mă gândeam la dumneata. Și pe urmă m'am gândit că probabil n'ai să-ți mai amintesti cine eram.

AGNES: Cum asta? Sigur că mi-aș fi amintit.

MARIANNE: Eram așa de mică singura dată când ne-am văzut.

AGNES: Imi amintesc foarte bine de dumneata la nunta lui Pierre. O fetiță mică cu bucle blonde și rochie roz.

MARIANNE: De organdi.

AGNES: De organdi. Erai de pe atunci foarte frumoasă. Dar mai puțin decât acum.

MARIANNE: Curios. Eu nu-mi amintesc de dumneata.

AGNES (*râzând*): Nu mă mir de loc. Câți ani aveai atunci?

MARIANNE: Trebuie să fi avut vreo șase ani.

AGNES: Totul trebuie să fi fost cam neclar în capul dumitale.

MARIANNE: Puțin. Cum erai atunci?

AGNES: Oh. Nu mai știu. Trebuie să fi fost o fată tânără cu aerul trist.

MARIANNE: Trist?

AGNES: Da.

MARIANNE: Dar totuși pe vremea aceea...

AGNES: Puteam încă umbla da. Dar cum putusem întotdeauna, asta nu era un motiv ca să fiu veselă — înțelegi?

MARIANNE: Sigur...

AGNES: Hai să vorbim de dumneata acum!

MARIANNE: Oh! Nu am nimic interesant de spus.

AGNES: Crezi? Inchipuește-ți că nu sunt de loc de părerea dumitale. De pildă știi și eu câteva lucruri despre dumneata.

MARIANNE: Da? De exemplu?

AGNES: Ei bine, știu că există un băiat tânăr îndrăgostit de dumneata.

MARIANNE: Cine?

AGNES: Și când spun „unul” spun prea puțin.

MARIANNE: Dar cine?

AGNES: Intâi domnul Rémi Bleneau.

MARIANNE: Oh! tânărul Rémi. Asta s'a sfârșit de mult.

AGNES: N'am de loc impresia asta. Și mai e încă cineva. Cred că e fratele unei prietene a dumitale.

MARIANNE: Cine?

AGNES: Nu-i știn numele, dar știu că pe sora lui o chiamă Mimi.

MARIANNE: Xavier. Oh! Ce idee!

AGNES: Nu e un pic îndrăgostit de dumneata?

MARIANNE: De loc. Nu se gândește decât la caii și la cismele lui. Are o crescătorie.

AGNES: Asta nu împiedecă sentimentele.

MARIANNE: Sunt convinsă. Cine ți-a povestit asta?

AGNES: Ei asta...

MARIANNE: Mama, cu siguranță. Din fericire își face iluzii.

AGNES: De ce? Nu ții să fie îndrăgostit de dumneata?

MARIANNE: Ah! Nu. Dacă l-ai cunoaște ai vedea ce teribil de plictisitor e.

AGNES: Mai sunt și cei patru americani.

MARIANNE: Cei patru? Ah! (*râde*). Asta Pierre ți-a spus-o. Sunt într'adevăr patru. Din patru, nu sunt decât doi mai serioși.

AGNES: Mai serioși? Ce înseamnă asta?

MARIANNE: Care mi-au cerut să mă căsătoresc cu ei.

AGNES: Ah! bine.

MARIANNE: Cu primul, asta s'a întâmplat în apă.

AGNES: Cum în apă?

MARIANNE: Da, în mijlocul unui lac care despărțea tabăra noastră de aceea a unui liceu de băieți. Ca să ne vorbim trebuia să înotăm doi kilometri, și alt mijloc de comunicare nu exista. Pe pământ ar fi trebuit să facem 15 km. pe jos și tot n'am fi putut pentru că eram prea supravegiate. Atunci plecam spunând că ne antrenăm. Ei din partea lor noi de a noastră și ne întâlneam la mijloc, numai

că nu era decât înotătoarele bune care ajungeau.

AGNES: Și dumneata ajungeai ?

MARIANNE: Cred și eu. La Crawl eram cea mai bună din clubul nostru.

AGNES: Și el ?

MARIANNE: El nu era rău. Dar era mai bun la sărituri.

AGNES: Dar ce fel de bărbat ?

MARIANNE: Oh, splendid. Niște ameri! Un gât!... Gen Tarzan în brun.

AGNES (*râzând*): Și atunci.

MARIANNE: Atunci ce ?

AGNES: Ce ai răspuns întrebării lui în mijlocul lacului ?

MARIANNE: Am spus natural — nu. I-am explicat că am lăsat un prieten în Franța cu care va trebui să mă căsătoresc mai târziu. Nu era adevărat — dar nu vroiam să-l jignesc. Sunt foarte susceptibili americanii.

AGNES (*râzând*): Și celălalt ?

MARIANNE: Era în automobil într'o seară — întorcându-mă dela un party dela Philadelphia. I-am spus că era imposibil. Și atunci cum băuse cam mult whisky — la prima cotitură în loc să ia virajul, a intrat drept în perete. Inadins ca să mă pedepsească.

AGNES: Oh!

MARIANNE: Mașina s'a făcut praf. Eu aveam o gaură în picior și el nasul rupt și încheietura mâinii scrântită. Dar te rog nu-i spune nimic mamei, pentru că mi-ar face o scenă îngrozitoare.

AGNES: Ei bravo! Nu merg pe acolo în America.

MARIANNE: Ah, de loc.

AGNES: Și asta nu te-a decis?

MARIANNE: Nu. Ce vrei? Mie nu-mi plac oamenii tineri. Poate cu timpul o să fie altfel. Dar deocamdată îi găsesc încrezuți și plictisitori. Nu-i din vina mea.

AGNES: Și pe cei de aici tot așa îi judeci?

MARIANNE: Mai ales pe cei de aici. Acolo au prea mult haz, sunt doar simpatici, și pe urmă sunt cel puțin frumoși și e și asta ceva. Iar ca prieteni sunt neîntrecuți. Nu există camarazi mai perfecți ca ei.

AGNES: În rezumat nu te-ai plictisit în America?

MARIANNE: Ah! nu. Asta nu. Am trăit zile minunate și când mă gândesc că nu vroiam să mă duc. Ce proastă puteam să fiu.

AGNES: Nu vroiai să te duci?

MARIANNE: De loc. Pierre m'a forțat să plec. Altfel... Nici mama nu prea vrea. Dar el a insistat atâta, spunând că o să-mi facă bine din toate punctele de vedere că am terminat prin a mă decide — și acum îi mulțumesc din tot sufletul.

AGNES: Ah! Pierre a...

MARIANNE: El s'a oferit mamei să-mi plătească călătoria și studiile. Fără asta nu m'aș fi putut duce niciodată.

AGNES: Da?

MARIANNE: Dumneata nu știai asta?

AGNES: Nu.

MARIANNE: E adevărat că n'are obiceiul să povestească lucruri de genul ăsta. Cu afacerile lui — care mergeau mai mult sau mai puțin bine — nici nu-i era de loc ușor s'o facă mai ales cu prețul la care a ajuns dolarul. Dar pentru asta... Il cunoști. Dacă l-aș fi ascultat aș mai fi fost încă acolo.

AGNES: Ar fi vrut să mai stai?

MARIANNE: Încă un an. Dar cum știam cât îl costă am refuzat. Ah, nu sunt mulți oameni ca el.

AGNES: E adevărat.

MARIANNE: Știu că are o afecțiune nemărginită pentru dumneata, mi-a spus.

AGNES: E atât de bun.

MARIANNE: Și dumneata?

AGNES: Eu?

MARIANNE: Gândești ca și mine? Îl adori?

AGNES: ...Da.

MARIANNE: Eu, aș fi capabilă să fac orice pentru el. Dumneata nu?

AGNES: ... Ba da.

MARIANNE: Dar ce-o fi făcând. N'o să mai putem juca dacă nu se grăbește (*strigând*) Pierre... Am să mă duc să-l iau, pentrucă altfel... (*începe să suie scara, Pierre apare sus. E în ținută de tennis*).

PIERRE: Iată-mă viu.

MARIANNE: Ah! Ce păcat.

PIERRE: Mi s'a telefonat dela uzină și asta m'a întârziat.

MARIANNE (*privindu-l cum coboară*): Ar trebui să te îmbraci totdeauna în alb. Îți vine foarte bine.

PIERRE: Găsești?

MARIANNE (*luându-l de braț îl duce în fața lui Agnes*): Nu e rău în genul lui — Dumneata ce părere ai Agnes?

AGNES: Nu e rău de loc.

MARIANNE: De sigur — nu e Tarzan cu părul negru de care îți vorbeam adineauri. Dar în categoria imediat inferioară.

PIERRE: Cine e Tarzan ăsta?

MARIANNE: Ah, nu. Asta nu te pri-
ește (*ia rachetele pe care le pusesese pe
masă și se urcă spre ușa din stânga*). Acum
să vii în fine? (*Pierre distrat nu răs-
punde*). Pierre?

PIERRE: Ce e?

MARIANNE: Ai să consimți în cele
urmă să vii să jucăm tennis. Da,
nu?

PIERRE: Să-mi i-au racheta și te ur-
tez. Du-te înainte.

MARIANNE: Grăbește-te (*iese și re-
pare un moment, pe urmă la fereastră*).
Pierre?

PIERRE (*care era să iasă prin stânga*):
Ce e?

MARIANNE (*arătând-o pe Agnes*): E
nununată știi?

PIERRE: Nu mi-ai spus nimic nou.
(iese prin stânga).

MARIANNE (*lui Agnes, trimițându-i
sărutare*): Hai! (*Mariana dispăre. Pierre
tră cu racheta căreia îi deșurubează
tesa*).

PIERRE: Cine e Tarzan ăla?

AGNES (*surâde, apoi*): Un american
care i-a cerut mâna.

PIERRE: Ah!... (*o pauză. Iși scoate ra-
cheta din presă și vrea să iasă prin
stânga*).

AGNES (*care l-a privit tot timpul*)
Nu-ți fie teamă, l-a refuzat.

PIERRE (*întorcându-se*): De ce „nu
fie teamă“?

AGNES: Oh! Nici eu nu știu de
Așa...

CORTINA

ACTUL II

Același decor ca în primul act — numai că
castra e închisă. Pierre și Agnes sunt singuri.
așezat pe canapea cu ochii în gol. Ea îl pri-
se un moment — apoi își manevrează foto-
ca să ajungă lângă el — și îi ia mâna).

AGNES: Pierre, eu nu pot face nimic
pentru tine?

PIERRE (*întrerupându-și gândurile*):
Ce anume? Nu. Ești foarte drăguță. Dar
nu pot face nimic.

AGNES: Oh! De ce să te prefaci față
de mine. În fața celorlalți înțeleg e ne-
săritar, dar cu mine?

PIERRE: Dar nu mă prefac de loc.

AGNES: Tu crezi că eu nu-mi dau
seama ce pătimești tu de o lună. Trebuie
să fii orb sau foarte indiferent ca să nu
te îngerezi. Eu nu sunt nici una nici alta,
doar o femeie.

PIERRE: Te asigur că ți se pare!

AGNES: De ce n'ai încredere în mine.

PIERRE: Dar am încredere în tine.

AGNES: Dacă ai avea ai vorbi. De ce
nu mi vorbești? Pentru că ți-am spus ce

ai fost pentru mine și ți-a fost teamă să nu mă faci să sufer?

PIERRE: De loc.

AGNES: Nădăjduesc. Pentru că la asta nu trebuie să te mai gândești niciodată. Trebuie să-ți amintești numai că sunt prietena ta — și atâta tot.

PIERRE: Dar bine înțeles Agnes.

AGNES: Eu am suferit cumplit atunci, pentru că nu aveam pe nimeni cui să mă spovedesc. Nu ți-ar face bine să fii sincer când ești cu mine și să nu mai faci teatrul acesta?

PIERRE: Îți repet că nu joc niciun fel de teatru.

AGNES: Atunci de ce ai aerul atât de chinuit când îți închipui că nu te privește nimeni?

PIERRE: Am preocupări la orice oră. Nu găsesc că e necesar să alarmez toată casa.

AGNES: Dar nu e vorba de preocupările alea. Tu știi foarte bine.

PIERRE: Altele n'am.

AGNES: Bine. Fie cum vrei.

PIERRE: Nu te neliniști, te rog. Totul se va aranja (*se ridică*).

AGNES: Dacă ar fi fost posibil să se aranjeze cum spui tu, s'ar fi sfârșit până acum. Dar tare mi-e teamă că din con-

tră, se agravează. (*Pierre nu răspunde*).

Tu nu crezi?

PIERRE: Agnes! De ce vrei cu orice preț să mă faci să vorbesc? Nu înțelegi că e inutil și periculos?

AGNES: De ce?

PIERRE: Eh! De ce!

AGNES: Bine, nu insist (*pauză*). Ceea ce înțeleg e că tu ai fost acela care acum trei ani le-ai chemat aici pe ea și pe mama ei.

PIERRE: Unde voiai să se ducă? Și cum puteam eu să-mi închipui tot ce se va întâmpla?

AGNES: De asta ai convins-o să plece acolo?

PIERRE: ... Da...

AGNES: Și acești doi ani de absență n'au fost de ajuns ca să te vindece de ea?

PIERRE: ... Nu...

AGNES: Atunci ar fi trebuit să faci imposibilul pentru ca ea să nu vie aci.

PIERRE: Sub ce motiv?

AGNES: Oricare. Ar fi fost mai bine, decât să te expui din nou farmecului ei. De altfel a făcut totul pentru asta. Iți închipui. E prea plăcut pentru ea, ca să renunțe.

PIERRE: Nu te gândești ce spui, Agnes. E incapabilă de așa ceva.

AGNES: Atunci de ce nu face decât să te urmărească, să-ți pună brațele în jurul gâtului, să te sărute, să te oblighe să dansezi cu ea.

PIERRE: Pentru ea asta n'are nicio importanță.

AGNES: Ești sigur?

PIERRE: Absolut.

AGNES: Crezi că nu bănuiește nimic?

PIERRE: Ea?.. Asta ar mai lipsi.

AGNES: Crezi tu că e posibil să inspire un sentiment ca ăsta și să nu-ți dai seama?

PIERRE: Dar cum ar putea să-și închipuie că sunt așa de nebun încât să mă gândesc la ea altfel decât ca un frate care se gândește la sora lui.

AGNES: Ești caraghios. Mai întâi că nu e sora ta. E abia cumnata ta. Pentru că nu e decât sora vitregă a Juliettei. Și îți închipui că ea își aduce aminte de asta, când se uită în ochii tăi și cetește că o găsești frumoasă?

PIERRE: Imi dau toate silințele ca să nu cetească nimic în ochii mei.

AGNES: Femeile au antene pentru lucrurile astea...

PIERRE: Uți că am 20 de ani mai mult decât ea.

AGNES: Asta dovedește ce?

PIERRE: Dacă ar avea cea mai mică bănuială, nu s'ar purta cu mine așa cum se poartă. Asta e cea mai bună dovadă că nu-și dă seama de nimic.

AGNES: Da? Ei bine, eu nu sunt chiar așa de sigură ca tine.

PIERRE: O calomniezi, Agnes. E o ființă limpede și castă.

AGNES: Da. De sigur. Dar numai că e foarte agreabil să turburi un om, chiar dacă ți-e cumnat, chiar dacă are 20 de ani mai mult ca tine. Nu sunt multe femei în stare să reziste unei astfel de spite.

PIERRE: Ar fi în stare dacă și-ar da seama de puterea pe care o are asupra mea. Din fericire nu știe nimic.

AGNES (*dând din cap*): Din fericire...

PIERRE: Da, da. Din fericire. Altfel te aș deveni!

AGNES: Poate ar fi mai atentă la anumite atitudini ale ei când sunteți împreună și asta ar fi foarte bine pentru tine.

PIERRE: Nu înțelegi că tocmai inconștiența ei e un fel de apărare pentru mine? În ziua în care ar înțelege nu mi-ar mai rămâne altceva de făcut decât s'o rog pe mama ei s'o ia dela noi și să n'o mai văd niciodată.

AGNES: Poate că asta e ceea ce ar trebui să se întâmple.

PIERRE: Asta nu ar trebui să se întâmple. Pentru că nu e drept, ca această fetiță care adoră pe Julietta, care iubește casa asta și e atât de fericită — aici — să sufere din cauza mea.

AGNES: Preferi să suferi tu din pricina ei.

PIERRE: Da! De altfel aș suferi chiar dacă ar pleca. Aș suferi că nu o mai văd și ar fi și mai rău.

AGNES: Ce mult o iubești.

PIERRE: De ce m'ai obligat să-ți spun toate astea?

AGNES: Ești supărat pe mine pentru asta?

PIERRE: Nu, pe mine.

AGNES: Nu e chiar așa de grav.

PIERRE: Ba e foarte grav. Să mărturisești un lucru ca ăsta înseamnă că trebuie să te fi împăcat cu el — să îl admitti — și eu nu vreau.

AGNES: Nu e vina ta.

PIERRE: Asta nu e un motiv și apoi de sigur că tot vina mea e.

AGNES: În ce sens?

PIERRE: Că nu am fost dela început destul de atent față de mine însumi. Cred

...că există un moment când germenul dra-
gostei poate fi oprit să se desvolte.

AGNES: Eu nu cred Pierre.

PIERRE: Ba da. E un moment foarte
curt și dacă îl lași să treacă e prea târ-
ziu. Cred că la originea unui sentiment ca
asta e totdeauna o clipă de indulgență
așă de tine însuși fără de care el nu ar
fi luat naștere.

AGNES: Ce nebunie. Parcă știe inima
preodată când începe?

PIERRE: Există totuși o zi, când îți
ești: o iubesc.

AGNES: Atunci e deja prea târziu.

PIERRE: Poți să lupți să te aperi.

AGNES (*surâzând*): Crezi?

PIERRE: ...Ar fi trebuit să mă apropii
de Julietta. Ar fi fost poate un remediu.
În loc de asta (*se așează pe scaunul dela
casă*).

AGNES: Dar pentru asta ar fi trebuit
poate că ea să te ajute, să-ți întindă o
mână.

PIERRE: N'avea de unde să știe.

AGNES: Eu tocmai pentru asta o învi-
uiesc. Te rog să mă ierți că trebuie să-ți
pun asta, dar inconștiența ei mi se pare
e neiertat. E așa de sigură... de tine — de
ea — de tot. Cum poate cineva să fie în

halul ăsta. Cum poate cineva să nu știe că există pe lume îndoiala și grija?

PIERRE: În orice caz mă felicit.

AGNES: Sigur, e mai comod. Dar ce curaj! (*pauză*) N'a bănuț niciodată ce se întâmplă cu tine?

PIERRE: Nu.

AGNES: Nici mama ei.

PIERRE: Nu, am făcut tot ce să nu înțeleagă.

AGNES: Atunci cum se face că eu am ghicit?

PIERRE: Tu ești altceva.

AGNES: De ce? Pentru că te iubesc?

PIERRE: Agnes!

AGNES: Ce e!?

PIERRE: Vezi ce greșeală am făcut că am vorbit. Mie nu-mi ajută nimic, și pe tine te face să suferi.

AGNES: Cred că pot să spun că te iubesc, fără ca de aici să iasă vreo dramă. E adevărat că te iubesc, Pierre, dar ce importanță are asta? Eu nu mai conțez, nu mai exist. Te supără că te iubesc?

PIERRE: Nu-i vorba de asta...

AGNES: Atunci?

PIERRE: Era un motiv mai mult ca să fi mărturisit... Am fost stupid. În tot cazul a fost ultima dată. Ți-o promit.

AGNES: Nu mă pedepsi. Nu-mi lua singurul lucru care îmi mai rămâne, singurul mijloc de a fi ceva în viața ta, și atâta de puțin.

PIERRE: De ce să fiu crud cu tine?

AGNES: Nu. Nu e cruzime. Cruzime e să fi să taci de acum încolo. Crezi că asta m'ar face să nu mai văd că suferi? Fost o prostie din partea mea să-ți spun așa aceea. Iartă-mă. Uit-o te rog. Te rog, Pierre. Nu, nu te uita la ceas.

PIERRE: Mă duc la birou. *(Trece în fund să-și i-a pălăria).*

AGNES: Nu încă.

PIERRE: De altfel vor sosi dintr'un moment într'altul.

AGNES: Așteaptă să se întoarcă. Mai vorbește-mi de Mariana... dacă nu, voi crede că nu mai vrei s'o faci.

PIERRE: Ce vrei să-ți mai spun. Ți-am spus tot.

AGNES: Ce ai să faci? Pentru că va trebui să faci ceva.

PIERRE: Dar de unde. Nu e nimic de făcut. Asta e! Și gata!

AGNES: Și ce o să se întâmple?

PIERRE: N'o să se întâmple nimic *(pauză).* O să mă obișnuesc.

AGNES: Și dacă n'ai să poți să te obișnuiești?

PIERRE: Te obișnuiești cu orice. Cinstie. Poate că într'o zi... (*se oprește și ascultă*). Sosesc!

AGNES: Poate că într'o zi?

PIERRE: O să mă gândesc la timpul ăsta ca la o epocă fericită în comparație. Mă duc să lucrez. Trec pe la dependințe. Pe diseară.

AGNES: Nu vrei s'o vezi?

PIERRE: Acuma nu! (*iese repede prin dreapta în timp ce ea îl urmărește tristă. Se aude sgomot de mașină, apoi d-na d'Aubarede și Mariana intră, îmbrăcate de stradă, și un moment mai târziu Julietta. Vin din stânga*).

D-NA D'AUBAREDE: Bună ziua, Agnes.

AGNES: Bună ziua, doamnă. Ați făcut o călătorie plăcută.

D-NA D'AUBAREDE: Excelentă.

MARIANNE (*se apropie de Agnes și o sărută*): Bună ziua Agnes.

AGNES: Bună ziua, Mariana. Te-a distrat bine la Paris?

MARIANNE: Distrat? Ah, nu! Dacă ai ști cum așteptam să mă întorc. Unde e Pierre?

AGNES: Pierre e la birou.

JULIETTE: Și copiii?

AGNES: S'au dus cu mama până la
 râu. Vroiau să pescuiască.

D-NA D'AUBAREDE (*de pe scară*):
 Oh, ce rău îmi pare că nu m'au așteptat.
 Ador pescuitul.

JULIETTE: Scoate-ți pălăria și hai să
 te căutăm, dacă nu ești obosită.

D-NA D'AUBAREDE: Foarte bună
 idee (*dispare sus pe scară*).

JULIETTE: Vii cu noi, Mariana?

MARIANNE: Nu. Eu stau cu Agnes,
 pe care n'am văzut-o de 48 de ore și care
 mi-a lipsit îngrozitor.

AGNES: Ce drăguță ești că îmi spui
 asta.

MARIANNE: Și mai ales pentru că o
 văd cândesc (*intră în odaia ei*).

JULIETTE (*deschide ușa din dreapta
 și strigă*): Ludovic, ia pachetele din ma-
 gazină. (*Lui Agnes*). Mă duc să pregătesc
 mâncărurile. Spune-i mamei că o aștept la
 masă.

AGNES: Bine! (*Juliette iese prin
 ușă. Un moment mai târziu Mariana
 iese din camera ei*).

MARIANNE (*coboară scara și se duce
 să se aranjeze în fața unei oglinzi care
 este deasupra pianului*): Am un păr care nu
 se aranjează de loc. E nesuferit.

AGNES: Ești încântătoare,

MARIANNE: Nu sunt încântătoare. Sunt naturală, asta e tot! (*Vine să se așeze lângă Agnes*). Ia spune draga mea Agnes nu te-ai plictisit prea tare, aste două zile?

AGNES: Nu mă plictisesc niciodată.

MARIANNE: Ce ai făcut? Ai cetit?

AGNES: Am cetit și am și lucrat puțin.

MARIANNE: La traducerea ta?

AGNES: Da, la traducere.

MARIANNE: Ai să mă lași s'o cetesc când va fi terminată?

AGNES: Sigur că da.

MARIANNE: Pierre a fost bine dispus?

AGNES: Pierre... (*D-na D'Aubarede apare sus pe scară*).

D-NA D'AUBAREDE: Nu vii cu noi Mariana?

MARIANNE: Nu. Stau cu Agnes.

AGNES: Julietta vă așteaptă la masă, doamnă.

D-NA D'AUBAREDE: Bine. Atunci pe curând.

AGNES: Pe curând. (*D-na D'Aubarede iese prin stânga*). Ești sigură că n'aveai poftă să te duci să pescuești?

MARIANNE: Foarte sigură. Mai întâi că îmi face plăcere să stau cu tine și pe

armă pescuitul nu-mi place. Trebuie să stai liniștit. Mai mult mi-ar plăcea să fiu pește decât pescuitor. Trebuie să fie mult mai emoționant.

AGNES: Dar peștele poate fi prins.

MARIANNE: Ah, sigur că e puțin risc.

AGNES: Eu te văd mai mult printre cei care prind — nu printre cei care sunt prinși.

MARIANNE: Ah, parcă văd că iar o să-mi vorbești de Rémi Bleneau, simt cum se apropie.

AGNES (*surâzând*): Și pe celălalt, pe Xavier, l-ai văzut?

MARIANNE: L-am văzut.

AGNES: Ei și?

MARIANNE: Și, nimic. Mi-a vorbit de tati lui, de cursele lui. Pentru că aleargă și el în curse.

AGNES: Adevărat?

MARIANNE: Pentru asta îl invidiez. Trebuie să fie foarte distractiv.

AGNES: A fost fericit că te-a văzut?

MARIANNE: Da, așa părea foarte mulțumit.

AGNES: Mulțumit numai?

MARIANNE: Dar Agnes, îți repet, chiar dacă ar trebui să te desamăgesc, tu n'a fost niciodată cel mai mic flirt, între Xavier și mine.

AGNES: Atunci de ce Rémi s'a certat cu el înainte de plecarea ta?

MARIANNE: Oh! pentrucă pe vremea aia Rémi era de o gelozie caraghioasă. Era ca tine. Cum se apropia un băiat de mine își închipuia numaidecât că-mi face curte. Mai sunt și alte subiecte de conversație între un băiat și o fată.

AGNES: Se poate...

MARIANNE: În fond, tu ești teribil de romantică, Agnes.

AGNES: Crezi?

MARIANNE: Am băgat de seamă că de fiecare dată când suntem împreună după două minute, e vorba de dragoste.

AGNES: Natural. E știut de toată lumea că soldații care nu se mai pot duce la războiu, îi plictisesc pe ceilalți vorbindu-le numai de asta.

MARIANNE: Sărmană Agnes. Te rog să nu-ți închipui că asta mă plictisește. Din contră!

AGNES: Poate că ai dreptate. Eu mă gândesc prea mult la toate lucrurile astea. Dar cred că tu nu te gândești destul.

MARIANNE: Ah! Eu, mai am timp.

AGNES: Voiam să spun că nu te gândești destul pentru... *(se oprește)*. Nu. E stupid ceea ce era să spun.

MARIANNE: Ce era să spui?

AGNES: Nimic. O prostie, fără importanță.

MARIANNE: Ah! Ba nu! Trebuie să-mi spui.

AGNES: Tu. Te asigur. Mai întâi nu mă privește pe mine și apoi... e inutil.

MARIANNE: Ce nu te privește pe tine? Ce e inutil? Mă faci curioasă despre ce e vorba?

AGNES: De nimic.

MARIANNE: Nu e drăguț ceea ce faci. Eu am încredere în tine și îți spun tot ce îmi trece prin cap. Dacă tu începi cu secretele. Nu e frumos (*rugându-se*). Spune-mi.

AGNES: Nu.

MARIANNE: Asta nu e drăguț. Să știi că sunt supărată.

AGNES: Ai fi mult mai supărată dacă aș vorbi.

MARIANNE: Aș fi supărată! Oh, dar mă înspăimânți.

AGNES: Nu te speria. Nu e nimic grav, și mai ales nu e nimic grav pentru tine.

MARIANNE: Pentru cine atunci? Hm? (*surâzând*). Pentru Rémi Bleneau?

AGNES: Nu.

MARIANNE: Atunci pentru cine? Pentru cine e grav?

AGNES: Mariana, sunt nenorocită de stângăcia mea. Nu știu ce m'a apucat. Te rog nu insista.

MARIANNE: Ah, pardon. Trebuie să știu. Spunând asta te-ai gândit cu siguranță la cineva. Nu la Rémi Bleneau, nici la Xavier. Nu-l cunoști.

AGNES (*ridicând din umeri*): Dar de sigur că nu.

MARIANNE: Atunci de cine e vorba? (*se gândește cu fruntea încrêștită, cu privirea fixă, pe urmă întoarce încet capul spre Agnes*). Nu e vorba de... Pierre?

AGNES: Da de unde!

MARIANNE: Jură-mi. Jură-mi pe el.

AGNES: Oh. Ascultă, Mariana, nu mă pune într'o situație penibilă. Te implor uită ce am spus. A fost așa... o idee care mi-a venit fără nicio importanță.

MARIANNE: E vorba de Pierre? Pentru el e ceva grav? Care depinde de mine?

AGNES: Mariana, dacă ți-aș spune ceea ce gândesc, îmi juri să uiți imediat și că n'ai să mai vorbești niciodată nimănu-i despre asta?

MARIANNE: Îți jur.

AGNES: Nimănu-i, Mariana?

MARIANNE: Nimănu-i.

AGNES: Ei bine, mă gândesc... în fine,

cred că ar trebui să-ți schimbi felul tău de a fi față de Pierre.

MARIANNE: Felul meu de a fi?

AGNES: Nu-ți dai seama că ai un farmec și o putere de seducție care fără să vrei pot face rău cuiva.

MARIANNE: Eu aș putea să-i fac un rău lui Pierre?

AGNES: Fără să vrei. Fără să-ți dai seama.

MARIANNE: Sper că nu-ți închipui că sunt cochetă cu el?

AGNES: Nu. Dar uiți că ai 20 de ani, că ești de acum femeie și că el e bărbat.

MARIANNE (*fața i se luminează încetul cu încetul*): Pierre? Tu îți închipui că Pierre se gândește la mine ca la o femeie?

AGNES: Sigur.

MARIANNE (*râzând*): Ah, draga mea Agnes, încep să cred că este o idee fixă la dumneata. Dar Pierre e fratele meu mai mare, mă consideră ca pe un copil. Doar că nu mă trage de urechi când nu sunt cuminte. Nici nu-ți poți închipui cum se poartă cu mine. Nu trebuie să uiți că aveam abia șase ani când s'a însurat cu Juliette.

AGNES: Da, dar de atunci ai crescut, Mariana,

MARIANNE: Da, am crescut, dar... Ei bine dacă ar auzi el asta, el care nu prea râde, s'ar prăpădi de râs.

AGNES: Crezi?

MARIANNE (*surâzând*): Sunt sigură, scumpa mea Agnes (*se apleacă și o sărută*). Te ador și pe tine și ideile tale. Ar trebui să scrii romane. Sunt absolut sigură că ar fi pasionante.

AGNES (*surâzând și ea*): Poate (*după o pauză*). Totuși ar trebui să fii puțin mai rezervată cu el. Nu crezi?

MARIANNE: Ce înseamnă asta, mai rezervată?

AGNES (*foarte drăguț*): Mai puțin sentimentală, mai puțin tandră. Să cauți să nu mai semeni așa de tare cu pisicile care se freacă de picioarele oamenilor, ca să fie mângâiate. E adorabil cu siguranță, dar nu e în ordinea normală a lucrurilor.

MARIANNE: Găsești că nu sunt corectă?

AGNES: Oh, nu mă gândesc la asta. Mă gândesc numai că fără să-ți dai seama, ai câteodată față de el atitudini și gesturi, pe care le-ai putea avea, poate, față de un frate, dar nicidecum față de un cumnat.

MARIANNE: Intr'un cuvânt mă găsești provocatoare.

AGNES: Să presupunem că da (*pauză*). Ce te te uiți așa la mine?

MARIANNE: Mă gândeam la ceva ce ți-a spus Juliette când m'am întors din America.

AGNES: Ce anume?

MARIANNE: N'ai să te superi?

AGNES: De loc.

MARIANNE: Și n'ai să spui nimănui, nici tu?

AGNES: Nu.

MARIANNE: Imi făgăduiești?

AGNES: Da. Ce ți-a spus Juliette?

MARIANNE: Că ai fost îndrăgostită de Pierre. Mai de mult, înainte de căsătoria lor.

AGNES (*cu privirea deodată dură, rece*): ți-a spus ea asta?

MARIANNE: Da (*pauză*). Nu mi-a spus-o cu răutate, din contră. S'a gândit, că ai suferit probabil când s'a căsătorit cu ea, și-i părea tare rău.

AGNES: Și acum îți închipui că sunt geloasă?

MARIANNE: Nu geloasă, dar...

AGNES: Ba da. Geloasă. Și crezi că i-am vorbit așa cum ți-am vorbit, din gelozie.

MARIANNE: Ar fi poate natural. Mă pun în situația ta și dacă într'adevăr l-ai iubit pe Pierre, trebuie să te sâcâie să mă tot vezi învârtindu-mă în jurul lui. Înțeleg asta perfect.

AGNES (*foarte rece*): Nu Mariana. Nu asta nu mă sâcâie. Mă îngrijorează. Eu nu mă gândesc decât la el. Te rog să mă crezi.

MARIANNE: Te asigur că nici nu se uită la mine...

AGNES: Nu numai că se uită, dar e și turburat...

MARIANNE: Turburat?

AGNES: Da (*pauză*). Pierre te iubește.

MARIANNE (*cu voce scăzută*): Mă iubește?... Pierre mă iubește pe mine?

AGNES: Da.

MARIANNE: Mă iubește ca un frate.

AGNES: Nu (*pauză*). Din pricina asta te-a trimis în școala aceea în America — acum doi ani și din pricina asta te-a împiedecat să vii în țară vara trecută — și tot din cauza asta ar fi vrut să mă rămâi un an acolo. Socotea că depărtarea... dar n'a folosit la nimic (*pauză*). Acum știu tot.

MARIANNE (*după o pauză*): El ți-a spus toate astea?

AGNES: ... Da. Nu uita că mi-ai ju-

ut, Mariana. Dacă Pierre ar ști că ți-am spus, nu numai că nu mi-ar ierta-o nicio-
eată, dar ar suferi îngrozitor.

MARIANNE (*îngrozită*): Oh!... Sărma-
ul meu Pierre... Când ți-a vorbit?

AGNES: Înțelesesem de mult, dar abia
câteva zile mi-a spus. Il vedeam așa de ne-
înțeles, așa de turburat, încât l-am în-
țeles. La început a tăgăduit, pe urmă
mi-a mărturisit. E foarte nenorocit.

MARIANNE (*înduioșată*): Foarte ne-
norocit?

AGNES: Da.

MARIANNE: Oh. Il iubesc așa de
mult.

AGNES: Nu ești mândră că ai inspi-
rat un asemenea sentiment, unui om
ca el?

MARIANNE (*tace*).

AGNES: Mărturisește că nu-ți displace
ceea ce se întâmplă?

MARIANNE: Ce ciudată ești Agnes.
Sigur că sunt măgulită. Dar gândul că
suferă din cauza mea, mă doare. Odată în
America, în timpul unui Week-end, mi s'a
telefonat că e o telegramă pentru mine
de la școală. Mi-am închipuit că e o veste
rea — și cum îmi treceau tot felul de gân-
duri prin minte — am înțeles că aș fi su-

portat mai ușor dacă s'ar fi întâmplat ceva Juliettei decât lui.

AGNES: Draga mea.

MARIANNE: Acum ce trebuie să fac? Să plec?

AGNES (*face un gest de ezitare*): Pre-tinde că ar suferi și mai tare dacă ai pleca.

MARIANNE: Va să zică s'a gândit la asta?

AGNES: Nu el, eu.

MARIANNE: A!

AGNES: Se spune că în cazurile astea absența e totuși remediul cel mai bun.

MARIANNE Da (*pauză*).

AGNES: Ție nu ți se întâmplă niciodată să născociști o viață în gând? Nu-ți închipui tot felul de aventuri în care ești amestecată?

MARIANNA: Nu. De ce?

AGNES: Nu te-ai întrebă niciodată ce s'ar fi întâmplat dacă Pierre n'ar fi fost bărbatul Juliettei?

MARIANNE: Nu.

AGNES: Curios. În locul tău, asta ar fi fost prima întrebare pe care mi-aș fi pus-o. Nu m'aș fi putut opri să nu mi-o pun.

MARIANNE: Dar nu m'am gândit niciodată la Pierre ca la un bărbat! Pentru mine el era... Pierre și atâta tot.

AGNES: Ia închipuie-ți că nu ți-ar fi fost cumnat, că s'ar fi îndrăgostit nebu-nește de tine și ți-ar fi spus-o...

MARIANNE: Da. Și?

AGNES: Ce ai fi făcut?

MARIANNE: Asta, nu știu.

AGNES: Incearcă să-ți închipui. Nu ți s'a întâmplat niciodată să ai poftă, să te ia în brațe un bărbat?

MARIANNE: Ba da.

AGNES: Când?

MARIANNE: Odată în America.

AGNES: Tarzan?

MARIANNE: Nu. Altcineva. Și asta numai într'o seară. A doua zi habar n'a-veam.

AGNES: Ei bine, închipuie-ți că te-ar lua Pierre în brațe.

MARIANNE: Ca să mă... sărute?

AGNES: Da. Crezi că ți-ar place?

MARIANNE: Dar de loc. Ce oroare.

AGNES: Ce oroare?

MARIANNE: În fine, vreau să spun că mi s'ar părea imposibil.

AGNES: Nu-l găsești frumos?

MARIANNE: Se spune că și tatăl meu a fost frumos. Pentru mine e același lucru. N'ai să-i spui asta Agnes?

AGNES: Nu. Poți fi liniștită.

MARIANNE: Niciodată, nu-i așa? (se

apleacă pe fereastră): Ei asta-i bună... Ia-tă-l pe Rémi.

AGNES: Da?

MARIANNE: Ce-o fi vrând?

AGNES: Să te vadă probabil.

MARIANNE: Ah nu. În niciun caz azi. *(se duce spre dreapta)*. Am să pun să i se spună că nu sunt acasă.

AGNES: Nu poți face asta, Mariana!

MARIANNE: Dar n'am de loc poftă să-l văd. O să începă iar să-mi vorbească de sentimentele lui și nu mă interesează...

AGNES: Ești nedreaptă față de el. E așa de draguț.

MARIANNE: Se poate, dar nu vreau să-l văd în clipa asta.

AGNES: De ce?

MARIANNE: Pentrucă vreau să mă gândesc la Pierre — și la tot ce am vorbit. *(Pândind în colțul ferestrei)*. A venit. Primește-l tu.

AGNES: Asta n'o să-i facă nicio plăcere.

MARIANNE *(suindu-se pe scară)*: Ai să spui că mă doare capul și m'am dus să mă culc.

AGNES: Nu se poate.

MARIANNE: Ba da *(se îndreaptă spre odaia ei)*.

AGNES: Am să-i ții de urît o clipă, dar promite-mi că revii.

MARIANNE: De ce ții cu orice preț să-l văd?

AGNES: Pentrucă a venit pentru tine... și dacă nu te-ar vedea, ar suferi. Ai să cobori nu-i așa?

MARIANNE: Să văd. Nu-ți promit nimic. *(Intră în odaia ei și închide ușa. Un moment mai târziu Rémi bate la ușa din stânga rămasă deschisă).*

REMI: Se poate?

AGNES: Sigur.

REMI: Cer iertare dar n'am găsit pe nimeni să mă anunțe. Bună ziua domnișoară.

AGNES: Veneai s'o vezi pe Mariana? O să vie numaidecât.

REMI: Știe că sunt aci?

AGNES: Da. Te-a văzut venind. O durea teribil capul și s'a dus probabil să ia ceva.

REMI: Nu vreau s'o deranjez dacă nu se simte bine.

AGNES: Dar n'o deranjez de loc. Ii face plăcere.

REMI: Veneam să-mi iau rămas bun.

AGNES: Pleci?

REMI: Da. Vacanța mea s'a sfârșit. Incepe lucrul,

AGNES: Dar ai să vii din când în când să-ți vezi părinții, nu?

REMI: Da, câteodată.

AGNES: Mariana o să fie foarte tristă de plecarea dumitale.

REMI (*sceptic*): Oh!... (*face un gest*).

AGNES: Sigur că da. Imi vorbește foarte des de dumneata. Are multă prietenie pentru dumneata.

REMI: Cu atât mai bine.

AGNES: Și d-ta pentru ea, mi se pare.

REMI: Ah. Da. Eu...

AGNES: Ți-e foarte dragă?

REMI: ...Cred că da.

AGNES: Nu i-o spune prea mult.

REMI: Oh, sunt sigur că știe.

AGNES (*același joc*): Foarte rău. Oamenii neglijează lucrurile de care sunt siguri și dau atenție celor de care le e teamă să nu le piardă.

REMI: Numai în cazul când țin la ele.

AGNES: Crezi că la vârsta Marianeii ești lămurit asupra lucrurilor la care ții? Ea e la vârsta când se iubește ce e greu de dobândit, nu ceea ce e gata câștigat.

REMI: Dar când e câștigată dela început?

AGNES: Partenerul trebuie să dea impresia contrarie. În dragoste e nevoie să fii puțin șiret,

REMI: Cu siguranță, dar nu toată lumea e în stare să fie. Eu de pildă sunt înecabil.

AGNES: Dar nu trebuie să-ți spui asta. Trebuie să ai încredere. Dacă te consideri bătut dela început, sunt foarte puține șanse să învingi, sau poate... nu ții să câștigi?

REMI: Crezi?

AGNES: S'ar putea. Pentrucă și situațiileperate au farmecul lor. Te obișnuiești cu ele și începi să le iubești.

REMI: Ah, nu. De loc.

AGNES: Ei drăcie, de ce te arunci în apă dacă nu știi să înoți? De ce nu întrebuintezi toate mijloacele când știi prea bine că singură victoria contează.

REMI: D-voastră ați vrea ca eu să...

AGNES: Ei bine, da! Nu-ți face impresia asta?

REMI: Pot să-mi permit să vă întreb de ce?

AGNES: Foarte simplu. Pentrucă îmi ești simpatic.

REMI: Mulțumesc (*pauză*). Am cel puțin o prietenă în casa asta.

AGNES: Da, dar asta n'are importanță. Cine contează e principala interesată. Când ea va fi de partea d-tale, partida va fi câștigată.

REMI: Asta din nenorocire așa e.

AGNES: Ce vrei să spui?

REMI: Nu are aerul să meargă bine.

AGNES: Așteaptă! Nu ai început încă.

AGNES: Crezi?

AGNES: Nu mi-ai urmat încă sfaturile. Incearcă și ai să vezi. Fii vesel... fii nepăsător... Dă-i impresia că cineva te așteaptă la Paris. În fine, nu știi, inventă ceva. Chiar dacă pentru moment va fi indiferentă după plecarea d-tale își va spune însă cu ciudă: „ce să fie asta!“ Te pomenești că-mi scapă!! Înțelegi?

REMI: Vezi că nu se prea grăbește să mă vadă. E destul ca eu să vin, pentru că ea să plece.

AGNES: Nu te sinchisi, apasă te rog pe butonul acela de sonerie, care e lângă ușă.

REMI: Da. (*Ludovic apare la dreapta*).

AGNES: Spune-i te rog, d-rei Mariana că domnul Bleneau o așteaptă.

LUDOVIC: D-ra e în camera d-sale?

AGNES: Da. (*Lui Rémi*). Faci cum crezi, dar în locul d-tale n'aș lăsa să-mi scape ocazia asta. (*Ludovic se urcă până la camera Marianeii, bate la ușă și intră. Iese imediat spunând*):

LUDOVIC: D-ra vine îndată (*iese prin dreapta*).

AGNES: Eu te las.

REMI: Oh! N'aș vrea să...

AGNES (*surâzând*): Ai prefera să rămân?

REMI: N'aș vrea să plecați din cauza mea.

AGNES (*ieșind prin dreapta*): N'ai vrea, dar eu o fac pentru d-ta. Te rog deschide-mi ușa. La revedere.

REMI: La revedere, d-ră (*își dau mâna*) și-ți mulțumesc!

AGNES: Te simți hotărât?

REMI: Nu prea.

AGNES (*ridicând din umeri*): Foarte rău! (*dispare*). Remi deschide ușa, se duce la masa de joc, întoarce câteva cărți dintr'un joc etalat pe masă).

MARIANNE: Ești singur? Unde-i Agnes?

REMI: A plecat tocmai acum.

MARIANNE: Ah? (*ridicând capul*). Bine.

REMI: Cum merge migrena?

MARIANNE: Care migrenă? Ah! da! Puțin mai bine (*în timpul întregii scene, Mariana e distrată, preocupată*).

REMI: Cum a fost călătoria la Paris?

MARIANNE: Foarte bună.

REMI: L-ai văzut pe Grandpierre?

MARIANNE: Da. Am dejunat ieri la ei.

REMI: Cum era Mimi?

MARIANNE: Foarte drăguță.

REMI: E teribil de drăguță.

MARIANNE: E delicioasă.

REMI: Am remușcări. Nu prea am fost drăguț cu ea. O să trebuiască să-i telefonez într'una din zile.

MARIANNE: Grăbește-te, pentru că poimâine pleacă în Argentina.

REMI: Da?

MARIANNE: Se duce la niște veri care au plantații acolo. O invidiez!

REMI: Da (*pauză*). Venisem să-mi iau rămas bun.

MARIANNE (*indiferentă*): Pleci?

REMI: Da. Vacanța mea se sfârșește mâine. Mă întorc la Paris.

MARIANNE (*același joc*): Ce trist trebuie să fie!

REMI: Oh! Trebuie să mărturisesc că nu-mi pare rău de loc. Imi place la țară, dar prefer Parisul.

MARIANNE: Ah, da? Fi bine, n'avem aceleași gusturi. Parisul nu-mi lipsește nici un moment. Imi plăcea și mie înainte. Acum nu-mi mai place decât la țară.

REMI: Ah! (*pauză*). Pe d-ta te înțeleg.

ni toată familia aici. Pe când eu. E cu
totul altceva.

MARIANE: Și părinții d-tale sunt
aici, nu?

REMI: Părinții, da.

MARIANNE: Atunci?

REMI: Dar nu sunt numai părinții pe
numea asta...

MARIANNA: Ia te uită!

REMI: De ce?

MARIANNE: Ai dreptate, nu-i același
om.

REMI: Nu-i așa?

MARIANNE: Frumoasă?

REMI: Da, destul.

MARIANNE: E ceva recent?

REMI: Da, destul de recent.

MARIANNE: O fată tânără?

REMI: Nu.

MARIANNE: O femeie măritată?

REMI: ...Da.

MARIANNE: De ce nu mi-ai vorbit de
asta niciodată?

REMI: Nu mi-am închipuit că te-ar
putea interesa.

MARIANNE: Ba mă interesează. Și
continui să-i faci curte? Ce îndrăzneală.

REMI: Un fapt nu-l împiedecă pe
celălalt.

MARIANNE: Da? Atunci eu eram

pentru vacanță... și ea pentru rest
timpului? Foarte frumos. Și mai vrei să
reîncepi și cu Mimi. Ești nepotolit, drag
meu Rémi. Nu te cert, pentru că îmi ești
foarte drag. Dar sper că n'ai să te mă
crezi obligat să-mi vorbești de dragoste
și de credința dumitale, de câte or ne-or
întâlni! În fine o să putem fi prieteni. C
să fie așa de bine!

REMI (*după o pauză*): Asta-i culmea

MARIANNE (*mirată*): Ce e culmea!

REMI: Mariana, puțin îmi pasă de
Mimi. Mi-e groază de Paris și cucoana
măritată n'a existat niciodată.

MARIANNE: Ce spui?

REMI: Am făcut o încercare. Eram
sigur că n'o să reușească!

MARIANNE: O încercare?

REMI: Mi s'a spus că nu aplic sistemul
cel bun cu d-ta. Am încercat să schimb
dar rezultatul a fost și mai prost.

MARIANNE: Ah. Vroiai să mă faci ge-
loasă?

REMI: Exact!

MARIANNE: Sărmanul meu Rémi.
Cine ti-a dat sfatul ăsta așa de bun?

REMI: Oh! (*gest de ezitare*).

MARIANNE: Nu vrei să mărturisești?

REMI: Nu-ți închipui cine?

MARIANNE: Agnes?

REMI: Da.

MARIANNE: Ia uite! Va să zică, sunți foarte prieteni.

REMI: Dar de loc. Ea m'a descusut lineari aci, așteptându-te dar cu intenții bune. Te asigur.

MARIANNE: Și te-a sfătuit să mă aci geloasă?

REMI: Să încerc. Dar nu prea mi-am achipuit că o să reușesc (*pauză*). Ești suferată?

MARIANNE: Dimpotrivă, găsesc teabil de comică ideea asta care ți-a venit sa dintr'odată (*râde*).

REMI: Râzi! foarte bine. Bate-ți joc de tine. O merit!

MARIANNE: Și doar n'aveam poftă de răs.

REMI: Dar ce s'a întâmplat?

MARIANNE: Nimic. Sunt puțin plicisită. M'a obosit călătoria.

REMI: Vrei să te las singură?

MARIANNE: Oh! nu trebuie să pleci mediat.

REMI: Ba da. Mă duc să-mi fac valizele (*pauză*). Când vii la Paris?

MARIANNE: Nu știu.

REMI: Mama dumitale mi-a spus că vei veni din când în când cu dânsa.

MARIANNE: Habar n'am ce voiu face

(pauză). Nu cred însă că am să rămân aici.

REMI: Ah! (pauză) Și unde vrei să duci?

MARIANNE: Nu știu încă... S'ar putea să mă întorc la Fermington.

REMI (mirat): În America?

MARIANNE: Da!

REMI: Da? De când ai hotărât asta?

MARIANNE: N'am hotărât încă. Tirog chiar să nu spui nimănui nimic. În făgăduiești?

REMI: Da (pauză). Asta zic și eu că este o surpriză. Aveam impresia că te-ăsăturat de viața de școală.

MARIANNE: De data asta nu m'au mai duce ca elevă.

REMI: Atunci?

MARIANNE: Se iau adesea foste elevi ca supraveghetore sau ca repetitoare pentru unele sporturi. Se dă masă și casă — și poți lucra — poți prepara o diplomă. Nu sunt sigură că aș putea-o obține pentru că e destul de greu.

REMI: Supraveghetore? d-ta?

MARIANNE: De ce nu? Găsești că sunt prea tânără? Mai sunt și altele care au vârsta mea.

REMI: Nu e vorba numai de vârstă dar e tot restul.

MARIANNE: Te rog să mă crezi că pot face impresie foarte serioasă cuiva când vreau.

REMI: Dar... te rog iartă-mă că te întreb. E absolut necesar?

MARIANNE: Ce anume?

REMI: Să faci asta!

MARIANNE: ...Imi place. Pur și simplu.

REMI: Dar... Dacă sunt indiscret, nu-mi răspunde... S'a întâmplat ceva în situația materială a cumnatului dumitale, ceva care te obligă să faci asta?

MARIANNE: Nimic. Dar găsesc că am trăit destul de pe urma lui.

REMI: Atunci sunt liniștit. N'are să te bazeze niciodată să pleci.

MARIANNE: O să trebuiască să mă bazez să plec.

REMI: Și mama dumitale ce-o să spună?

MARIANNE: Nu știe încă.

REMI: Ah, așa. Atunci sunt cu totul liniștit.

MARIANNE: Greșești.

REMI: Numai dacă nu te întorci acolo, de dragul cuiva...

MARIANNE: Ai ghicit!

REMI: Adevărat, Mariana?!

MARIANNE: Da, da. Așa e.

REMI: Spune-mi adevărul.

MARIANNE (*ridicând din umeri*): Dar nu. Ce prostie! E așa de extraordinar să vrei să fii independent?

REMI: Dar pentru asta nu e nevoie să te duci așa de departe. Poți deveni independentă și rămânând la Paris.

MARIANNE: Nu prea văd cum. Acolo pot fi meditatoare pentru limba franceză și profesoară de înot pentru începătoare. Pe când aici... și pe urmă acolo sunt foarte bine văzută... aveam o reputație excelentă.

REMI: Mariana... toată povestea asta nu e adevărată!

MARIANNE: Crezi?

REMI: Vrei într'adevăr să te întorci acolo?

MARIANNE: Ți-am spus că nu e absolut hotărât, dar sunt multe șanse să se întâmple astfel.

REMI: Numai dorința pe care o ai de a nu mai trăi de pe urma familiei d-tale, e scuza acestei plecări?

MARIANNE: De sigur.

REMI: E o nebunie, pentru că acolo, în condițiile pe care mi le-ai spus, o să fii foarte nenorocită.

MARIANNE: Da de loc! Acolo supraveghetoarele nu sunt tratate ca la noi. Toată lumea e foarte drăguță cu ele.

REMI: ...In fond, de ce nu te căsătorești cu mine?

MARIANNE: Da, adevărat. In fond...

REMI: Așa ai putea deveni independentă.

MARIANNE (*ridicând capul*): Independentă...

REMI: N'o să-ți lipsească nimic; îți garantez.

MARIANNE: Vreau să fiu independentă din toate punctele de vedere.

REMI: Și dacă îmi iau obligația să-ți respect libertatea?

MARIANNE: Ah! Astea sunt lucruri care se spun...

REMI: Depinde cine le spune. Încă nu mi s'a întâmplat să promit ceva fără să mă țin de cuvânt.

MARIANNE (*surâzând*): Dragul meu Rémi!

REMI: Ce răspunzi propunerii mele!

MARIANNE: Cererea d-tale îmi face cinste, dar cu părere de rău trebuie s'o refuz.

REMI: De ce?

MARIANNE: Pentrucă nu te iubesc, Rémi.

REMI: Știu, dar dacă eu o fac cu riscul ăsta?

MARIANNE: De ce ai face-o?

REMI: Treaba mea!

MARIANNE: E puțin și a mea.

REMI: Vrei să știi de ce? Ei bine. Pentru că oricât de puțin aş avea din dumneata — e totuși mai mult, infinit mai mult decât nimic. Pentru că de patru ani de când te iubesc și d-ta o știi — nu mi-ai dat nici umbra unei nădejdi — și totuși continui să te iubesc. Pentru că am îndurat totul. Indiferența dumitale, ironia dumitale!... Și anii ăștia doi de absență... și tăcerea dumitale de acolo de departe, când îți scriam în fiecare săptămână și chiar de mai multe ori pe săptămână dacă socotesc și scrisorile retrimise. Și întoarcerea d-tale acum o lună — și felul cum mi-ai dat bună ziua — și apoi ai plecat cu cumnatul dumitale fără să-ți mai amintești că eram și eu acolo... și umilințele mamei d-tale care nu pierdea o ocazie ca să nu mă facă să simt că nu sunt demn de dumneata și în fine tot ce ar fi trebuit de mult să mă descurajeze, dacă aş fi avut cel mai elementar bun simț și cât de puțină rușine... Dar te ador, înțelegi? E complet idiot ce fac, știi... dar... e așa! Pentru ca să am dreptul să-ți sărut mâna câteodată, aş fi în stare să îndur orice!... Nici eu însumi nu înțeleg!... Simt că aş avea puterea să accept tot, dar

absolut tot, mă auzi? Pentrucă orice ar fi mai suportabil decât cei patru ani din urmă.

MARIANNE: Rémi!... Dar mă înspăimânti.

REMI: Te înspăimânt? Ei bine dar atunci ce trebuie să mai spun eu?

MARIANNE: Dar, te rog...

REMI: Stai! N'am terminat. Venind aici nu m'am gândit nicio clipă că am să-ți vorbesc astfel! Ți-am spus toate astea, fără să vreau, provocat de hotărîrea dumitale. Dar mă gândeam de mult, că într-o zi va trebui să te întreb. Amânam însă mereu, pentrucă speranța era așa de mică și odată refuzat, totul s'ar fi sfârșit. Și acum tot ceea ce îți cer să nu-mi răspunzi numaidecât. Plec mâine, o să mă întorc Sâmbătă și atunci, dacă ai să vrei ai să-mi răspunzi. Asta o să-ți lase timpul să te gândești. Pentru mine vor fi opt zile bune. Când spun „bune“, — ăsta e un fel de a vorbi — dar în tot cazul mai bune decât ceea ce mă așteaptă Sâmbăta viitoare... probabil. Vrei? (*Mariana face semn afirmativ*). Bine, atunci plec imediat, să nu-ți las timp să-mi spulberi iluziile. La revedere! Pe Sâmbătă!

MARIANNE: La revedere (*iese. Mariana, stă un moment nemișcată, așezată*

pe colțul mesei, cu un picior atârând, c
privirea pierdută în gol. Se aude sgomol
mașinii care se oprește în fața casei. D-
D'Aubarede intră prin stânga).

D-NA D'AUBAREDE: Rémi ne-a sp
riat îngrozitor. Ieșea pe poartă în plin
viteză, aplecat pe bicicletă, fără să s
uite înainte. A lipsit o clipă ca să n'a
jungă sub mașină. Ce obiceiul să nu fi
mai atent. Parcă ieșea dintr'un vis. Nic
măcar nu si-a cerut scuze (pauză). Ce
căutat aici?

MARIANNE: Și-a luat rămas bun
Pleacă la Paris.

D-NA D'AUBAREDE: Te rog să crez
că îmi face plăcere să aud asta.

MARIANNE: Ce ai contra lui?

D-NA D'AUBAREDE: Nimic. Numai
că găsesc vizitele lui prea dese, de câtva
timp.

MARIANNE: Atunci trebuie să te pre
viu că se întoarce Sâmbătă și o să vie
să mă vadă.

D-NA D'AUBAREDE: Iar? (începe să
sue scările).

MARIANNE: Trebuie să-i dau un răs-
puns.

D-NA D'AUBAREDE: Un răspuns?

MARIANNE: La o întrebare pe care
mi-a pus-o.

D-NA D'AUBAREDE: Ce fel de întrebare, dacă nu sunt indiscretă?

MARIANNE: M'a întrebat dacă vreau să fiu soția lui.

D-NA D'AUBAREDE: Numai atât... De ce nu i-ai răspuns imediat?

MARIANNE: A vrut să mă mai gândească.

D-NA: D'AUBAREDE: Cred că n'ai nevoie să te gândești îndelung la asta? În locul tău aș fi spus nu, fără să-l las să mai aștepte până Sâmbătă. Asta l-ar fi cutit să mai revie.

MARIANNE: Dar nu sunt sigură, căm să spun nu.

D-NA D'AUBAREDE (*ajunsă în susul cărții se întoarce*): Ce ai putea să-i spui altceva?

MARIANNE: Ei bine... da. (*Continuă să se uite în gol și să dea din picior în împ ce d-na d'Aubarede o privește uimită*).

CORTINA

ACTUL III

(Același decor. Seara. Perdelele dela ferestre sunt trase și scena nu e luminată decât printr'o rază, care vine din sufragerie unde masa e pe sfârșite.

Ușa din stânga e închisă, cea din dreapta deschisă. Pianul și diferite mobile și scaune sunt pline cu cutii, cartoane și diverse obiecte, dintre care unele sunt împachetate. Mai multe coșuri și vase de flori. La ridicarea cortinei, scena e goală. După câteva clipe Ludovic intră prin dreapta cu tava de cafea pe care o pune pe masa din mijloc. Apoi aprinde lămpile, se duce la ușa din dreapta și stă la o parte ca să lase să intre musafirii din sufragerie. Iese pe urmă și închide ușa. Apar în ordine d-na Bleneau și Juliette, d-na D'Aubarede, d-na Vairon, generalul. Agnes în fotoliul ei împins de Marianne, Rémi și Jean François, în fine Pierre cu brațul în jurul umerilor lui Monique).

D-NA BLENEAU: Vezi câte flori!

JULIETTE: Astăseară le-am pus prin toate părțile, o să le aranjez mâine.

JEAN FRANÇOIS (*tui Rémi*): Știi câte cadouri sunt?

REMI: Habar n'am.

JEAN FRANÇOIS: Patruzeci și două.

MONIQUE: Nu. Patruzeci și unu.

JEAN FRANÇOIS: Îți spun că sunt patruzeci și două.

MONIQUE: Ah! Da. Pentru că tu numeri și necesariul dela tata și dela mama.

JEAN FRANÇOIS: Păi sigur. Ce, asta nu e un cadou?

D-NA BLENEAU: Și încă ce cadou! Ai văzut ce răsfățată ești Mariana?

MARIANNE: Mi-e rușine...

D-NA VAIRON: Unde e necesariul? Nu-l putem vedea?

AGNES: Dar l-ai mai văzut odată mamă.

D-NA VAIRON: Ah! Abia l-am privit când a sosit...

MARIANNE: Este în odaia mea.

D-NA VAIRON: Pot să mă duc să-l văd?

MARIANNE: Dar de sigur. Merg să ți-l arăt.

REMI: Mă luați și pe mine?

MARIANNE: Oh! Nu. Camera mea e în desordine! Sunt pachete prin toate colțurile. Mi-e rușine s'o vezi așa.

REMI: Iartă-mă!

GENERALUL (lui Rémi): Ai puțină răbdare. Ce Dumnezeu. (Marianne, d-na Vairon și Monique intră în odaie, a cărei ușă rămâne deschisă).

JEAN FRANÇOIS (*lui Rémi*): Vrei să vezi carabina pe care mi-o dă Mariana?

REMI: Vino să mi-o arăți (*ies amândoi prin stânga*).

D-NA BLENEAU: Nu expui cadourile?

JULIETTE: Ba da. Am să fac toate astea mâine de vreme înainte de primărie. N'am avut o clipă de răgaz.

D-NA BLENEAU: Și trusoul nu-l trimiți la noi?

JULIETTE: Mă gândeam să-l împachetez și să-l ții aici până la întoarcerea lor dela La Baule. Și pentrucă o să trebuiască să mă duc la Paris, câteva zile înainte lor, o să iau tot bagajul cu mine.

D-NA BLENEAU: Dacă vrei, am putea merge împreună!

JULIETTE: Cu plăcere.

D-NA BLENEAU: Ai să vezi, se vor simți foarte bine. E un apartament de burlac, dar pentru început — destul de bun. Așa or să aibă timpul să caute unul mai mare.

JULIETTE: De ce mai mare?

D-NA BLENEAU: Din cauza camerei de copii, draga mea. Trebuie să se gândească și la asta.

JULIETTE: Nu imediat, au timp.

D-NA BLENEAU: Da. Nu imediat,

JULIETTE: O să am o mică lămurire
 s'nu ea când s'o duce la culcare astăseară.

GENERALUL (*cu plăcere*): Sfaturile
 la le rigoare...

JULIETTE: Oh! Fetele din ziua de azi
 e nu mai au nevoie de prea multe sfaturi.

D-NA BLENEAU: Adevărat!

GENERALUL: In tot cazul, n'ar tre-
 ui să lase să treacă prea mult timp.

D-NA BLENEAU: Sigur, tu egoist ca
 oți bărbații — nu te gândești decât că
 a trei să ai nepoți.

GENERALUL: Păi cred și eu...

JULIETTE: Las-o să se distreze puțin
 generale! Pentrucă epoca asta odată tre-
 e cută — nu mai vine niciodată.

AGNES (*încet lui Pierre*): Nu vrei să
 nă duci să ne plimbăm puțin pe afară?

PIERRE: Vrei să te plimbi tu?

AGNES: Tu nu?

PIERRE: Mi-e teamă să nu răcești. Se-
 rile au început să fie reci. (*In timp ce Ju-
 iette și d-na Bleneau își continuă conver-
 sațiile matrimoniale, Generalul vine să se
 așeze pe canapea lângă d-na D'Aubarede
 care a stat la o parte în mod vizibil dela
 început*).

GENERALUL: Ce păcat că bătrânul
 meu prieten nu e printre noi într'o zi ca
 asta.

D-NA D'AUBAREDE (*politicoasă*):
Da. Nu-i așa?

GENERALUL: Ar fi fost așa de fericit. Nu mi-a spus-o, n'a avut timpul sărmanul — dar am impresia că ar fi murit mai liniștit, dacă ar fi știut că fiica lui o să se mărite cu fiul meu.

D-NA D'AUBAREDE: Oh! Te rog să mă crezi că n'ar fi avut de ce să se teamă.

GENERALUL: Ah, nu! Cu siguranță!

D-NA D'AUBAREDE: Poate că îmi fac iluzii dar am impresia că Mariana nu era din fetele care riscă să rămână fată bătrână.

GENERALUL: Nu, de sigur. Nici n'am avut intenția să spun asta. Vroiam să spun numai că ar fi fost fericit colonelul. Și atâta tot.

D-NA D'AUBAREDE: Crezi? Da?

GENERALUL: D-ta nu crezi?

D-NA D'AUBAREDE: Nu știu. Asta mă întreb și eu....

GENERALUL: Ei bine, poți fi liniștită! Eram prieten cu D'Aubarede încă din școală. Am pretenția că îl cunoșteam mai bine decât toată lumea. Și pot să-ți garantez ceea ce-i spuneam ieri nevastei mele — că ar fi fost încântat (*strigând*). Nu-i așa Pauline?

D-NA BLENEAU (*apropiindu-se*):
Ce e?

GENERALUL: Prietena noastră e îngrijorată de ceea ce ar fi spus Colonelul, de căsătoria copiilor noștri. Grija aceasta îi face cinste, pentru că dovedește cât de prezent i-a rămas bărbatul în gândurile ei. Dar cred că poate fi liniștită. Nu?

D-NA BLENEAU: Oh! Ar fi fost cu siguranță foarte mulțumit.

GENERALUL (*d-nei D'Aubarede*): Ei!

D-NA BLENEAU: Dumneata ce crezi, Pierre?

PIERRE: Poftim?

D-NA BLENEAU: Nu crezi că și colonelul ar fi fericit de căsătoria asta?

GENERALUL: L-ai cunoscut puțin înainte de moarte?

PIERRE: Da.

D-NA BLENEAU: Nu-i așa că ar fi fost mulțumit?

PIERRE (*politicos*): Cu siguranță.

D-NA D'AUBAREDE: Atunci totul e în ordine.

D-NA BLENEAU: Oh! Da. Pentru mine e o certitudine și o înduioșare în același timp. Noi l-am iubit atâta.

GENERALUL: Chiar ieri vorbeam, îți amintești?

D-NA BLENEAU: Da (*pauză*).

GENERALUL: Da, e păcat. E mare păcat că nu e aci, ca s'o conducă pe mireasă la altar. Ce bine le-ar fi stat împreună... Ea grațioasă și plină de farmec sub vălul alb — el în uniformă, cu decorațiile și cu aerul lui aspru. Parcă-l văd cu chipiul și cu pelerina lui. Ce bărbat!

D-NA BLENEAU (*toată numai zâmbet*): Dar o să-i stea foarte bine și la brațul cumnatului ei.

GENERALUL: Ah cu siguranță! O să fie altceva dar o să fie totuși foarte bine.

PIERRE (*mirat*): Cum, eu trebuie să o conduc?

JULIETTE: Dar cine ai vrea?

PIERRE: Nu știu. De ce nu... (*către d-na D'Aubarede*) unchiul ei?

D-NA D'AUBAREDE: Adhemar? Nu știu dacă o să vie.

GENERALUL: Cum? Ministrul nu vine?

D-NA D'AUBAREDE: E așa de ocupat încât nimic nu e sigur. I-am scris. Dar la Protocol pot fi reținuți în orice moment.

GENERALUL: Oh! N'o s'o lase pe fata fratelui lui să se mărite fără el. Asta e imposibil!

D-NA D'AUBAREDE: Dacă n'o veni o să trebuiască totuși să ne lipsim de el. Ce vreți să vă spun eu?

D-NA BLENEAU: Dar cumnata dumitale va veni?

D-NA D'AUBAREDE: Mă îndoiesc că o să vie fără el. De altfel o să știm mâine dimineață. Dacă n'o fi în tren înseamnă că n'au putut veni.

GENERALUL: Drace, dar istoria asta o să-mi dea peste cap cortegiul (*scoate o hârtie din portofel și își pune ochelarii*). Ia uitați-vă. O să fie o încurcătură îngrozitoare dacă nu vin (*cetind*). În frunte e: Rémi cu mama sa, eu cu Theresa (*arată ne d-na D'Aubarede*), vărul meu Caillette...

D-NA BLENEAU: Amiralul.

GENERALUL: Amiralul, da Amiralul Caillette cu Juliette, ministrul cu d-na Caillette.

D-NA D'AUBAREDE: Vai de mine!

GENERALUL: Ce e?

D-NA D'AUBAREDE: N'aveți pe altcineva să-i dați cumnatului meu?

GENERALUL: Ei, nu dragă prietenă. Dar de ce? E ceva care nu e în regulă?

D-NA D'AUBAREDE: Nimic. N'are importanță.

GENERALUL: Ascultați. Repet: Ministrul cu d-na Caillette. Albert Chasagne cu...

D-NA D'AUBAREDE: Cine mai e și
ăsta?

D-NA BLENEAU: Fratele meu, la care
lucrează Rémi.

D-NA D'AUBAREDE: Ah da. Adevă-
rat.

GENERALUL (*continuând*): Albert
Chassagne cu d-na Adhenar d'Aubarede
și președintele Picarel cu d-na Vairon.

D-NA VAIRON (*apărând în ușa odăii
la auzul numelui*). Ce e?

D-NA BLENEAU: Vei fi însoțită de
președintele Picarel.

D-NA VAIRON: Vai! ce onoare! (*intră
în cameră*).

GENERALUL: Și apoi la urmă Pierre
și Mariana. La ieșire Pierre la brațul soa-
crei lui și eu la al nevestei mele. Iată
(*văzând pe Agnes*). Dar pe domnișoara
n'am pus-o. Nu știu dacă...

AGNES: Nu, mulțumesc! Am să vă
aștept aici.

D-NA BLENEAU: N'ai să vii la bise-
rică?

AGNES: Ar fi prea complicat.

PIERRE (*d-nei d'Aubarede*): Nu crezi
că cumnatul dumitale ar fi mai indicat
să o conducă pe Mariana la altar?

D-NA D'AUBAREDE: Dar dacă nu
vine?

GENERALUL: Ah, dacă nu vine, totul e deranjat, și în cazul ăsta ar fi de preferat ca nici soția lui să nu vie pentru că atunci aş pune... Stați! Albert Chassagne cu... Nu... adică... vărul meu Caillette cu... Ei drăcie! Dar e încurcătură mare! Trebuie să studiez chestiunea asta foarte serios (*se duce în fund și se așează cu lista lui*).

JULIETTE (*lui Pierre*): Ți-e neplăcut să intri cu Mariana?

PIERRE: De loc. Imi închipuiam numai că...

AGNES: Cine a botezat-o?

D-NA D'AUBAREDE: Adhemar. Și cum nu suntem siguri că va veni...

AGNES: Da, atunci...

JULIETTE (*lui Pierre*): Tu ești ruda cea mai apropiată a Marianei; tu trebuie să o conduci.

PIERRE: Bine, bine. De acord.

D-NA BLENEAU: Va fi așa de înduioșător să simți o mână mică, crispându-se de brațul dumitale când va începe orga să cânte. Eu sunt sigură că o să-mi dea lacrimile.

AGNES (*încet lui Pierre*). Nu ți se spusese încă?

PIERRE: Nu (*la fel*).

GENERALUL (*scoborîndu-se*): Iată,

Am aranjat. Dacă ministrul și d-na nu vin, îl dau pe vărul meu Caillette...

D-NA BLENEAU: Amiralul.

GENERALUL: Ei da, Amiralul. Il dau pe amiral Theresei și eu o iau pe Noémie Caillette.

D-NA BLENEAU: Ah da! Foarte bine.

GENERALUL (*d-nei D'Aubarede*): Și astfel în locul generalului îl vei avea pe amiral. Armata de uscat sau armata de apă. Ți convine nu?

D-NA D'AUBAREDE: Mai mult decât mă așteptam. (*D-nă Vairon, Mariana și Monique ies din odaie*).

D-NA BLENEAU: Ați văzut necesariul?

D-NA VAIRON: E minunat! Și ce ru-fărie.

JULIETTE: Ați văzut cămășuțele?

D-NA VAIRON: Adorabile!

GENERALUL (*interesant*): Ah! Cum sunt cămășuțele, explicați-mi vă rog!

D-NA BLENEAU: Nu, nu. Asta nu te privește.

JULIETTE (*Marianei*): I-ai arătat mătușii Cecilia cămășile tale de noapte?

D-NA VAIRON: Ah. Da. Ce cămăși de noapte...

JULIETTE: Mai ales cea de voal.

D-NA VAIRON (*surâzând*): Da, aceea într'adevăr...

JULIETTE: Nu-i așa?

D-NA VAIRON (*încet*): Asta e cea pentru mâine seară? (*Juliette face semn că da*).

AGNES: Mamă te rog încetează.

D-NA VAIRON: Dar nu-ți poți imagina ce frumusețe de cămașă. Ar trebui să o vezi.

GENERALUL: Ei bine, frate, n'o să redeti. Dar cămășile de noapte...

D-NA BLENEAU: Ce?

GENERALUL (*iși termină fraza la uchea lui Pierre și apoi izbucnește în râs*). Nu ești de aceeași părere? Mai ales într'o împrejurare ca asta. (*In momentul acesta Rémi și Jean François intră prin stânga, Generalul îi dă o palmă pe umăr*). Ah!

REMI: De sigur.

D-NA VAIRON (*d-nei Bleneau*): Ia povestește-mi? Ați fost la La Beule să pregătești vila în care vor locui?

D-NA BLENEAU: Da. Și v'ași da toate amănuntele și eu și Julietta — dar am prefera ca logodnicii să nu fie de față. (*Apropiindu-se de Mariana*). Dacă v'ați duce amândoi prin parc să vă plimbați puțin! Imi închipui că aveți o mulțime de lucruri să vă spuneți.

MARIANNE: Rémi, avem într'adevăr o mulțime de lucruri să ne spunem?

REMI: Câte ceva tot avem să ne spunem.

MARIANNE: Ai poftă să te plimbi?

REMI: Cum vrei tu Mariana.

AGNES: Nu vă e teamă că răciți?

D-NA BLENEAU: Nu, am un șal...

GENERALUL: Dar cui îi e frig, într'oseară ca asta? Intrebați-o pe nevastă-mea ce temperatură era în jurul nunții noastre. Era în Februarie și un ger de crăpau pietrele. Și asta nu ne-a împiedecat să stăm aproape toată noaptea pe loc. (*D-nei Bleneau*). Ți aduci aminte?

D-NA BLENEAU: Imi amintesc, mai ales ce mi-a făcut mama la întoarcere. Azi lumea e mult mai înțelegătoare. (*Marianei surâzând*). Profitați.

GENERALUL: Da, da. Profitați. Asta nu se întâmplă decât o singură dată. Și e cel mai frumos capitol din viață.

D-NA VAIRON (*d-nei Bleneau*): E vila uneia din prietenele dumitale?

D-NA BLENEAU: O colegă de școală — o americană imens de bogată și teribil de generoasă — care a ținut să le pună vila la dispoziție în timpul lunii de miere. A plecat la Biaritz, cu opt zile mai de

vreime decât hotărîse, numai ca să le lase
casa pentru ei singuri.

D-NA VAIRON: Se duc cu mașina, nu?

D-NA BLENEAU: Le dăm mașina
noastră.

D-NA VAIRON: Perfect!

D-NA BLENEAU: Da e mult mai bine.
E oribil pentru o tânără căsătorită să în-
tâlnească în ziua nunții vreo cunoștință
în tren.

JULIETTE: Așa or să ajungă în liniște
spre seară. Am spus să li se facă un foc
sdravăn în odaie, se vor instala singuri.
Mariana o să-și pue desabieul. Ți l-a ară-
tat?

D-NA VAIRON: Nu!

JULIETTE: Am s'o rog să-l îmbrace
azi.

D-NA VAIRON: Ah, ce bine mi-ar
părea.

JULIETTE: E foarte frumos. Și-i
vine!...

D-NA BLENEAU: Teribil aș fi vrut
și eu să-l văd.

GENERALUL: Dar eu!

JULIETTE: O s'o întreb dacă vrea să
vi-l arate.

D-NA D'AUBAREDE: Ce idee, Ju-
liette. E așa de obosită.

JULIETTE: Asta n'are de ce s'o obosească.

D-NA VAIRON: Ei și pe urmă? Pe urmă?

JULIETTE: Și pe urmă ce?

D-NA VAIRON: Se instalează, ea își pune desabieul și pe urmă?

JULIETTE: Ah! pe urmă.

D-NA D'AUBAREDE: Probabil că pe urmă or să mănânce.

D-NA BLENEAU: Poate că nu imediat. Asta nu putem ști!

GENERALUL: Dar nu e absolut obligatoriu ca noaptea nunții să înceapă numaidecât noaptea. De aceea mi se pare necesar să punem câteva puncte de suspensie după care urmează dineul, dineul reparator. Puțină șampanie, nu prea multă... Apoi, schimbarea de decor, dormitorul... din nou puncte, puncte. Câteva linii de puncte... puncte!

JULIETTE: Primele zile sunt foarte importante.

D-NA BLENEAU: Câtă dreptate ai. O lună de miere adevărată, înseamnă zece ani de fericire asigurată. (*Mariana și Rémi vin din stânga*).

GENERALUL: Ah, Iată-i pe îndrăgostiți (*o ia pe Mariana la braț*). A cântat privighetoarea?

MARIANNE: N'am auzit-o.

GENERALUL: Perfect. Asta înseamnă că Rémi a fost elocvent.

MARIANNE: Trebuie să mărturisesc că mai mult am vorbit eu...

GENERALUL: A vorbit bine Rémi?

MARIANNE: I-am explicat regulile foot-ball-ului american.

GENERALUL: Curioasă conversație... În fine... Aveam un profesor la școala de războiu, care pretindea că nu se vorbește despre luptă, în ajunul unei bătălii. Fără îndoială că avea dreptate!

JULIETTE: Mariana!

MARIANNE: Ce?

MARIANNE: Bine (*se duce la scară și îi vorbește încet*).

MARIANNE: Nu! Da de ce?

JULIETTE: I-ar face plăcere soacrei tale și mătușei Cecilia să-l vadă pe tine.

D-NA D'AUBAREDE: Dacă ești obosită nu e nevoie să o faci.

MARIANNE: Nu că sunt obosită. Dar..

D-NA BLENEAU: Atunci fii drăguță și fă efortul ăsta...

D-NA VAIRON: Da! Te rog!

MARIANNE: Bine (*se duce la scară și urcă spre odaia ei*).

JULIETTE (*urmând-o*): Am să-ți ajut
trebuie să-ți aranjezi altfel părul.

MARIANNE: Ah nu, lasă părul.

JULIETTE: Ba da. Lasă-mă pe mine
și ai să vezi.

D-NA BLENEAU: Ai să ne chemi?

JULIETTE: Da. (*Mariana și cu ea intră în odaie*).

GENERALUL: Ah! Ia spune Pierre că
o să facem între primărie și biserică! Am
socotit vreo trei sferturi de oră pentru cu-
nunia civilă — asta înseamnă unspre-
zece — și preotul așteaptă abia la două-
sprezece.

D-NA D'AUBAREDE: Trebuie ca Ma-
riana să aibă timpul să vie aci, să se
schimbe.

GENERALUL: Se schimbă?

D-NA D'AUBAREDE: Da, se schimbă
d-le General.

GENERALUL: Dar mă rog nu se poate
merge la primărie în rochie de mireasă?

D-NA BLENEAU: Dar ce Adrien, tu
nu știi asta?

GENERALUL: Eu înțeleg asta în ca-
zul când cununia civilă se face în altă zi,
dar când sunt în aceeași zi?

D-NA D'AUBAREDE: Sunt absolut de
părerea dumitale,

GENERALUL: Da, dar asta tot nu a lămurit ce o să facem între 11 și 12.

PIERRE: Cred că Juliette o să ne ofere ei Porto și sendwiciuri.

GENERALUL: Ah! Bine... Atunci o să lecăm de aci la biserică?

D-NA D'AUBAREDE: Ai ghicit.

D-NA VAIRON: De-ar fi timp frumos!

GENERALUL: O să fie frumos cu siguranță. Barometrul urcă (*lui Pierre*). Agă de seamă să nu întârzii cu mireasa. Preotul a insistat să fim punctuali.

PIERRE: Bine.

D-NA BLENEAU: Nu s'a văzut des o mireasă condusă la altar de cineva așa de tânăr. Cu siguranță că or să fie oameni care or să te ia pe dumneata drept tinere.

GENERALUL: Cu siguranță. Dar te rog, cel puțin dumneata să nu te înșeli. Cred că asta nu prea ar fi pe placul lui Rémi. Nu-i așa fiule?

JULIETTE (*deschizând ușa odăii*): Puteți veni.

D-NA VAIRON: Ah! (*se repede în odaie, urmată de d-na Bleneau. Se aud exclamațiile lor, prin ușa rămasă deschisă.*) Vai ce frumos e! Incântător. Și de o în-

drăzneală. Dar cum o schimbă de tare", etc., etc.).

GENERALUL: Ia ascultați, aș vrea să arunc și eu o privire. Pot să mă suiu? Da?

MARIANNE: Nu!

GENERALUL: De ce?

D-NA VAIRON (*apărând*): Spune că e prea mare desordinea în odaia ei.

GENERALUL: Ce are a face? Nu mă uit.

D-NA BLENEAU (*apărând și ea*): Stai! (*lui Rémi*) Rémi dacă te-ai duce să te plimbi puțin prin grădină...

REMI: Trebuie neapărat?

D-NA BLENEAU: Da. Asta e surpriza ta pentru mâine seară.

REMI: ... Bine (*iese prin stânga*).

D-NA BLENEAU (*adresându-se în culise*): Acum poate să vie (*se aude vocea Mariane*) spunând: „Dar vai e ridicol“ și aceea a Juliettei răspunzând: „Dar de ce nu? Și cu ocazia asta o să te vadă și Agnes“. Mariana apare trasă de Juliette într'un desabiele decoltat și cu o pieptănătură care o face mai femeie. Se oprește pe scară).

JULIETTE: Iată!

D-NA BLENEAU: Ce spuneți de asta?

GENERALUL (*scoate un fluierat de*

admirație și apoi): Drace! N'o să se plictisească tânărul!

MARIANNE: Ați văzut? Pot să plec?

GENERALUL: Ah nu! Nu încă!

JULIETTE (*împingând-o*): Coboară câteva trepte. Nu pot vedea partea de jos a rochiei.

MARIANNE: Ah — ascultă Juliette — începi să mă plictisești.

JULIETTE: Hai, hai, nu fii proastă (*o obligă să coboare*).

D-NA D'AUBAREDE: Vino puțin. (*Mariana se duce până la mama sa*). Întoarce-te! (*Mariana se întoarce*). Face o cută în spate.

JULIETTE: Am și șifonat-o. Am să pun s'o calce mâine dimineață.

D-NA VAIRON (*lui Agnes*): E frumos, nu?

AGNES: Minunat.

JULIETTE: Ce părere ai Pierre? Îți place?

PIERRE (*cu gândul contractat*): Mult.

D-NA D'AUBAREDE (*Marianei*): Stai jos (*Mariana se așează pe un scaun*). Pune picior peste picior (*Mariana se execută*).

JULIETTE: Ei, Generale? Ai amuțit?

GENERALUL: Sunt knock-out.

D-NA BLENEAU (*râzând*): Are într'adevăr și de ce!

GENERALUL: Ei Doamne. Rochii de
astea transformă datoria în plăcere.

D-NA BLENEAU: Nu e atât rochia
cât cea care o poartă.

GENERALUL: Absolut de acord.

MARIANNE: Pot pleca acum?

D-NA D'AUBAREDE: Da. Ai face
chiar foarte bine, dacă nu te-ai mai în-
toarce și te-ai culca. Trebuie să fii frântă
de oboseală.

MARIANNE: Nu prea.

D-NA BLENEAU: Mama are dreptate
draga mea. Trebuie să te odihnești. Ziua
de mâine va fi foarte obositoare.

JULIETTE (*încet, întorcându-se către
Pierre*): Rémi are aerul așa de îndrăgostit.

PIERRE (*cu exasperare înnăbu-
șită*): Da.

JULIETTE: Tatăl lui l-a întrebat într'o
zi dacă și-a îngropat la Paris vieța de
burlac. Știi ce i-a răspuns?

PIERRE (*același joc*): Nu. Nu mă in-
teresează.

JULIETTE (*mirată*): Nu te intere-
sează!

PIERRE (*același joc*): Nu!

D-NA VAIRON (*apropiindu-se surâză-
toare*): Ce-a răspuns? (*Juliette îi șop-
tește ceva la ureche*). Serios?

JULIETTE: Și avea o prietenă deli-

ioasă care era nebună după el. Dar când
a întors Mariana, nici n'a mai vrut să
vadă de ea. Și totuși se spune că înainte...

PIERRE (*izbucnind*): Oh. Destul. Is-
prăviți (*liniște... Toți se uită unul la altul*
surprinși. Mariana urcă scările, se oprește
la țintuită pe loc).

JULIETTE: Dar ce te-a apucat?

AGNES: E din cauza mea. Pierre s'a
rândit că mă doare să asist la toate pre-
parativele astea, ale unui lucru pe care
n'am să-l cunosc niciodată. A vrut să
se puie capăt.

GENERALUL: Ah, înțeleg.

JULIETTE (*înțepată*): Scuzați-ne.

GENERALUL: Așa e. Nu te gândești,
e lași dus de glume (*lui Pierre*). Dum-
neata ar fi trebuit să ne oprești mai din
timp.

AGNES: Dar nu-i nimic d-le general,
are nicio importanță. Nu știu ce i-a
venit lui Pierre să se gândească la asta.

JULIETTE: Un om delicat ar fi putut
să se facă mai cu mult stil.

PIERRE: Ai dreptate. Iartă-mă.

D-NA D'AUBAREDE: Mariana ce
aștepti de nu te duci să te culci?

MARIANNE: Mă duc. (*Se apropie de*
d-na Bleneau). Bună seara doamnă.

D-NA BLENEAU: Ah „Doamnă“.

Sper că n'o să mă mai numești mult vreme așa!

D-NA VAIRON: Cum o să-ți spun

D-NA BLENEAU: Cum o vrea, dar numai „doamnă“ nu.

D-NA VAIRON: Mamă?

D-NA BLENEAU: Fie și mamă.

MARIANNE: Bună seara.

D-NA BLENEAU: Bună seara, dragă mea. Noapte bună.

MARIANNE (*Generalului*): Bună seara tată.

GENERALUL (*mișcat*): Bună seara copila mea iubită. Imi dai voie să te sarut?

MARIANNE: Sigur.

GENERALUL (*o sărută, apoi*): Te iubesc foarte mult, știi?

MARIANNE: Mulțumesc. Spuneți-i vrog, bună seara lui Rémi din partea mea.

GENERALUL: Nu vrei să-l chemăm?

MARIANNE (*arătându-și rochia*): Dar nu se poate...

JULIETTE (*acoperind-o cu un șal mare pe care îl ia după un scaun*): Uite pune asta pe tine.

GENERALUL (*iese la stânga chemând*): Rémi! (*Mariana se duce să spună bună seara d-nei Vairon apoi lui Agnes*.)

MARIANNE: Bună seara Agnes.

AGNES: Bună seara Mariana (*se să-
ută. Mariana se apropie de Pierre*).

MARIANNE: Bună seara Pierre.

PIERRE (*întinzându-i mâna*): Bună
seara Mariana.

MARIANNE (*se uită împrejur ca ni-
meni să n'o asculte apoi foarte repede și
ințet*): Așteaptă-mă aici după ce se duc
oți la culcare. Trebuie să-ți vorbesc.

GENERALUL (*reapărând*): Iată-l. (*Se
rntoarce spre vestibul și vorbește spre
tulise*). Hai, vino! Du-te și spune-i bună
seara logodnicei tale. Se duce la culcare
Rémi vine și se îndreaptă spre Mariana).

REMI: Bună seara Mariana.

MARIANNE: Bună seara Rémi. Noap-
te bună.

REMI: Ție de asemenea.

MARIANNE (*apropiindu-se de mama
a*): Bună seara mamă.

D-NA D'AUBAREDE (*rece*): Bună
seara. (*Obrazul Marianeii se contractă se
pede că e aproape să plângă*).

JULIETTE: Am să vii să te sărut când
ai să fii culcată. (*Mariana se suie repede
pe scară și dispare în odaia ei. Julietta se
apropie de d-na D'Aubarede și spune în-
țet*): Ești aspră cu ea mamă!

D-NA D'AUBAREDE (*același joc*):
..nu mă pot obișnui cu ideea.

JULIETTE (*la fel*): În locul tău... m'as
resemna.

D-NA BLENEAU: Ei bine cred că o
să facem și noi ca Mariana și o să ne du-
cem la culcare.

GENERALUL (*uitându-se la ceas*): Ei
drăcie! Ora zece! Intrăm în noapte, cum
spunea bietul tata (*d-nei D'Aubarede*).
Bună seara scumpă prietenă. Pe mâine!

D-NA D'AUBAREDE: Bună seara
(*schimb de saluturi între cei trei Bleneau:*
*Agnes și d-na Vairon. Apoi Rémi se apro-
pie de d-na D'Aubarede*). Bună seara
Rémi.

REMI: Bună seara d-nă.

D-NA BLENEAU (*d-nei D'Aubarede*):
Bună seara Therese.

D-NA D'AUBAREDE: Vă însoțesc.

D-NA BLENEAU: Dar te rog nu te
deranja.

D-NA D'AUBAREDE: Ba da. (*Ble-
neau, Pierre, Juliette și d-na D'Aubarede
se duc spre ușa din stânga. Înainte de a
ieși generalul se întoarce spre odaia Ma-
rianei și îi trimite o sărutare*).

GENERALUL: La revedere, vrăjitoa-
reo!

D-NA BLENEAU: Hai! Hai! (*ies toți
afară de Agnes. Se aude vocea d-nei Ble-
neau prin ușă*).

VOCEA D-NEI BLENEAU: Nu ieși Theresa, te rog. Ai să răcești. Intră imediat. Pe mâine (*se aude sgomotul mașinei care demarează. Un ultim schimb de „bună seara“ apoi d-na D'Aubarede apare urmată de Juliette, Pierre și d-na Vairon*).

JULIETTE (*urmând cu Pierre o conversație începută*): Nu-mi place să primesc observații în public.

PIERRE: Recunosc că am greșit. Ce pot face mai mult?

D-NA VAIRON: (*d-nei D'Aubarede*): Mor după General. Il găsesc fermecător.

D-NA D'AUBAREDE (*politicoasă*): Da, într'adevăr.

D-NA VAIRON: Are aerul unui om așa de cum se cade!

D-NA D'AUBAREDE: Da, cred că nu e rău.

D-NA VAIRON: Și mă distrează.

D-NA D'AUBAREDE: Ah, da?

D-NA VAIRON: ...Pe dumneata nu?

D-NA DAUBAREDE: Nu, nu prea.

JULIETTE: Ești nedreaptă cu ei. Înțeleg perfect că această căsătorie nu te încântă dar n'ar trebui să o arăți atâta. Or să sfârșească prin a înțelege.

D-NA D'AUBAREDE: Nu-ți fie teamă de asta! Pentru ei e un vis prea frumos...

JULIETTE: Din moment ce nu mai

putem schimba nimic nu văd de ce ai mai întrista-o pe Mariana.. Ar trebui să te duci s'o săruți; avea ochii plini de lacrimi adineauri.

D-NA D'AUBAREDE (*suindu-se pe scară*): Pot să mă duc s'o sărut, dar asta n'o să mă facă să-mi schimb părerea.

JULIETTE: Spune-i că vin și eu imediat (*d-na D'Aubarede intră la Mariana*). Când îi intră mamei ceva în cap!... (*lui Pierre*). În fine, dar tu ce crezi? Găsești căsătoria asta așa de catastrofală?

PIERRE: Esențialul e să-i placă Marianeii.

JULIETTE: Băiatul ăsta nu e chiar așa cum pretinde mama. Dumneata cum îl găsești Agnes?

AGNES (*uitându-se la Pierre, care se plimbă nervos*): Oh eu îl găsesc... destul de bine.

JULIETTE: Asta-i tot?

D-NA VAIRON: Ei bine, eu îl găsesc admirabil.

JULIETTE: Nu-i așa? (*d-na D'aubarede iese din camera Marianeii*).

D-NA D'AUBAREDE: Juliette, te așteaptă.

JULIETTE: Viu.

D-NA D'AUBAREDE: Mă duc la

culcare. Mă iertați dacă nu mai cobor.
Bună seara la toată lumea!

AGNES și D-NA VAIRON: Bună seara!

JULIETTE (*sărutând pe mama ei pe care a ajuns-o pe scară*): Ce face?

D-NA D'AUBAREDE (*ridicând din umeri*): Are un cap de înmormântare și se simte că face eforturi să nu plângă. Dacă tu înțelegi ceva te inviediez.

JULIETTE: E enervată! Intr'o zi ca asta e natural! (*Intră la Mariana. D-na D'Aubarede dispăre*).

AGNES: Nu te duci la culcare, mamă?

D-NA VAIRON: Ba da. Dar tu?

AGNES: Intr'o clipă.

D-NA VAIRON: Nu vrei să te aștept?

AGNES: Nu. Te chem eu.

D-NA VAIRON: Bună seara Pierre.

PIERRE: Bună seara mătușă (*d-na Vairon iese prin dreapta. Pierre se plimbă agitat sub privirile îngrijorate ale lui Agnes. Peste câteva clipe se oprește*). Ah! Îți mulțumesc pentru adineauri. Fără tine, nu prea văd, cum m'ași fi descurcat. Nici eu nu știu ce mi-a venit așa deodată.

AGNES: Ce m'a mirat pe mine e că ai răbdat atâta timp un chin ca în supliciile chinezești.

PIERRE: Oh! Dar asta nu-i nimic.

Adevărată tortură va fi mâine, poimâine... și în toate zilele următoare.

AGNES: Sărmanul meu Pierre.

PIERRE: Ceea ce e curios e, până unde poate merge vorbăria unor oameni perfect cum se cade și chiar severi în ajunul unei nunți, nu găsești? Deodată vezi mame respectabile, vorbind copilării.

AGNES: Eu nu mai puteam. Și eu aveam poftă să strig: „destul, încetați, nu vă dați seama că îl chinuiți?“

PIERRE: Ah! (*iși reia mersul apoi se oprește din nou în fața ei*). Iți aduci aminte că ți-am spus? Că am să ajung să consider luna August ca pe o epocă de fericire?

AGNES: Da.

PIERRE: Cred că am avut dreptate? (*merge iar*).

AGNES: Și totuși ar fi trebuit să doaresti asta.

PIERRE (*oprindu-se*): Ah, da? În cazul ăsta totul o să se aranjeze!

AGNES: Știi că momentul ăsta e cumplit dar o să plece și atunci vindecarea o să fie posibilă.

PIERRE: Cu condiția să nu înnebunesc.

AGNES: De ce nu pleci într'o călă-

torie. Asta ți-ar schimba gândurile (*Pierre ridică din umeri*). Crede-mă!

PIERRE: Nimic nu-mi poate schimba gândurile. Înainte mi se mai întâmpla să mă mai pot gândi și la altceva. Acum, zi și noapte îi văd, sunt lângă mine, în fața mea, îi aud. Imi închipui...

AGNES: Dar nu trebuie!

PIERRE: Asta o știi și eu, numai că nu mai sunt stăpân pe mine. Sunt ca vrăjtit, înțelegi? Starea asta e nouă. A început în ziua când mi-a anunțat logodna ei. Până atunci era în mine atâta tandrețe și atâta respect pentru vieța asta mică și fragedă, încât restul dispărea. Acum e cu totul altceva. Nu mai am nici urmă de tandrețe pentru ea am numai poftă... și ură...

AGNES (*ridicând capul*): Doamne, Doamne.

PIERRE: Da. Pe lângă asta mi se pare într'adevăr că acum șase săptămâni, era fericirea (*pauză*).

AGNES (*fără să-l privească*): ...Ți-a explicat cum s'a hotărît să se mărite?

PIERRE: Probabil că și-a dat seama că-l iubește. De altfel nu am întrebat-o. A venit într'o seară să mă ia dela birou. Ne-am dus să ne plimbăm pe malul apei,

și acolo mi-a spus că s'a logodit. Am văzut cum se spune... roșu înaintea ochilor.

AGNES: ...Nu ți-a mai spus nimic altceva?

PIERRE: Nu. Trebuie să îți mărturisești că n'am prelungit conversația. I-am spus că uitasem să dau un ordin la birou și ea a plecat într'o parte și eu într'alta.

AGNES: Și de atunci nu ți-a mai vorbit?

PIERRE: Nu. N'am mai fost aproape niciodată singuri și nici n'am căutat-o. Am stat cât mai mult posibil la birou.

AGNES: Am băgat de seamă.

PIERRE: De ce mă întrebi asta?

AGNES: Așa... (pauză) Tu nu te-ai mirat că se mărită cu el?

PIERRE: De ce? E foarte natural, o iubește, e frumos și are 25 de ani? E minunat asta să ai 25 de ani. (*Juliette iese din odaia Marianeii*).

JULIETTE (*scoborînd*): Ce faceți, nu vă duceti la culcare?

AGNES: Ba da... (*Pierre îi face un semn și ea se oprește*).

PIERRE: Nu. Mai stăm puțin de vorbă.

JULIETTE: Tot mai aveți ceva să vă spuneți, după atâta timp?

PIERRE: Ne amintim întâmplările din copilărie.

JULIETTE: Ah, atunci... Eu mă duc să mă culc. Bună seara.

AGNES: Bună seara, Juliette.

JULIETTE: Probabil că n'aveți nevoie de toată lumina.

PIERRE: Nu, nu.

JULIETTE (*stinge majoritatea lămpilor*): Te rog să stingi tot înainte de a te culca.

PIERRE: Da. (*Juliette dispăre sus pe scară*).

AGNES (*fericită*): Vrei cu adevărat să mai stăm de vorbă? Îți face plăcere? *Pierre face semn că nu, apoi așteaptă câteva clipe cu capul întors spre fund, ca Juliette să fi intrat*).

PIERRE: Mariana mi-a cerut s'o aștept aici, când ceilalți se vor duce la culcare.

AGNES (*amară*): Ah, așa?

PIERRE: Are ceva să-mi spună.

AGNES (*cu o îngrijorare bruscă*): Cum? (*pauză lungă*). Ei bine atunci am să te las.

PIERRE: Tu nu știi ce vrea să-mi spună?

AGNES: Da de unde să știu?

PIERRE: Nu ești supărată pe mine, că te-am luat ca alibi?

AGNES: Dar niciodată!

PIERRE: Vrei să te duc până în camera ta?

AGNES: Nu, nu. Nu-i nevoie (*se duce spre dreapta în fotoliul ei. Pierre îi deschide ușa*).

PIERRE: Noapte bună Agnes.

AGNES (*vizibil preocupată*): Pierre...

PIERRE: Ce e?

AGNES: Înainte de a pleca, e ceva pe care aș vrea să ți-l spun...

PIERRE (*care supraveghează ușa Marianeii*): Ce anume?

AGNES: Să-ți mărturisesc ceva.

PIERRE (*același joc*): Să-mi mărturisești?

AGNES: Probabil că ai să fii supărat pe mine, dar ai să înțelegi că tot ce am făcut, a fost numai cu gândul la tine, la ceea ce am crezut eu că e în interesul tău. (*Bagă de seamă că e cu ochii la odaia Marianeii și n'o ascultă. Se oprește*).

PIERRE (*emoționat*): O mărturisire?

AGNES: Un nimic. E fără importanță.

PIERRE: Ba da. Ce e?

AGNES (*dând din cap*): N'o face să aștepte. Bună seara Pierre (*dispare. Mariana deschide încet ușa odăii ei*).

MARIANNE: Ești singur?

PIERRE: Da. (*Mariana coboară până la el. Are un halat peste pyjama*).

MARIANNA: Mi-era teamă că n'ai să mă aștepți.

PIERRE: Din moment ce mi-ai cerut-o.

MARIANNE: M'am gândit mult, dacă s'o fac sau nu. Dar adineauri când ai avut strigătul acela de revoltă, mi-a făcut prea rău și n'am mai rezistat.

PIERRE: Ah da. Găseam discuția crudă pentru Agnes.

MARIANNE: Pentru Agnes? Intr'a-adevăr?

PIERRE: Sigur. Dar ce crezi?

MARIANNE: Eu credeam că tu nu mai poți suporta.

PIERRE: Eu? Ce idee? De ce?

MARIANNE: Nu crezi că în seara asta ne-am putea spune adevărul? Știi că am să plec și că n'o să ne mai vedem?

PIERRE: Dar care adevăr?

MARIANNE: ...Agnes mi-a spus că ești îndrăgostit de mine. Nu-i adevărat?

PIERRE: Ti-a spus ea asta?

MARIANNE: Nu trebuie să fii supărat pe ea! A făcut foarte bine (*pauză*). Mă rugase să nu-ți spun niciodată asta. Dar astă seară, cred că ar înțelege și ea că...

PIERRE: Când ți-a spus-o?

MARIANNE: Nu mai știu exact. Cu câteva zile înainte de logodna mea (*pauză*). De asta m'am logodit.

PIERRE: Din cauza asta?

MARIANNE: Da (*pauză*). Știi... Nu-i iubesc.

PIERRE: Atunci de ce?

MARIANNE: Ca să pot pleca de aci. Și tu să poți fi liniștit. Întâi m'am gândit să mă întorc la Fermington ca supraveghetoare, dar nu eram sigură că voi obține postul și pe urmă mama n'ar fi admis. M'ar fi oprit. Rémi a fost teribil de drăguț, când i-am spus că voiam să plec!

PIERRE: I-ai spus-o?

MARIANNE: Îți închipui că nu i-am spus de ce! I-am explicat că nu mai voiam să trăiesc pe cheltuiala ta, că vroiam să devin independentă. Atunci mi-a spus că dacă lucrurile stau așa soluția cea mai bună ar fi să mă mărit cu el. (*Pierre ridică din umeri*). La început mi s'a părut o nebunie. Dar gândindu-mă mi-am spus că ar fi mijlocul cel mai simplu și mai firesc de a pleca de aci și am acceptat.

PIERRE: Ai acceptat să te măriți cu un om pe care nu-l iubești?

MARIANNE: Oh, dar am multă afecțiune pentru el. E așa de drăguț.

PIERRE: Și ai făcut asta din cauza mea?

MARIANNE: Ași fi făcut orice pentru tine.

PIERRE: Dar nu se mărită cineva pentru ceilalți Mariana.

MARIANNE: Depinde.

PIERRE: Și îți închipui că am să te las să faci așa ceva?

MARIANNE (*surâzând*): Acum e cam târziu pentru a mai schimba ceva. Nu îți se pare?

PIERRE: N'are a face. Ai să te faci bolnavă. Așa o să câștigăm timp și o să găsim o explicație pentru familia Blemeau.

MARIANNE: Dar nici nu mă gândesc. Nu mai sunt copil. M'am gândit foarte bine înainte de a accepta ceea ce mi-a propus Rémi.

PIERRE: Dar nu-ți dai seama ce ai făcut. Nu știi ce te așteaptă.

MARIANNE: Ba da. Știu.

PIERRE (*ridicând capul*): Sunt înspăimântat Mariana.

MARIANNE: N'ai de ce. Ce se poate întâmpla mai rău, decât să ne dăm seama după câțva timp, că nu suntem făcuți unul pentru altul, și să divorțăm. Mare lucru!... s'a mai întâmplat și altora...

PIERRE: Divorțul e un lucru foarte

grav! E groaznic să-ți ratezi începutul vieții.

MARIANNE: Grav, e să crezi că iubești pe cineva și deodată să vezi că te-ai înșelat, sau să iubești pe cineva care nu te iubește. Dar asta...

PIERRE: Știe că nu-l iubești?

MARIANNE: Da.

PIERRE: I-ai spus-o?

MARIANNE: Da.

PIERRE: Dar el? El te iubește?

MARIANNE: Da. De patru ani.

PIERRE: Asta nu se poate. Are să sufere și are să te facă și pe tine să suferi. Dacă te-a iubit patru ani, fără să te vadă aproape, ce o să fie când o să trăiască lângă tine? O să te iubească și mai mult.

MARIANNE: Poate că nu.

PIERRE: Ba da! O să te adore, crede-mă și atunci, care o să fie existența ta? Sau, poate ai să termini prin a-l iubi. Cu siguranță că-și închipue asta.

MARIANNE: Cred că n'am să iubesc niciodată pe nimeni.

PIERRE (*ridicând din umeri*): Ce poți să știi tu? Oh, puiu mic ce ai făcut?

MARIANNE: Imi place când îmi spui „puiu mic”. Nu știi cât sufeream când te vedeam rău și rece cu mine cum ai fost tot timpul din seara când ți-am spus că

m'am logodit. Știam de ce ești așa, înțelegem că suferi, dar mă durea totuși. Și pe urmă mai era și mama care supărată — nu era vesel de loc.

PIERRE: Îți cer iertare copilule.

MARIANNE: Ești un prost. Din cauza asta n'am putut să tac. Poate că aș fi făcut mai bine, dacă te-aș fi lăsat să nu știi nimic, cum voia Agnes, dar n'am mai putut.

PIERRE: Agnes știa tot, nu-i așa?

MARIANNE: Da.

PIERRE: Ea te-a împins să faci căsătoria asta, fără îndoială?

MARIANNE: Nu pot spune că m'a împins, dar simțeam că o voia pentru tine.

PIERRE: Dar ce-i păsa ei? Să mă lase odată în pace.

MARIANNE: Te adoră. Nu poți fi supărat pe ea.

PIERRE: Curios fel de a mă adora. Face tot ce poate să mă vadă suferind și mai mult.

MARIANNE (*tristă*): Vezi, n'ar fi trebuit să-ți spun nimic. Și eu care îmi închipuiam că o să-ți facă plăcere și ai să suferi mai puțin știind că nu-l iubesc.

PIERRE (*cu violență, apucând-o de încheieturile mâinilor*): Să sufer mai pu-

țin știind că ai să fii a lui din cauza mea? Că o să aibă dreptul să te ia în brațe și să facă tot ce o vrea cu tine. Chiar să-ți facă rău, bruta. Dar nu-ți poți închipui ce o să fie pentru mine noaptea de mâine. Spune? Iți dai seama? Era mult mai suportabil, dacă aș fi știut că îl iubești. Pentru că așa, n'ai mai fi fost tu aceea pe care o vedeam în brațele lui, n'ai mai fi fost puiul meu mic. Ai fi fost o străină, pentru că iubeai pe un străin. Și acum că ai revenit! Te-am regăsit, pentru ca să fie și mai îngrozitor, pentru ca să... (*Sgomotul unei uși la etajul I îi face să ridice brusc capetele. Ascultă un moment apoi Pierre se urcă repede până la intrarea galeriei se uită și coboară*). Trebuie să fie Juliette. Du-te e mai bine.

MARIANNE (*încet*): ...Și dacă ți-aș promite că nu va fi nimic între mine și Rémi ai suferi mai puțin?

PIERRE: Dar cum ai putea?

MARIANNE: Asta mă privește. Ai fi mulțumit? Spune?

PIERRE: N'o să accepte niciodată. Va fi furios.

MARIANNE: În momentul ăsta nu e vorba de el, e vorba de tine. Nu pot trăi cu gândul că tu suferi. Atunci? Da sau nu?...

PIERRE: Ah!... Da, bine înțeles!

MARIANNE: Ei bine, atunci îți promit.

PIERRE (*cu o tandrețe pasionată*): Puiu mic!...

MARIANNE: La întoarcerea noastră dela La Beule am să vin să te văd. Până atunci te rog să fii liniștit și nu te chinui. N'ai niciun motiv s'o faci. Noapte bună.

PIERRE: Noapte bună (*Mariana urcă în spre odaia ei; ajunsă la ușă se întoarce*).

MARIANNE: Ai să încerci să dormi acum?

PIERRE: Da...

CORTINA

ACTUL IV

(Același decor. O dimineată de Octomvrie. Ludovic, isprăvind de făcut curățenie, scutură pe fereastră o cârpă, care i-a servit la ștersul mobilor.

Juliette apare în capul scării urmată de Monique. Amândouă sunt în ținută de oraș — gata să iasă).

MONIQUE: Când am oră la dentist?

JULIETTE: La două. O să mergem direct dela gară.

MONIQUE: Sper că n'o să mai încerce să-mi pună un aparat ca anul trecut, pentru că te previu că nu pot să-l suport.

JULIETTE: Ai să faci tot ce o să-ți spună.

MONIQUE: Ah, nu. Niciodată. Nu pot.

JULIETTE: Incepi să mă plictisești. Du-te și-ți ia dejunul, abia mai ai timp. (*Monique iese prin dreapta. Juliette cheamă*): Jean François? (*lui Ludovic*). Du-te te rog și vezi dacă e gata (*d-na D'Aubarede apare sus pe scări*). Spune-i că dacă vrea să mănânce, trebuie să se

grăbească. Pentru că plecăm peste cinci minute.

LUDOVIC: Bine Doamnă (*închide geamurile și se suie la primul etaj unde dispăre*).

D-NA D'AUBAREDE (*uitându-se la ceas*): Cinci minute, exagerezi. Trenul pleacă abia la ora opt și cincizeci.

JULIETTE: Dacă vrem să trecem să o sărutăm pe Mariana n'avem prea mult timp.

D-NA D'AUBAREDE: Crezi că e absolut necesar?

JULIETTE: Imi face plăcere asta e tot. Și o să-i facă și ei.

D-NA D'AUBAREDE: Asta crezi tu!

JULIETTE: Dar de loc mamă. Trebuie să se simtă destul de prost la socri. Nu e momentul să te porți așa cu ea.

D-NA D'AUBAREDE: Atunci tu găsești natural că nu mi-a dat niciun semn de viață de o lună de zile?

JULIETTE: Nu mă mir de loc. După felul în care v'ați despărțit.

D-NA D'AUBAREDE: Dacă îi dai dreptate atunci e perfect!

JULIETTE: Nu-i dau dreptate mamă, totuși... (*D-na Vairon apare din dreapta*). O să vorbim pe urmă de asta. Bună dimineața mătușă Cecil. Ai dormit bine?

D-NA VAIRON: Oh! eu dorm întotdeauna bine. Vă pregătiți de plecare?

JULIETTE: Da. Nici măcar n'am timp să-mi iau ceaiul. Mă ierți?

D-NA VAIRON: Când vă întoarceți?

JULIETTE: Sâmbătă (*iese prin dreapta*).

D-NA D'AUBAREDE: Eu mă întorc astăseară cu copiii.

D-NA VAIRON: Ah, da. Aveți vești dela tinerii căsătoriți?

D-NA D'AUBAREDE: Mariana a telefonat tocmai sorii ei.

D-NA VAIRON: S'au întors?

D-NA D'AUBAREDE: Ieri seară.

D-NA VAIRON: Mariana părea fericită?

D-NA D'AUBAREDE: Habar n'am (*iese prin dreapta. D-na Vairon o urmează. Jean François apare alergând în capul scării, scoborînd își pune haina*).

LUDOVIC (*ajungându-l din urmă*): Și cravata? (*I-o dă*).

JEAN-FRANÇOIS (*întorcându-se*): Ce cravată? Ah! Da (*ia cravata și se căznește să și-o înnoade mergând spre dreapta unde dispare. Apare Pierre*).

PIERRE (*lui Ludovic*): Doamna și-a luat ceaiul?

LUDOVIC: Tocmai acum și-l ia, domnule.

PIERRE: Și d-ra Agnes?

LUDOVIC: I-am dus dejunul în camera sa.

PIERRE (*puțin contrariat*): Ah! (*Ludovic se duce spre ieșire*). Așteaptă un moment. (*Pierre se așează în fața mesei de joc ia un blok care servește socotelilor a bridge și începe să scrie*). Dă-mi un plic. (*Ludovic se duce să ia un plic dintr'un sertar și îl dă*). Mulțumesc. (*Alunecă scrisoarea în plic și îl închide*). Du-i te rog asta d-rei Agnes și spune-i că doamnele vor pleca peste câteva minute.

LUDOVIC: Am înțeles domnule (*se duce spre dreapta face loc d-nei Vairon care intră. El iese*).

D-NA VAIRON (*are pălăria pe cap și un baston în mână*): Bună dimineața Pierre.

PIERRE: Bună dimineața mătușă. Ai mâncat deja?

D-NA VAIRON: Da. Am băut o ciocolată delicioasă, care o să-mi facă puțin rău la ficat. Dar nu-i nimic, nu pot să rezist.

PIERRE: Ai dreptate. Nu trebuie să rezisti niciodată.

D-NA VAIRON: Și acum am să mă

duc să mă plimb. Am băgat de seamă că mersul imediat după ce mănânc, îmi face bine.

PIERRE: Da.

D-NA VAIRON: La revedere. Tu nu pleci?

PIERRE: Nu, eu nu plec. Plimbare bună, mătușă!

D-NA VAIRON: Mulțumesc (*iese. După un moment apare Juliette din dreapta*).

JULIETTE: Tu ne conduci la gară?

PIERRE: Nu. Șoferul uzinei. Eu am treabă la birou.

JULIETTE: Te rog să ai grijă să se culce copiii, imediat după ce sosesc diseară. Or să mănânce în tren așa că n'or să aibă nevoie decât să se culce și să doarmă.

PIERRE: Bine. (*Monique apare din dreapta*).

JULIETTE (*Moniquei*): Unde ți-e haina?

MONIQUE: Trebuie să o iau?

JULIETTE: Sigur. că trebuie să o iei (*d-na D'Aubarede apare și ea*).

MONIQUE: Dar e așa de urâtă.

D-NA D'AUBAREDE: Dar tu nu poți niciodată să ascuți ce-ți spune mama, fără să discuți?

MONIQUE (*ieșind prin stânga*): Am s'o iau, dar n'am s'o îmbrac.

PIERRE (*Juliettei*): Ai văzut-o pe Agnes?

JULIETTE: Nu. Să-i spui te rog la revedere dela mine.

PIERRE: De ce nu te duci? Ai timp destul.

JULIETTE: Da de unde? Am întârziat deja prea mult.

D-NA D'AUBAREDE: Iat-o. (*Agnes apare din dreapta*).

JULIETTE (*ducându-se la ea*): La revedere Agnes!

AGNES: La revedere Juliette.

D-NA D'AUBAREDE: La revedere Agnes. Pe diseară.

AGNES: La revedere d-nă. Drum bun (*d-na D'Aubarede iese prin stânga. Juliette se duce să-și ia haina și geanta pe care le pusese pe un scaun, la coborîre, și iese prin dreapta în timp ce Pierre se apropie de Agnes*).

PIERRE (*încet*): Ai cetit biletul meu?

AGNES: Da.

PIERRE (*cu nerăbdare*): Și?

AGNES: Ții neapărat?

PIERRE: Da.

AGNES (*ridică capul, apoi*): Juliette?

JULIETTE (*la ușa din stânga*): Da?

(vorbind în culise) Jean François, dacă nu vii, plecăm fără tine.

JEAN FRANÇOIS (venind cu o bucată de prăjitură în mână și cu gușa plină): Uite gata (se duce spre stânga și iese).

JULIETTE (lui Agnes): Voiai ceva Agnes?

AGNES: Mi se pare că vă opriți să o vedeți pe Mariana?

JULIETTE: Numai dacă plecăm imediat.

AGNES: Spune-i să treacă o clipă să mă vadă, dacă n'are altceva mai bun de făcut. Mi-e dor de ea.

JULIETTE: Am să-i spun (iese prin stânga).

PIERRE (urmând-o): Poate să treacă mașina s'o ia când se întoarce dela gară, dacă vrea, o s'o conducem noi pe urmă. (Dispare, Agnes rămâne singură își ia locul obișnuit lângă masă, alege o carte și cade pe gânduri. Se aude mașina plecând, Pierre revine, Agnes deschide cartea și începe să cetească. Pierre se uită la ea).

PIERRE: Ți-e neplăcut că te-am rugat să o chemi pe Mariana?

AGNES (făcându-se că cetește mai departe): Neplăcut? Nu. M'am mirat numai.

PIERRE: De ce?

AGNES: M'am mirat, că după ce nu mi-ai adresat niciun cuvânt o lună de zile, ți-ai adus aminte de existența mea, pentru ca să-ți aranjez întâlnirea asta. Între noi fie vorba, sunt totuși încântată să-ți fac serviciul ăsta.

PIERRE (*după o pauză*): Vrei să ne lămurim?

AGNES: Nu-i nimic de lămurit. Mă urăști pentru că mă crezi responsabilă de căsătoria asta. În fond n'am avut niciun amestec.

PIERRE: Nu-i adevărat!

AGNES: Cum?

PIERRE: Ai avut întotdeauna influență asupra ei?

AGNES: Eu?

PIERRE: E foarte natural, ești foarte deșteaptă și ea e un copil. În plus, cum e foarte bună, aveai asupra ei avantajul boalei tale. Te admira, te compătimea, asta e normal. Ceea ce îți reproșez e că ai trădat încrederea pe care am avut-o în tine, sau mai bine zis pe care m'ai forțat s'o am. Trebuie să o recunoști că ai trădat această încredere, cu scopul să o înnebunești pe ea, și ai profitat de starea ei, ca s'o faci să se mărite cu băiatul ăla.

AGNES: Cum? Eu am făcut-o să se mărite?

PIERRE: N'aveai decât un gând s'o faci să plece de aici. Mi-ai spus-o tu însuși. Asta era după tine singura soluție. Soluția salvatoare.

AGNES: E adevărat că așa mă gândeam. Și continuiu s'o fac.

PIERRE: Aveai dreptul să gândești, dar n'aveai dreptul să intervii într'o chestiune, pe care iartă-mă că ți-o spun, trebuia să nu te intereseze. Asta nu mă privea decât pe mine.

AGNES: Dar n'am intervenit.

PIERRE (*a cărui furie se mărește*): Atunci de ce i-ai spus Marianeii că o iubesc?

AGNES: Dar... Nu știu, voiam să te lase pe tine în pace, să nu se mai ție tot timpul după tine, să te tulbure, să te enerveze...

PIERRE: Nu-i adevărat. Știi perfect, că adresându-te unei ființe ca ea nu s'ar fi mulțumit la rândul ei cu jumătăți de măsură și că ar fi plecat cu prima ocazie. Și tocmai asta doreai. Până să plece la ce punct ai influențat, pentru ca ocazia să se prezinte, nu știu, dar Mariana nu putea în niciun caz să-și închipuie, că o sfătuiai să profite. A profitat săraca.

AGNES: Afirmi toate astea fără să știi nimic.

PIERRE: Ea mi-a spus.

AGNES: Ți-a spus că am sfătuit-o să se mărite?

PIERRE: Aproape.

AGNES: Ei și chiar dacă ar fi așa? Dacă aș fi sfătuit-o, unde e răul? Dacă îți închipui că regret ceva, te înșeli! Dacă ar trebui să o mai fac odată, aș face-o la fel.

PIERRE (*reținându-și firea*): Dar poți să-mi explici în ce calitate i-ai dat sfatul ăsta?

AGNES: În ce calitate?

PIERRE: Da.

AGNES: În calitate de prietenă a ta.

PIERRE: Nu-i adevărat.

AGNES: Nu.

PIERRE: Ai fi având prietenie pentru mine, nu mă îndoiesc, dar nu din cauza asta ai făcut-o.

AGNES: Atunci de ce?

PIERRE: Din gelozie.

AGNES: Eu geloasă? Dar uită-te la mine Pierre, se poate...

PIERRE: Asta nu dovedește nimic. Erai geloasă de Mariana cum ai fi fost geloasă de Juliette — dacă aș fi iubit-o, cum ai fi geloasă de orice femeie iubită

de un bărbat. Gelozia e în firea ta — și e probabil și o consecință a stării tale. Ești obsedată de dragoste, o vezi pretutindeni și nu poți să suferi... Nu poți suporta ca ea să fie pentru celelalte și pentru tine nu. Iată, asta e adevărul.

AGNES (*forțându-se să nu plângă*):
Ce aspru ești, Pierre.

PIERRE: Poate, dar e din vina ta. Nu trebuia să-i faci rău. Că mi-ai făcut mie n'are nicio importanță. Dar ei, nu! asta n'am să ți-o iert niciodată.

AGNES: Ce rău i-am făcut?

PIERRE: Ce rău? Fără tine ar fi rămas aici, mulțumită, fericită. Nu s'ar fi măritat cu băiatul ăsta pe care nu-l iubeste. N'ar fi făcut niciodată căsătoria asta, stupidă, nedemnă, cu care nimeni nu e de acord, cu drept cuvânt.

AGNES: Ah, nu, te rog, nu începe și tu. Lasă poveștile astea soacrei tale.

PIERRE: Nu sunt povești. Mariana s'ar fi putut căsători cu oricine ar fi vrut ea. În loc de asta, s'a aruncat în brațele primului imbecil, pentru că îi împuiaseși capul și își închipuia că sacrificându-se pe ea mă salva pe mine. Ca și când ar fi ceva pe lume, care ar merita sacrificiul ăsta.

AGNES: Dar în definitiv ce a sacrificat.

PIERRE: Ah, aproape nimic. Tinerețea și fericirea ei.

AGNES: De unde știi că o să fie nenorocită?

PIERRE: Pentru că, în ajunul căsătoriei, se gândea deja la divorț.

AGNES: Atunci de ce te mai plângi? Totul e perfect.

PIERRE: Găsești că e perfect că o fată de 20 de ani să se mărite gândindu-se la divorț? Că își distruge cei mai frumoși ani din viață cu un tâmpit incapabil s'o înțeleagă, care nu poate decât să o umilească și să o jignească în toate sensurile?

AGNES: Bine, dar tu, tu ești aici. Dacă o să fie prea nenorocită ai s'o consolezi. Probabil e tocmai ceea ce te pregătești să faci.

PIERRE: Ce vrei să spui?

AGNES: Cred că pentru asta i-ai dat întâlnirea.

PIERRE (*ridicând capul*): Biata mea Agnes.

AGNES: Nu înțeleg prin asta, că ai s'o iei în brațe și ai să-i propui să fie amanta ta. E așa de pură și tu ești așa de desinteresat! Lucrurile n'o să se petreacă așa... cel puțin acum. Ai să începi prin a-i face morală, prin a-i da sfaturi. Ai să-i spui cu siguranță că bărbatul ei e

nedemn de ea, mediocru, fără importanță, dar că trebuie să încerce să-l iubească pentru ca să-ți facă plăcere ție. Are să-ți răspundă că nu poate, are să plângă puțin. Atunci tu ai să fii adânc mișcat ai să-i ei mâna, mânușița ei...

PIERRE: Mi-e milă de tine Agnes.

AGNES: Și mie mi-e milă de tine Pierre. Văd așa de clar cum o să sfârșească toată povestea asta...

PIERRE: Care poveste?

AGNES: Asta care o să înceapă la întâlnirea pe care i-ai dat-o.

PIERRE: Uiți că tu ai chemat-o.

AGNES: Eu am chemat-o, dar tu ai s'o aștepti.

PIERRE: Nu.

AGNES: Cum?

PIERRE: N'am s'o văd. Ai să fii singură cu ea.

AGNES: Dar n'am nimic să-i spun.

PIERRE: Ai să-i transmiți.

AGNES: Ce?

PIERRE: Din partea mea.

AGNES: De ce nu vorbești tu cu ea?

PIERRE: Pentru că nu vreau s'o mai revăd.

AGNES: Nu înțeleg.

PIERRE: Ai să înțelegi.

AGNES: Nu. Nu vreau nici să înțeleg,

ici să știu. Mi-ai reproșat că m'am mestecat într'o chestiune care nu mă privea, prefer să rămân la o parte.

PIERRE: De data asta te rog eu.

AGNES: După tot ce mi-ai spus cum poți avea destulă încredere în mine? Am să te mai trădez odată, fii sigur.

PIERRE: Nu.

AGNES: De ce?

PIERRE: Pentrucă, ceea ce va trebui să-i spui, va fi tocmai ceea ce doresc să-i spun eu.

AGNES: Se poate, dar prefer să nu mă amestec, pentrucă mi-e teamă, că mă voiu lăsa din nou dusă de răutatea mea și de gelozia asta oribilă care e în mine.

PIERRE: Refuzi?

AGNES: E mai bine așa.

PIERRE: Chiar dacă ți-o cer, ca un serviciu? Chiar dacă fac apel la prietenia noastră?

AGNES (*după o pauză*): Despre ce e vorba.

PIERRE: O zi înainte de nunta ei, Mariana mi-a făcut o promisiune, pe care nu i-am cerut-o, dar pe care am acceptat-o, pentrucă îmi dădea timp și pentrucă... aveam nevoie de timp. Astăzi... o desleg. Spune-i să nu se mai gândească la asta.

Iată, asta-i tot. (*Pauză. Pierre s'a așezat. Agnes întoarce capul spre el.*)

AGNES (*mai dulce*): De ce nu vrei să i-o spui tu însu-ți?

PIERRE: Pentrucă dacă aș vedea-o, n'ași mai avea putere să i-o spun. De altfel va trebui să mai treacă mult timp, până am s'o pot revedea. (*Incercând să zâmbească*). Vezi că sfârșesc totuși prin a-ți urma sfaturile, ar trebui să fii mulțumită.

AGNES (*cu amărăciune*). Sunt nebună de fericire.

PIERRE: Ai să-i spui?

AGNES: Dacă ești sigur că dorești s'o fac.

PIERRE: Sunt sigur.

AGNES: Am să-ți cer și eu ceva în schimb.

PIERRE: Ce?

AGNES: De o lună de zile, de fiecare dată când am vrut să plec, m'ai împiedecat, convingând-o pe mama, să mai rămână. Și nu a fost greu. E așa de fericită aci încât a întinerit cu zece ani de când am venit. De ce nu ne-ai lăsat să plecăm, n'am înțeles. Poate că ai bănuț că ai să mai ai nevoie de mine, ceea ce e posibil. În tot cazul îți cer de acum înainte să nu

mai stărui. După discuția pe care am avut-o, n'o să mai pot rămâne aici.

PIERRE: De ce?

AGNES: Mă întrebi de ce? După tot ce mi-ai spus? După ce mi-ai arătat toată ura și tot disprețul pe care le ai pentru mine?

PIERRE: N'am pentru tine Agnes, nici ură, nici dispreț. Dacă am fost nedrept, te rog să mă ierți.

AGNES: Oh, nu sunt supărată pe tine, dar n'am să pot uita niciodată ce mi-ai spus.

PIERRE: Ba da, ai să vezi... Suntem așa de nenorociți amândoi. Să avem puțină indulgență unul pentru celălalt. Dacă mamei tale îi place aici, nu ai dreptul s'o lipsești de bucuria asta. Nu are altele.

AGNES (*emoționată, stăpânindu-se*): N'am să pot, Pierre.

PIERRE: Așteaptă. Nu decide încă nimic. O să mai vorbim de asta.

AGNES: Nu. Pierre, nu, te asigur că... (*se aude din grădină vocea Marianei chemând Agnes? Uhuuuu?*).

PIERRE (*foarte repede*). E ea? Cum de n'am auzit mașina? Te las, mă întorc mai târziu, când ea nu va mai fi aici. (*Suie*

repede scările și dispăre în galerie. Mariana apare aproape în același timp la fereastră și încearcă să se uite înăuntru).

MARIANNE: Agnes?

AGNES: Da.

MARIANNE: Ah, ești aci? Bine, viu... *(un moment mai târziu, intră prin stânga, foarte veselă, ca la intrarea din actul I).* Bună ziua Agnes. Ce drăguț că m'ai chemat numaidecât *(o sărută)*. Cum îți merge de când nu ne-am văzut?

AGNES: Bine.

MARIANNE: Și mama ta.

AGNES: Bine și ea.

MARIANNE: Nu-i aici?

AGNES: Nu. E ora la care se duce la plimbare. Nu te-a plictisit gândul să vii să vezi o biată infirmă?

MARIANNE: Ce prostie! Aș fi venit în tot cazul azi sau mâine, dar îmi place că am fost chemată.

AGNES: Cum ți-a plăcut la La Beule?

MARIANNE: Hm... foarte drăguț *(surâde)*.

AGNES: Ce te face să surâzi?

MARIANNE: Faptul că... pentru ca să-ți spun adevărat, nu am stat.

AGNES: N'ați stat?

MARIANNE: Nu.

AGNES: Atunci vila aia, minunată.

valetul, bucătăreasa, toate astea n'au servit la nimic?

MARIANNE: Ba da. Trei zile. Pentru că după trei zile ne-am săturat și am plecat.

AGNES: Hm? Și unde v'ați dus?

MARIANNE: Mai întâi la Saint Jean de Luz unde am stat o săptămână. De acolo, Remi a telegrafiat unui prieten de al lui, Robert Grimand, rugându-l să ne împrumute o barcă. Ne-am dus să luăm cutterul dela el, adică dela părinții lui, care au o proprietate delicioasă lângă Bergerac. Am stat acolo două zile, după care Robert Grimand și nevasta lui, au hotărît să ne însoțească: am încărcat bărcile pe automobile și ne-am dus la Vernejoux, un sătuleț pe Dordogne de unde se pleacă dacă vrei să cobori râul. La Vernejoux am pus mașinile în tren și le-am trimis la Lonillac și a doua zi de dimineață la șapte am pornit să coborâm pe Dordogne. Asta zic și eu sport. N'ai vâslit niciodată?

AGNES: Nu.

MARIANNE: Sigur. Inchipuie-ți că nici eu nu făcusem asta niciodată. Adică am vâslit acolo în Maine, dar nu scoborîsem un râu. Nu-ți pot spune ce pasionant e. Destul de periculos, de altfel. Fără Remi

ne-am fi înneecat de mai multe ori. Dar cu tot aerul lui calm, are un curaj!... Și un ochiu!... E extraordinar. Să scobori râul Dordogne pentru prima dată și să te întorci cu barca întreagă, asta nu s'a văzut des. Nu m'am distrat atâta, de când sunt. Numai în vârtejurile cotului Vermillac am fost murați de trei ori.

AGNES: Ce înseamnă asta?

MARIANNE: Asta înseamnă să te răstorni.

AGNES: De tot?

MARIANNE: Și încă cum!... Barca într'o parte Remi și cu mine într'alta, vâslele. Și într'un vârtej.

AGNES: V'a fost probabil foarte frică?

MARIANNE: Râdeam prea mult ca să ne fie frică. Nu-ți poți închipui ce haz are Remi când vrea.

AGNES: Și pe urmă?

MARIANNE: Dela Vernejoux la Argentat, am făcut trei zile culcându-ne pe unde apucam, prin hanuri și pe la țărani. Dela Argentat la Lonillac am făcut zece zile pentru că ne-am oprit pe drum. În ziua doua am găsit un fel de hotel, unde ne-am simțit atât de bine, încât în loc să plecăm mai departe ne-am decis să mai rămânem.

AGNES: Da?... Prietenii erau și ei cu voi?

AGNES: Nu. Ne-am despărțit acolo. Ei au plecat în altă parte. La Lonillac am pus din nou barca în mașină, am adus-o proprietarului ei și noi ne-am întors, cu nici o prerie prin Simonsin. Iată.

AGNES: Și în tot timpul ăsta, noi vă așteptam la La Beule.

MARIANNE: Ne-am gândit că după tot ce făcuseră ca să ne instaleze nu le-ar fi plăcut să afle că n'am stat acolo. Și am decis să povestim fuga noastră abia la în-oarcere.

AGNES: Probabil că d-na Bleneau a fost nenorocită?

MARIANNE: De loc. A înțeles perfect. Cât despre socrul meu povestirea escapadei noastre l-a încântat. Sunt așa de drăguți amândoi.

AGNES: Vă înțelegeți bine?

MARIANNE: Minunat. Sunt adorabili cu mine.

AGNES: Cu atât mai bine.

MARIANNE: Remi are un fel de a fi cu ei pe care îl găsește teribil de simpatic. E o atmosferă așa de plăcută între ei.

AGNES: Cât o să stați?

MARIANNE: Remi ar trebui să fie la birou poimăine, dar mama lui o să tele-

foneze fratelui ei, ca să-i ceară două zile în plus.

AGNES: Ai să pleci cu el?

MARIANNE: Sigur (*pauză*). Și aici ce se întâmplă?

AGNES: Așa... Suntem cam triști de plecarea ta.

MARIANNE (*întristată*): Adevărat...

AGNES: Nu te-ai mirat că ți-am cerut să vii să mă vezi?

MARIANNE: De loc, de ce?

AGNES: N'ai găsit că era indiscret?

MARIANNE: Dimpotrivă!

AGNES: N'aș fi făcut-o delă mine. Pierre mi-a cerut-o.

MARIANNE (*preocupată*): Al...

AGNES: Mi-a dat un mesaj pentru tine.

MARIANNE (*același joc*): Un mesaj?

AGNES: Ii făcuseși o promisiune în ajunul nunții tale. Nu?

MARIANNE (*jenată*): ...Da.

AGNES: Nu mi-a spus ce era. Mi-a spus numai că te desleagă de această promisiune. Vrea să nu te mai gândești la ea (*pauză*). Iată Mariana, asta e tot.

MARIANNE (*la fel*): Mulțumesc.

AGNES: Ce să-i spun?

MARIANNE: Nu știu. Așteaptă vreun răspuns?

AGNES: Ah! Poate că nu. Ai dreptate. Eu mi-am închipuit numai, că poate ai ceva să-i spui.

MARIANNE: (*ezitând*): ...Nu.

AGNES: Bine!

MARIANNE: Spune adevărat. Nu bănuiești despre ce promisiune e vorba?

AGNES (*surâzând*): Nu mi-a spus-o.

MARIANNE: Dar îți închipui?

AGNES (*același joc*): Aș putea să mă înșel (*pauză*). Și-a mai spus că n'are decât o dorință, să te știe fericită.

MARIANNE: A spus asta?

AGNES: Cred că da — și chiar dacă n'a spus-o — a gândit-o cu siguranță.

MARIANNE: Atunci, dacă ai să-i spui că sunt, crezi că asta o să-i facă plăcere?

AGNES: Cu siguranță. Te iubește așa de mult!

MARIANNE: Ei bine, atunci spune-i-o.

AGNES: Că ești fericită?

MARIANNE: Da, sunt fericită.

AGNES: Dar atunci... te rog să mă ierți dar aș vrea să fiu sigură că am înțeles bine pentru cazul când mi-ar pune întrebări... Promisiunea pe care i-o făcuseși...

MARIANNE: ...N'am ținut-o.

AGNES: Ah!

MARIANNE: Sau, în fine, am ținut-
un anumit timp și pe urmă...

AGNES: Da.

MARIANNE: Înțelegi, când i-am pro-
mis asta, nu știam cât mă iubește Rémi
și pe urmă a fost așa de bun, așa de deli-
cat...

AGNES: Dar eu nu-ți spuneam că
drăguț?

MARIANNE: Adevărat. Tu mi-ai spus
Acum îmi amintesc. Draga mea Agnes,
(*iți ia mâna și i-o sărută*). În fond, ție îți
datoroz în bună parte fericirea mea.

AGNES (*surâzând*) Atunci vorbește-mi
despre ea. Asta va fi răsplata mea. Po-
vestește!...

MARIANNE: Ei bine! La la Boule, na-
tural, a fost îngrozitor. În prima seară
i-am spus că sunt obosită și s'a instalat
în salonaș. Dar, a doua zi am fost obli-
gată să-i spun.

AGNES: Să-i spui ce?

MARIANNE: Că o să rămânem tot-
deauna numai prieteni.

AGNES: Și cum a reacționat?

MARIANNE: N'a spus nicio vorbă. Ce
a înțeles sau ce a ghicit în momentul acela,
nu știu. Mi-a luat mâna mi-a sărutat-o și
apoi a plecat. Când s'a întors, după două

ore.... nu a mai fost vorba de cele ce-i spuseseam.

AGNES: Nu te-a întrebat nimic?

MARIANNE: Nimic.

AGNES: Nu e curios de loc.

MARIANNE: Ba da, dar e foarte mândru.

AGNES: Și apoi?

MARIANNE: Nu prea a fost plăcut, ziua mai mergea, pentru că eram tot timpul afară, la plajă, călare sau în mașină. Dar când se făcea seară și trebuia să mergem acasă, era foarte neplăcut.

AGNES: Cu toată vila aia extraordinară și confortul ei?

MARIANNE: Ah, începuse să-mi devie nesuferită vila aia luxoasă. Din fericire, după trei zile, Rémi, a avut ideea escapadei aceleia, care ne-a salvat. Cu începere din momentul acela, totul a fost fermecător. El era din nou vesel, sau cel puțin se prefăcea că este, mereu bine dispus, amuzant, în fine camaradul ideal.

AGNES: Și asta te-a înduioșat...

MARIANNE: Da, dar nu tocmai. Am început prin a deveni ridicolă.

AGNES: Tu?

MARIANNE: Eu.

AGNES: În ce sens?

MARIANNE: Uite cum — Nevasta lui

Robert Grimaud e destul de nostimă și mai ales de o cochetărie, nemaipomenită.

AGNES: Ah! Iată...

MARIANNE: Ei da, închipuieți că așa a fost... Rémi îi făcuse curte înainte de căsătoria ei și se vedea că ea ar fi vrut să-l facă să reînceapă. Bărbatul ei e destul de simpatic, dar fizicește inexistent și Rémi e foarte în avantajul lui în short și în costum de baie. Încă dela plecare își pusese în cap să se urce în aceeași barcă cu Rémi. Atâta timp cât am trecut prin coturi, Rémi s'a făcut că nu înțelege, pentrucă nu voia să mă încredințeze prietenului lui la trecerea prin vârtejuri. Dar după ce am ajuns la șes, ea a insistat atât, încât, după dejun Rémi a luat-o cu el și eu m'am suit în barca lui Robert. Până aici toate lucrurile s'au petrecut normal. Ceea ce a început să mă enerveze, a fost, că mereu făceau așa, încât erau un kilometru în urma noastră. Noi ne oprim, ei ne ajungeau și după câteva minute erau iar în urma noastră.

AGNES: Și soțul ce spunea?

MARIANNE: Oh! lui nu i se părea nimic curios, probabil că era obișnuit. Dar, la un moment dat, i-am așteptat mai mult de 20 de minute și nevăzându-i ne-am întors, de teamă să nu li se fi întâmplat

ceva și am găsit barca trasă la mal și nimeni înăuntru. Au povestit că s'au dus să culeagă niște mere, pe care le văzuse. Trebuie să recunoști, că nu se poate purta cineva așa, cu un bărbat însurat de 15 zile.

AGNES: Insurat... dacă asta se poate spune astfel.

MARIANNE: Da, dar ea nu știa asta.

AGNES: Toată istoria asta nu era prea gravă.

MARIANNE: Ceea ce era grav, era că mi-am dat seama că eram pur și simplu geloasă pe Rémi.

AGNES: Vai! Vai! Vai!

MARIANNE: Iți închipui că nu l-am lăsat să observe nimic. Numai că seara, era un bal la hotel și ea a ținut neapărat să danseze cu Rémi. Și atunci a fost așa de provocatoare, se lipea de el, își freca obrazul de obrazul lui... încât am simțit că nu m'aș mai putea stăpâni și am plecat.

AGNES: Singură?

MARIANNE: Da. I-am lăsat și m'am întors la hotel. Și știi cât a trebuit să-l aștept pe domnul? Aproape un ceas. S'a răzbunat pe mine. Avea camera lipită de a mea. Când a venit a bătut la ușa mea, dar îmi jurasem să mă fac că dorm și

n'am răspuns. Dar după cinci minute, n'am mai putut, m'am sculat și m'am dus la el. Eram teribil de enervată.

AGNES: Și el?

MARIANNE: Stătea pe pat și zâmbea, i se părea situația foarte comică.

AGNES: Avea dreptate.

MARIANNE: Știu.

AGNES: Și atunci?

MARIANNE: M'a lăsat să vorbesc fără să spună o vorbă și continua să zâmbească. Când m'a văzut că sunt gata să izbucnesc în plnăs, s'a sculat, a venit la mine și m'a luat în brațe... și am dorit așa de tare să mă sărute, încât cred, că eu l-am sărutat întâi pe el.

AGNES (*surâzând*): ...Și a doua zi?

MARIANNE: A doua zi le-am trimis vorbă soților Grimaud, să nu ne aștepte, pentru că hotelul ne place și mai rămânem.

AGNES: Și ați rămas?

MARIANNE: Opt zile.

AGNES: Ei bravo!...

MARIANNE: E un hotel mic, fără pretenții, nu e elegant, nu e scump, dar...

AGNES: Un hotel mic și drag.

MARIANNE (*surâzând*): Exact.

AGNES: Ei bine, dar tot ce spui e minunat. La ce te uiți?

MARIANNE: Mi-e teamă că Rémi se plictisește așteptând.

AGNES: Cum, e aici?

MARIANNE: El m'a condus și m'a-șteaptă în mașină, în fața porții.

AGNES: De ce n'a venit cu tine?

MARIANNE: N'a vrut.

AGNES: De ce?

MARIANNE: Credea că o să-l găsim pe Pierre aici și nu vroia să-l întâlnească... E îngrozitor de gelos.

AGNES: Dar atunci... stie?

MARIANNE: ...Sigur.

AGNES: Tu i-ai spus?

MARIANNE: Ghicise aproape, sau în fine, ghicise ceva. Numai că el își închipuia că eu eram îndrăgostită de Pierre și că mă măritasem ca să trăiesc departe de el și să-l uit. Își închipuia că din cauza asta nu vroisem la La Boule să devin soția lui. Mi-a spus, că a crezut totdeauna, că îl iubeam pe Pierre și atunci a trebuit să-i spun adevărul, pentru că altfel ar fi continuat să se chinuiască.

AGNES: Când i-ai spus?

MARIANNE: Atunci... acolo.

AGNES: In hotelul ăla mic și drag?

MARIANNE: Da.

AGNES' (*dintr'odată*): Bietul Pierre!

MARIANNE: Am făcut foarte rău că i-am spus lui Rémi?

AGNES: ...Nu foarte rău, nu...

MARIANNE: Puțin?

AGNES: Imi închipui că n'ai putut face altfel.

MARIANNE: Dar nu se putea să-l las să sufere și să fie îngrijorat pentru ceva care nici nu există!

AGNES: Nu, nu puteai.

MARIANNE (*care s'a aplecat din nou*): Ah! Il văd (*se duce la fereastră*). Se plimbă în lung și în lat. (*Agnes se deplasează ca să se uite și ea*). Il vezi?

AGNES: Da, da.

MARIANNE: Ii promisesem să nu stau mult. Se agită. E enervat, dragul de el.

AGNES: Du-te și adu-l.

MARIANNE: Nu-i nevoie (*deschide fereastră*). Uite-te! (*fluieră câteva note, dintr'o arie cunoscută*). Asta e semnul nostru de recunoaștere. Cel care aude asta trebuie să lase orice și să-l caute pe celălalt.

AGNES: Dar nu prea are aerul că vine.

MARIANNE (*fluieră din nou*): Uite. Uite dacă nu vine. (*Face un gest de chemare cu mâna*). Da!... Da!

AGNES: E teribil de bine dresat.

MARIANNE: Oh! nu-i dresat. Mă iubeste, asta-i tot.

AGNES: Care e cel mai îndrăgostit dintre voi doi?

MARIANNE: Acuma, mi-e teamă că eu. (*Rémi apare la ușa din stânga*). Vino. Nu-ți fie frică. N'o să te mănânce nimeni.

AGNES: Ah... vă tutuiți? Bună ziua, Rémi.

REMI (*ducându-se la ea*): Bună ziua Agnes.

MARIANNE (*luându-i brațul*): Vezi suntem singure! Ești liniștit?

AGNES: Ia loc Rémi.

REMI: Nu, mulțumesc, trebuie să ne ducem acasă. Tata are nevoie de mașină.

MARIANNE (*surâzând*): Mincinosule! Ai putea să-i faci o mică vizită lui Agnes, cel puțin de mulțumire, pentru că știi că îi datorezi foarte mult. Fără ea...

REMI: Știu.

AGNES: Da, de unde. Ce idee!

MARIANNE: Trebuie să recunoști, că tu m'ai obligat să-l văd în ziua celebrei mele migrene. Fără insistențele tale, eu aș fi rămas în odaia mea și domnul și-ar fi înghițit declarația.

REMI: Aș fi făcut-o în tot cazul într-o zi sau alta, pentru că era gata de mult.

MARIANNE: Poate că n'ar fi ieșit așa de bine, ca în ziua aia (*către Agnes*). Era foarte frumoasă declarația. Știi, când vrea e elocvent.

AGNES: Nici nu mă îndoiesc.

MARIANNE (*imitându-l pe Rémi*): „De ce nu te măriți cu mine pur și simplu?” Iți amintești? „Pentru că nu te iubesc, Rémi!” (*are brațul trecut sub cel al lui Rémi. Iși apleacă capul pe umărul lui și îi șoptește tandru*). Dragul meu... (*Pierre apare în capul scării. Ei sunt așezați așa încât întorc spatele scării. Numai Agnes îl poate vedea și privirea ei o face să întoarcă capul pe Mariana, apoi pe Rémi. Mariana se îndepărtează încet de bărbatul ei*).

PIERRE (*prefăcându-se surprins*): Cum, erați aici?

MARIANNE: Sigur. Bună ziua, Pierre. Ce mai faci?

PIERRE: Foarte bine. (*li dă mâna și apoi se întoarce spre Rémi*). Bună ziua Rémi.

REMI: Bună ziua, domnule (*iși dau mâinile*).

PIERRE: Imi spui domnule?

MARIANNE (*după o clipă de jenă*): Dar Rémi, nu se poate. Trebuie să-i spui Pierre.

PIERRE: ...Și ați avut vreme frumoasă la La Boule.

MARIANNE: Da, dar închipuește-ți că n'am stat. Am făcut o excursie în barcă pe Dordogne.

PIERRE: Ah!

MARIANNE: O să-ți povestească mama... sau Agnes. Nu vreau s'o plictisesc istorisind încă odată același lucru.

PIERRE: Dar cum ai venit până aici?

MARIANNE: Cu mașina socrului meu.

PIERRE: Ah! adevărat... (*un moment de liniște și jenă*).

MARIANNE: Tocmai o să trebuiască să i-o ducem. Ar putea avea nevoie de ea. Nu crezi și tu Rémi?

REMI (*se uită la ea surâzând*): Cum vrei tu Mariana (*o nouă pauză*).

MARIANNE: (*apropiindu-se de Agnes*): Atunci la revedere, Agnes. Pe curând.

AGNES: La revedere, Mariana. Și mulțumesc că ai venit.

MARIANNE (*o sărută*): Oh! te rog. Mi-a făcut atâta plăcere (*apoi se duce la Pierre*). La revedere, Pierre.

PIERRE: La revedere, Marianne (*Rémi care în timpul ăsta și-a luat rămas bun dela Agnes se duce la Pierre*).

REMI: La revedere, domnule.

PIERRE: ...La revedere. (*Mariana și*

Rémi ies prin stânga. Pierre stă o clipă nemișcat, cu privirea în gol, pe urmă se duce să închidă fereastra). Ce frig e în dimineața asta. A venit toamna...

AGNÈS: De ce ai venit? Parcă spuneai că nu vrei s'o vezi?

PIERRE: Așa credeam. Am rezistat cât am putut. A trebuit să vin. Credeam că o s'o găsească singură (*pauză*). Nu prea are aerul că mă simpatizează, tânărul meu cumnat.

AGNES: Cred că e reciproc, nu?

PIERRE: De sigur!

AGNES: Atunci?

PIERRE: De ce n'au stat la La Boule?

AGNES: Se plictiseau.

PIERRE (*râzând cu dispreț*): Nu mă miră de loc. Nu cred că el, tinerelul ăsta, e foarte distractiv zi de zi (*pauză*). Ea n'avea de loc...

AGNÈS: Găsești?

PIERRE: Dar era teribil de clar. Nu ți s'a părut?

AGNES: Nu.

PIERRE: Mie da (*pauză*). Despre ce ați vorbit?

AGNES: Oh! de o mulțime de lucruri. Mi-a povestit voiajul lor.

PIERRE: Ce idee curioasă expediția asta în barcă.

AGNES: La vârsta lor e naturală.

PIERRE (*posomorît*): Da... da, la vârsta lor — adevărat. Dar în locul lor m'ăși fi ferit de singurătatea în doi.

AGNES: Nu erau singuri, mai era o pereche cu ei. Prieteni de ai lui Rémi.

PIERRE: Cine?

AGNES: Soții Grimaud.

PIERRE: Nu-i cunosc.

AGNES: Se pare că doamna e foarte frumoasă și teribil de cochetă... I-a făcut curte lui Rémi, și asta a cam sâcâit-o pe Mariana.

PIERRE: Ce-i pasă ei, de așa ceva?

AGNES: Chiar dacă o femeie nu-și iubește bărbatul — tot nu lasă pe alta să i-l ia.

PIERRE: Eterna lipsă de logică feminină.

AGNES: Asta e prevedere, pentru că poate să nu-l iubească azi și să-l iubească mâine.

PIERRE: De ce spui asta? Îți închipui că Mariana ar putea să înceapă să-l iubească pe băiatul ăsta?

AGNES: E totuși posibil, nu?

PIERRE: Nu cred.

AGNES: După câte am înțeles, au avut într'o seară o scenă destul de vio-

lentă din cauza doamnei. Dar până la urmă s'a aranjat (*pauză scurtă*).

PIERRE: Nu i-ai putut transmite mesajul pe care te rugasem?

AGNES: Ba da.

PIERRE: Cum? De față cu el?

AGNES: Nu. Nu venise încă.

PIERRE: Ce a spus?

AGNES: A părut destul de... emoționată.

PIERRE (*ezitând*): A acceptat?

AGNES: Ah! Da. Sau cel puțin așa mi se pare.

PIERRE: Ce-a spus?

AGNES: Dar... nimic. Ce vroiai să spue?

PIERRE: Da, într'adevăr... (*pauză*). El unde era în timpul ăsta?

AGNES: În fața porții — aștepta.

PIERRE: De ce n'a intrat?

AGNES: Nu știu. Probabil nu voia să te întâlnească pe tine.

PIERRE: Pe mine?

AGNES: Probabil că nu îi ești de loc simpatic. De altfel ai simțit-o tu însuși...

PIERRE: Dar de ce? Ce i-am făcut?

AGNES: Probabil că și-a pus anumite întrebări în primele zile după nuntă, a căutat o explicație... Poate i-a cerut-o ei.

PIERRE: Crezi că ea i-ar fi dat-o?
Atunci n'o cunoști.

AGNES: Căsătoria schimbă câteodată multe lucruri.

PIERRE: Ce căsătorie? Nu a lor în tot cazul.

AGNES: Ba da.

PIERRE: Ce mai invenți din nou pe socoteala ei?

AGNES: Sărmanul meu Pierre.

PIERRE: Ce sărmanul meu Pierre?...
Ei bine — hai spune — dă drumul la tot ce ai în sac.

AGNES: Ai merita să tac și să te las cu iluziile tale, în care te complaci și care te otrăvesc. Dar eu te iubesc, sau mai bine zis, te-am iubit, cu adevărat și nu pot răbda să te văd copilăros și ridicul... Mariana n'a așteptat s'o deslegi tu de promisiunea ei. E nevasta lui — îl iubește și e fericită, foarte fericită. Chiar ea m'a însărcinat să ți-o spun.

PIERRE: Mincinoaso!

AGNES (*ridicând din umeri*): Dacă ai fi intrat o clipă mai de vreme ai fi găsit-o lipită de el cu capul pe umărul lui și ai fi auzit-o spunându-i „dragul meu” într'un fel, care nu lasă nicio îndoială asupra înțelegerii totale dintre ei, crede-mă. De altfel, nu înțeleg cum n'ai vă-

zut nimic. E pur și simplu nebună după el. Și i-a spus tot, înțelegi? Totul despre tine. Dragostea ta, promisiunea pe care ți-a făcut-o, știe tot.

PIERRE: Nu. Asta nu-i adevărat!

AGNES: Ba da. E adevărat. Și tu știi că e așa! Din cauza asta o aștepta la poartă și a fost așa de rece cu tine. Te urăște pentru că i-ai întârziat fericirea, cu câteva zile.

PIERRE (*după o pauză, cu voce surdă*): De ce i-a spus?

AGNES: Pentru că altfel s'ar fi putut ca el să se chinuiască, să-i fie teamă că ea te iubește. Nu trebuia nici umbra asta pe dragostea lor. Și pe urmă, când cineva iubește, oricât ar da, tot nu i se pare destul. Trădându-te pe tine, i s'a părut că îi este ceva în plus lui.

PIERRE (*după o pauză*): Asta-i tot? Nu mai ai nimic să-mi spui?

AGNES: Nu. Nimic.

PIERRE: Bine.

AGNES: Știu că ți-am făcut rău, dar acum totul e clar, te-ai putea vindeca, dacă ai vrea... Dar asta... (*face un gest*).

PIERRE: Mulțumesc. Ești foarte bună.

AGNES: Nu sunt foarte bună, dar nu sunt nici așa de rea cum îți închipui tu. Crezi că tot ce am făcut a fost din ge-

lozie. Se poate. Vezi, că recunosc. Dar mai întâi de toate a fost din grijă pentru tine. Poate că într'o zi ai să-ți dai seama de asta și atunci ai să mă urăști mai puțin.

PIERRE: Dar nu te urăsc de loc. Cu ajutorul tău, am trăit un moment periculos, acela care desparte sfârșitul tinereței de ceea ce vine pe urmă. Iată-mă în partea cealaltă. În partea unde nu se mai întâmplă nimic. Și e perfect așa.

AGNES: N'ai nicio grijă, or să se mai întâmple o mulțime de lucruri. Inimile sunt tinere sau bătrâne, din ziua în care se nasc. A ta s'a născut tânără și așa o să rămână.

PIERRE: M'aș mira. A primit o lovitură foarte grea azi.

AGNES: „O să se așeze“, cum spui tu.

PIERRE: Nu cred. Ceea ce iubeam eu în Mariana era ființa pură — neafinsă — care nu aparținea nimănui. Fecioara. E așa de turburătoare o fecioară. În fond, restul mi s'a părut totdeauna respingător.

AGNES: Ai să-ți schimbi părerea, Pierre. Mai ai atâta vreme în fața ta.

PIERRE: Nu. Fecioara pe care o iubeam a murit. Ideea că a devenit o cățea îndrăgostită ca toate celelalte, m'a torturat poate, dar m'a vindecat aproape.

AGNES: Dacă aş crede că spui adevărul în clipa asta şi că o vezi în fine, aşa cum e în realitate, nici mai bine, dar nici mai rău, ci la fel cu celelalte, asta m'ar mângâia de o mulţime de tristeţi chiar de aceea de a fi pierdut prietenia ta.

PIERRE: Ei bine, fii fericită. Din punctul ăsta de vedere ai câştigat.

AGNES: Atunci am să plec mai liniştită.

PIERRE: De ce să pleci? Mama ta e fericită aici şi nu văd ce te împiedecă să fii şi tu la fel?

AGNES (*scuturând din cap*): N'ai să poţi să mă mai suferi.

PIERRE: Ba da... De altfel, am să urmez sfatul pe care mi l-ai dat, am poftă să plec pentru câtva timp, să călătoresc.

AGNES: Ah! Ce bine ai face! Asta ar fi cuminenţa însăşi. Ai să vezi cum ai să te simţi la întoarcere.

PIERRE: Da, dar numai că n'am să plec singur, am s'o iau şi pe Juliette. Sărmana Juliette, mă întreb câteodată, dacă n'a ştiut totul, şi a avut încredere în mine până la sfârşit. Dacă e aşa — trebuie răsplătită — nu crezi?

AGNES (*ridică capul, ochii ei sunt plini de lacrimi*): Ce idee bună!

SFARŞIT

2/11

2795

Operele dramatice tipărite în „Biblioteca Teatrului Național”, apar sub îngrijirea secretariatului literar al programelor.

1

Atelierele Grafice SOCEC & Co., S.

Inreg. Of. Com. 463/981